XXV. évfolyam 7. szám

Ára: 1,80 Ft

1969. február 13.

Ludas Matyi

— Ki hitte volna, hogy szélhámos?!

Endrődi István rajza

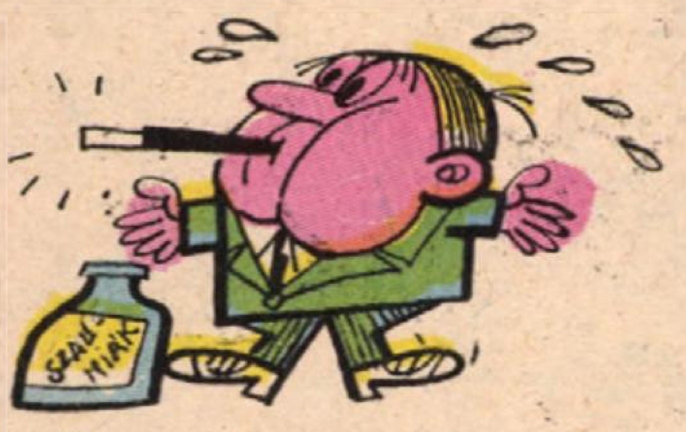
KEDVES LUDAS!

SZUPER?!

Karácsonyra egyik ismerősöm meglepett az új csodával, a Superfilt szipkával.

A nagyszerű újdonsághoz egy prospektus volt mellékelve. Ez tudtomra hozta, hogy legalább naponta egyszer szalmiákszesszel tisztítsam ki a szipkát, különben áldásos működését abbahagyja.

Áhítattal emeltem hát számhoz a nagyszerű ké-

szítményt, s néhány szippantás, valamint egy rövid mesterséges légzés után magamhoz is tértem. A pazar ajándékot megvizsgálva kitűnt, hogy ezentúl nem sokat fogok unatkozni. Cigarettámból a dohány parazsastól a pompás, új szipka belsejébe húzódott, s a továbbiakban is fittyet hányt a használati utasítás játékszabályainak.

A sebtében beszerzett szalmiákszesz pillanatok alatt hihetetlenül undorító szagú, barnás masszává változott, melyben csak hosszas keresés után sikerült megtalálnom a szipkát. A dohánytörmelék egyenletes, vastag rétegben borította. Ebből a kövületből véső és reszelő segítségével még ki tudtam szabadítani.

Ami azonban ezután következett, az minden tapasztalaton és előérzeten túltett. A két szipka (a fehér és a fekete) minden próbálkozásnak ellenállt. A forró vizet könnyedén rázták le magukról, a drótkefét és a smirglit hangosan kinevették, ha szalmiákszesszel közeledtem feléjük, gonosz láng lobbant a tekintetükben, és még erősebben magukhoz szorították a nikotint.

Amikor a fehér műanyagszopóka nem bírta tovább az egyoldalú küzdelmet és egész hosszában végigrepedt, új módszert alakítottam ki. A két (amerikai szabadalom alapján készült) szupercsodát félretéve, csak amúgy natúr fogyasztottam a cigarettákat. Esténként pedig hanyatt fekve, mély lélegzetvételek közben néhány deci szalmiákszeszt töltöttem orrlyukaimba, ami a szervezetembe került káros anyagokat azonnal leoldotta a hörgőkről.

Révbíró Tamás

MOSSÁK MEG!

A Váci úton közlekedő 3-as, de főként 55-ös villamosjáratok egyes kocsijai rettentő piszkosak. Az ablaküvegen alig lehet kilátni. Némelyik kocsi valami gyanús barna folyadékkal — lehet az sokéves sár vagy olaj, vagy ki tudná megmondani micsoda — van lefröcskölve.

Megfigyeltük, hogy az ilyen közbeiktatott, különösen koszos kocsikat, ha csak lehet, az utasok is mellőzik, inkább a „tisztább" kocsikon tülekednek.

Az természetes, hogy nem lehet egyszerre felújítani a villamos kocsiparkot, mert az rengetegbe kerül. Látjuk azt is, hogy vannak szép, új és tiszta villamoskocsik a 2-es, 6-os, 52-es stb. vonalakon. Azt azonban nehéz megérteni, hogy hónapokon vagy éveken keresztül ne lenne mód arra, hogy ezeket a régi kocsikat lemossák, vagy némileg rendbetegyék!!

A „Fémmunkás" Vállalat dolgozói

VAN — ÉS MÉG SINCS

December végén a Ludas közölte levelemet, amelyben panaszkodtam, hogy nincs irodalomtörténeti tankönyvünk.

A Művelt Nép Könyvterjesztő Vállalat hamarosan válaszolt. Megírta, hogy a kért könyvből van raktáron.

Azonnal írtam a vállalatnak és kértünk belőle 25 darabot. Három hétig vártam, s mivel se könyvet, se levelet nem kaptunk, ismét írtam egy levelet, most már az iskola pecsétjével is ellátva. Erre sem reagáltak.

Nagyon félek, hogy mire végre megkapjuk a keresett harmadikos tankönyvet, mi már régen negyedikesek leszünk!

Csicsay Nándor
III. o. gimn. tanuló, Győrszentiván

KÉT MEGJEGYZÉS

1

Olvasom a Sportpropaganda havi műsorplakátját. Sorban a dátumokat, a programokat. Aztán a plakát alján a következőt: „Szabadidő ruházat. Téliesített férfi kabátok. Blézerek, zakók. — Nagy választékban..."

Nem hiszek a szememnek. Még egyszer: szabadidő ruházat. Csak nem arról a ruháról van szó, amit nem munkában, hanem utcára, sporthoz, szórakozáskor viselünk? Mert annak több, jól bevált elnevezése is van: ünneplő, alkalmi, délutáni, utcai (stb) öltözék. A téliesített kabátokat pedig általában télikabátnak hívják — mifelénk.

2

A BHÉV közvágóhídi végállomásán néhány hete ideális óra tájékoztatja a közönséget. Üres a számlapja. Így mindenki oda képzeli a mutatókat, ahová akarja. Munkába siető dolgozóknak kiválóan alkalmas. Elkésés kizárva. Az óra másik oldala még korszerűsítésre szorul. Itt ugyanis megmaradtak a mutatók. De hogy ez ne zavarja a járókelőket, az üveget gondosan keresztbe-kasul ragasztották.

K. M.

FOTÓZZAK A LUDASNAK?

Nem. Inkább eredetiben küldöm el ezt a címkét:

Így hitelesebb. A konzervet, amelyen ezt a címkét találtam, már elfogyasztottam, nagyon ízletes volt. Csak azt nem tudom pontosan, mit is ettem. Ha valóban birkapörkölt volt benne akkor miért egy marhafej van a címkén?

Erdősi József, Budapest

EGY MONDATBAN

A kőszegi váróteremben egyetlen asztal volt, most az is eltűnt, vajon ki irigyelte meg tőlünk ezt a nagy „luxust"? *(T. András, Szombathely.)*

A mi utcánkban nagyon kevés a szemétgyűjtőedény, és mivel ők nem tudnak szólni, hiszen *kukák*, én teszem szóvá helyettük, hogy sürgősen „erősítést" kérnek, mert nem bírják a túlterhelést! *(Cs. V., Baja, Bellosics Bálint u.)*

A boltokból eltűnt mostanában az „Albert" és a „Sire sire" keksz, Ludaskám, nem tudod vajon hova lett? *(Maurer Ferencné, Budapest.)*

Eltűnt a negyedkilós csomagolású vaníliás kifli is: talán mert nagyon szerettük? *(H. K. Budapest.)*

Régóta kérjük, hogy a mi lakásunkba is vezessék be a villanyt, s bár kérésünket mindenütt jogosnak tartják, panaszunkat mégsem orvosolják. *(Négy család Bonyhád-Börzsönyből.)*

CVEKEDLI

A napokban káposztáskockát akartam főzni vacsorára. Gondoltam, hogy majd a lakásom közelében valahol megveszem a káposztát, nem cipelem a távoli munkahelyemtől hazáig a zsúfolt járműveken. Délután négyig dolgozom, és mire hazaértem Sashalomra, már öt óra is elmúlt. A lakásomhoz legközelebb eső, Lándzsa utcai zöldségboltot már zárva találtam. Elmentem a sashalmi piactérre, onnan a Szabadság útra, ott is zárva voltak már a zöldséges üzletek.

Azóta is tűnődöm, mit lehetne itt tenni?

A megoldás lehetőségei szerintem a következők:

1. Törölni kell a cvekedlit az étlapról.

2. Pestről kell kicipelni a káposztát Sashalomra.

3. A felsorolt három zöldségbolt közül egyet öt óra után is nyitva kellene tartani.

Mit tagadjam, nekem ez az utóbbi megoldás volna a legszimpatikusabb!

Brandl Lászlóné
Bp. XVI., Lándzsa úti lakótelep C/1 ép.

OLVASÁS KÖZBEN

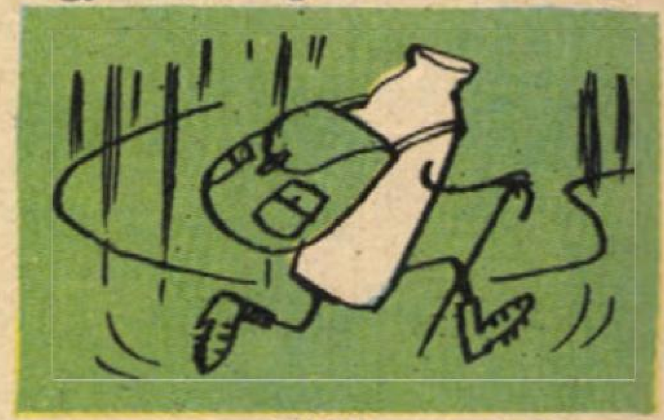
A Magyar Hírlap (január 20-i számában) „Mikor lesz Jasin jutalomjátéka" című cikkében a többi között ez olvasható: „*Több mint 21 esztendőt* töltött részben a moszkvai Dynamo, részben a szovjet, részben pedig a különböző Európa- és világválogatottak kapujában.".

Nem akarom a kedves olvasókat a mellékszámításokkal untatni, de... Ha a 21 esztendőt — 90 perces játékidőt véve alapul — átszámítjuk mérkőzésekre, az eredmény: 122 640. Ennyi mérkőzés lejátszásához pedig, még ha mindennap kettőt bonyolítanak is le, 168 év szükséges...! Ezek szerint arra kell gondolni, hogy sokkal több meccset játszottak naponta, s Jasin mindegyiken csak néhány percet védett, avagy nem *egészben*, csak *részben* vett részt a küzdelemben, amire a mondatban található gyakori szóismétlés utal: részben... részben...

Jobb lett volna helyesen fogalmazni: 21 *esztendőn át* volt egyesületének, illetve különböző válogatott csapatoknak a kapuvédője.

*

A Ludas Matyi (január 23-i számában) „Életveszélyes tej" címmel közölte egy olvasó panaszát. Üveg-

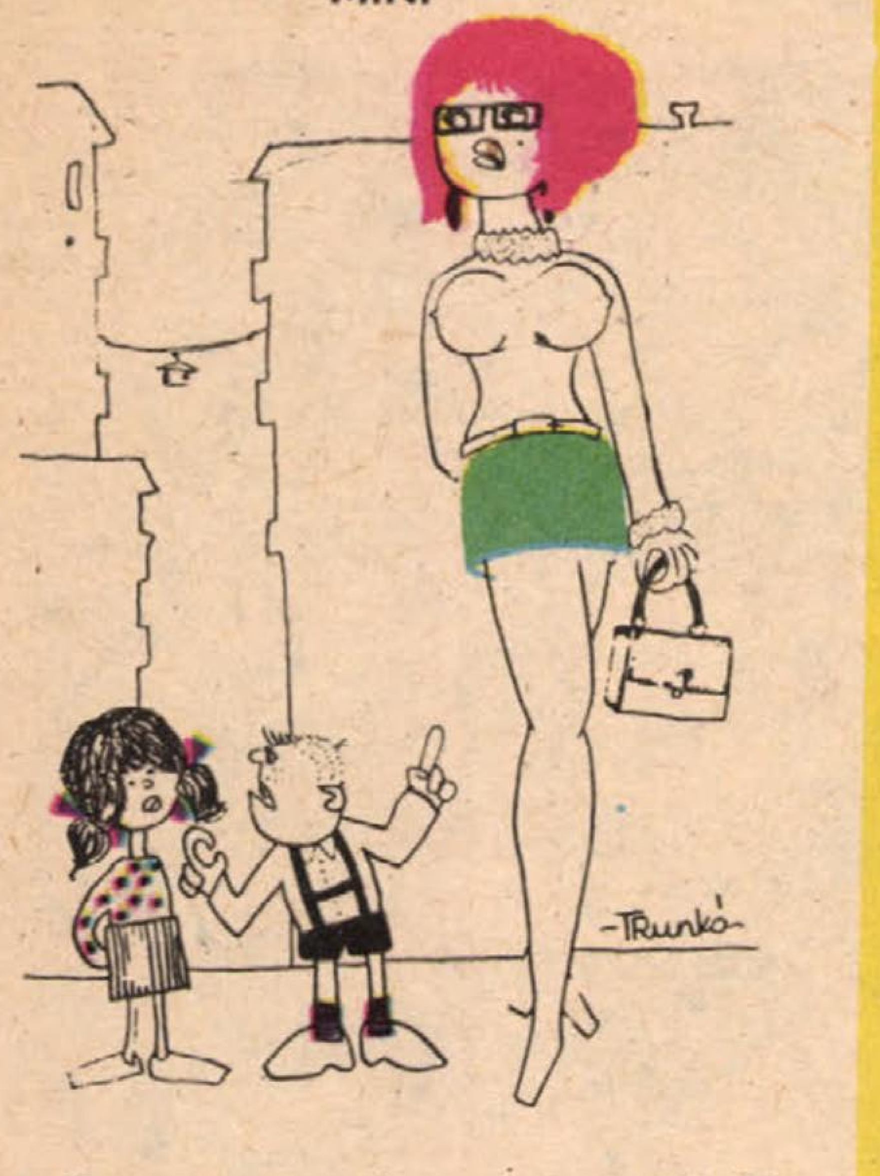

cserepet talált a tejben, amelyet *a lakásához legközelebb eső* közértben, éspedig „az 56-os busz hűvösvölgyi végállomásánál" vásárolt. A panaszos neve alatt lakáscíme is olvasható: Bp. XIV. ker. Népstadion út 14. Az ehhez legközelebb eső közért a Hűvösvölgyben van?

Imre Géza
Budapest

A szerkesztőség megjegyzése: Olvasónk valóban a lakásához legközelebb eső hűvösvölgyi boltban vásárolta a tejet. Az aláírásban feltüntetett XIV. kerületi cím a munkahelyének a címe, ez okozta a félreértést.

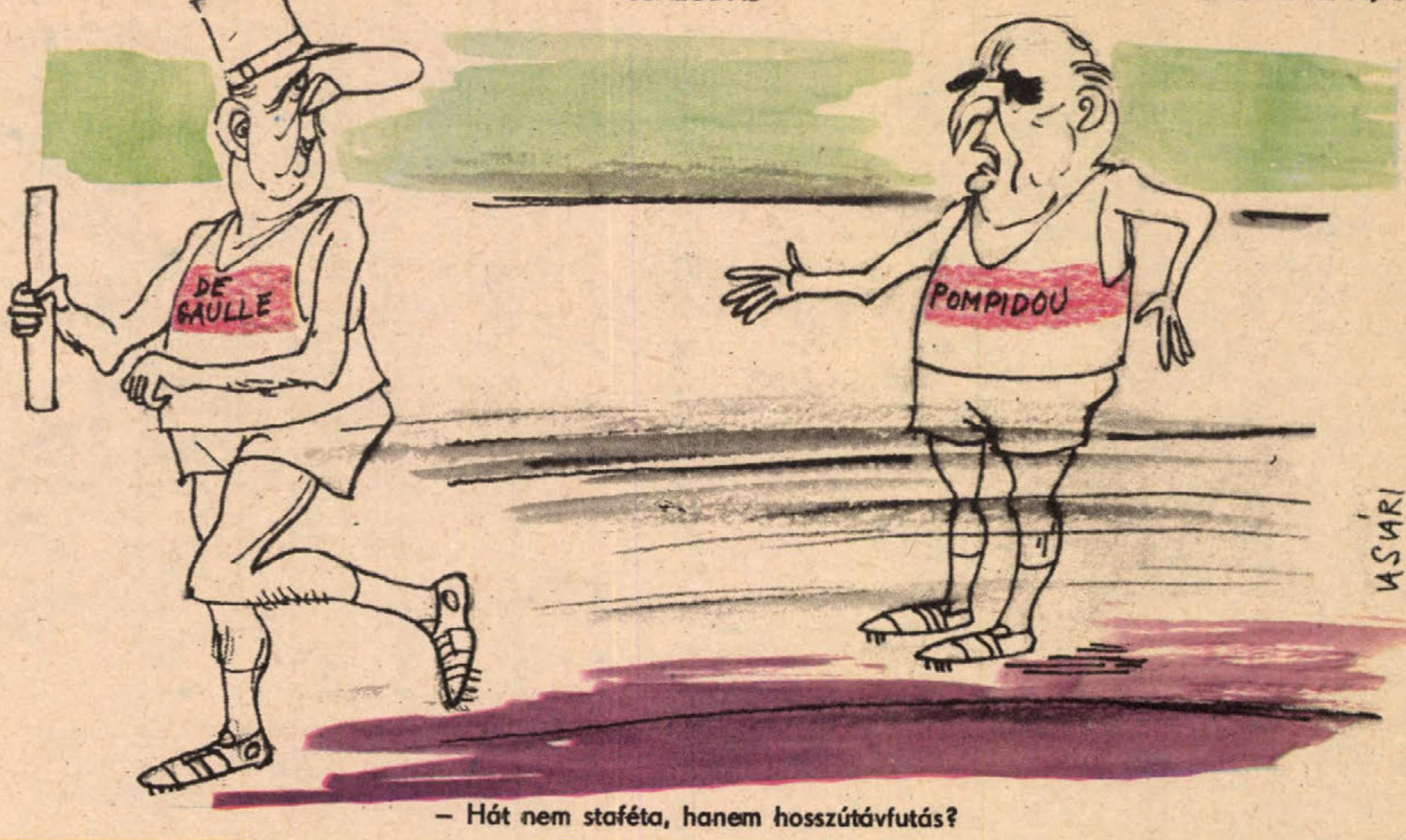
MINI

— Engem te ne oktass anatómiából!

CSALÓDÁS

Vasvári Anna rajza

— Hát nem staféta, hanem hosszútávfutás?

UTÓPIÁK

Leírhatatlan volt a boldogságom, amikor megtudtam, hogy az űrhajózási bizottság engem jelölt az első Marsra induló rakéta utasául. Feladatom az volt, hogy hírt vigyek a távoli égitest lakóinak a földi civilizációról.

Az útról nem akarok sokat mesélni. A műszerek csodálatosan működtek, űrhajóm biztonságosan haladt célja felé. Útközben komputeremen kiszámítottam, hogy a fénysebességgel száguldó rakétában eltöltött három hónap alatt a Földön 50 esztendő múlt el, tehát a fiam éppen ezekben a percekben megy nyugdíjba és büszkén mutatja a nálam öt évvel idősebb unokámnak a televíziós közvetítést, mely engem mutat súlytalanul. Dédunokám persze az egészből egy szót sem ért, mert ő még csak a második általánosba jár és az Einstein-féle relativitáselmélet csak harmadikos tananyag.

A Marson egy nagy tűz mellett ereszkedtem le. A máglya mellett sok marslakó állt és figyelték a lángokat, melyben egy társuk pörzsölődött. El kell mondanom, hogy a marsbéliek hozzánk hasonló élőlények, csak néhánnyal több lábuk van és a hónuk alatt viselik a fejüket, amely nagyon praktikus megoldásnak tetszik.

Már itthon megtanultam a marsbéli nyelvet, így meg tudtam kérdezni egy pasast, hogy miért sütik meg a társukat.

— Mert ez az alak azt állította, hogy a Mars gömbölyű! — felelt a kérdezett, de rám se nézett.

Csak akkor keltettem némi feltűnést, amikor a máglya elhamvadt. Ekkor tartottam egy rövid szónoklatot. Elmondtam, hogy a Földről jöttem és barátságos szándékom bizonyságául átadtam nekik néhány Camping táskarádiót, amit ott azon melegében, jóízűen elfogyasztottak.

Igaz, hogy az elemet kiköpték, ebből is látszik, hogy nem tudják, hogy mi az igazi ínyencfalat.

Később valami főmufti elé vittek, aki szigorúan kérdezte:

— Szóval, te azt állítod, hogy a csillagokból jöttél?

— Igen. Nézz rám, láthatod, hogy egészen más vagyok, mint ti.

— Nálunk is vannak nyomorékok — vetette el érvemet. De azért hajlandó volt meghallgatni. És én mesélni kezdtem a földi életről, a civilizációról. Időnként közbekérdeztek. Ilyeneket:

— Mi az a villany?

— Hát izé... Elektromos energia... Szóval... Meg kell nyomni egy gombot és világos lesz.

— Mitől? — akadékoskodott egy pofa.

— Hát... az elektromos energiától, izé... a feszültség...

— Összevissza beszél — mondta egy udvaronc.

— Várjatok még — rendelte vissza a máklyarakókat a fűmufti. — Szórakoztat a fickó. Van fantáziája...

És meséltem tovább. De az az akadékoskodó ismét közbekérdezett:

— Mi az a televízió?

— Hát egy doboz, melyből hang és kép jön.

— Mitől?

— Szóval... meg kell nyomni egy gombot, egy másikat csavargatni és jön a kép.

— Mitől?

— Az elektromos hullámokat az antenna leszedi és behozza a dobozba...

Hasonló felvilágosításokat adtam az autóról, a kibernetikus gépekről, a röntgensugárról és a turmixgépről. Magyarázataimat egyre fergetegesebb röhej kísérte, végül az összes lábaikkal megtapsoltak. Nagyon tetszett nekik az a néhány modern kép, amit magammal vittem.

— Látod, ez már hasonlít ránk — mondta egy modern aktra mutatva. A fényképeket azonban undorodva dobták félre, mondván, hogy absztraktok és semmi értelmük sincsen.

Aztán, amíg a főpasi aludni ment, bezártak egy szobába. Őrizetemre egy kedves marslakót rendeltek, akiről kiderült, hogy az ottani egyetem professzora.

— Én hiszek neked, — vigasztalt —, de ezeknek hiába beszélsz. Helyesebb, ha visszamégy a csillagodra.

— De ha hallgatnátok rám, több évszázadot takaríthatnátok meg a történelmetekből.

— Kinek lenne ez jó? — legyintett néhány lábával. — Nincs még nálunk igény az ilyesmire. Ezeknek elég, ha megtöltik a gyomrukat, berendezik a kastélyaikat és vagyont gyűjtenek. Nem olyanok, mint a te fajtád — mondta irigyen. Aztán kinyitotta a börtönöm ajtaját és elengedett.

Beindítottam űrhajóm hajtómotorjait. A kabin lassan felemelkedett és nekilódult a végtelen levegőégnek.

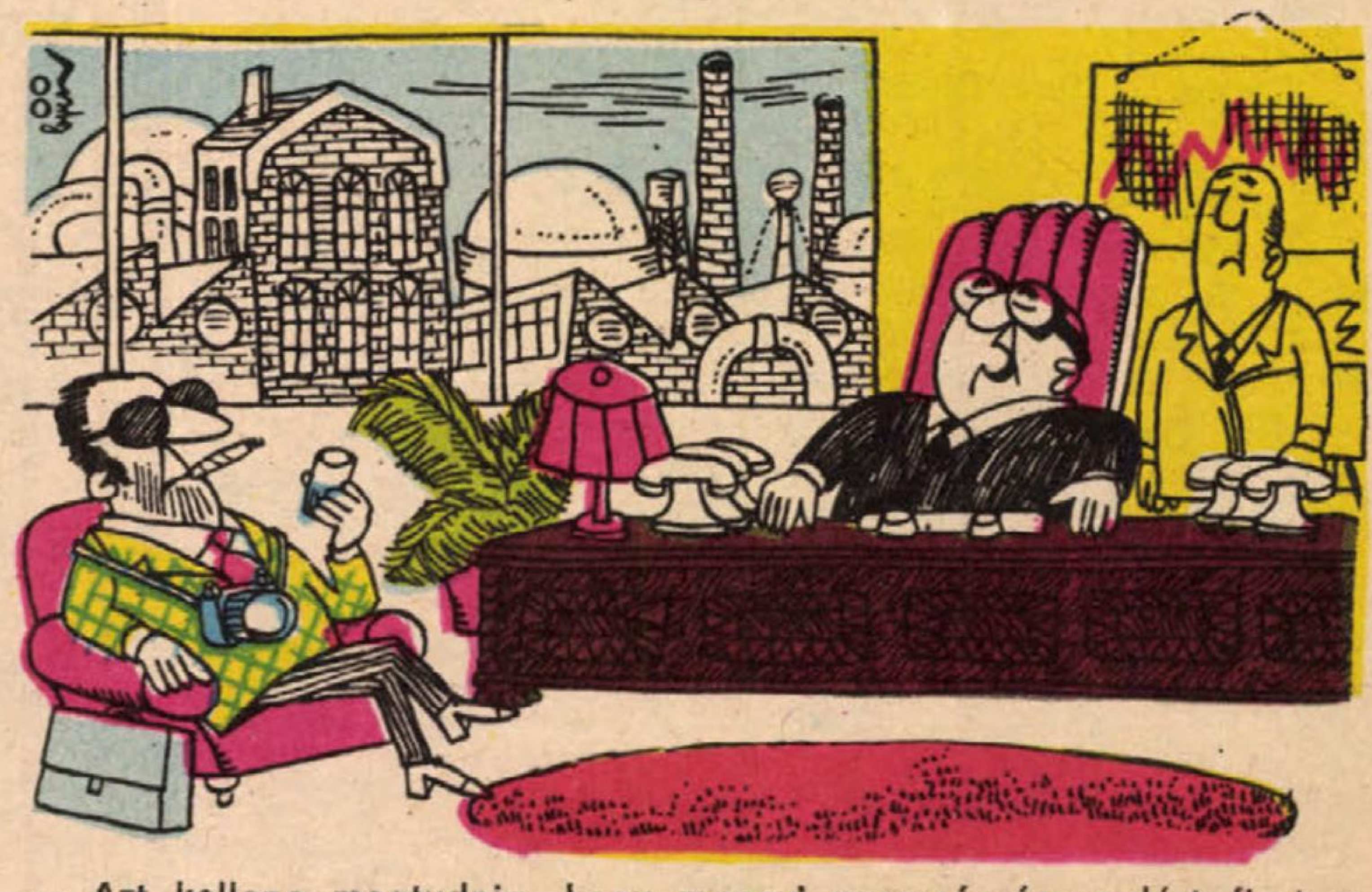
Éppen ideje volt, mert mellettem mindenki felállt, ugyanis az előadó befejezte érdekes előadását, melynek címe az volt, hogy milyen lesz az élet a Földön a harmadik évezredben.

Ősz Ferenc

GYANÚS ÜGYFÉL

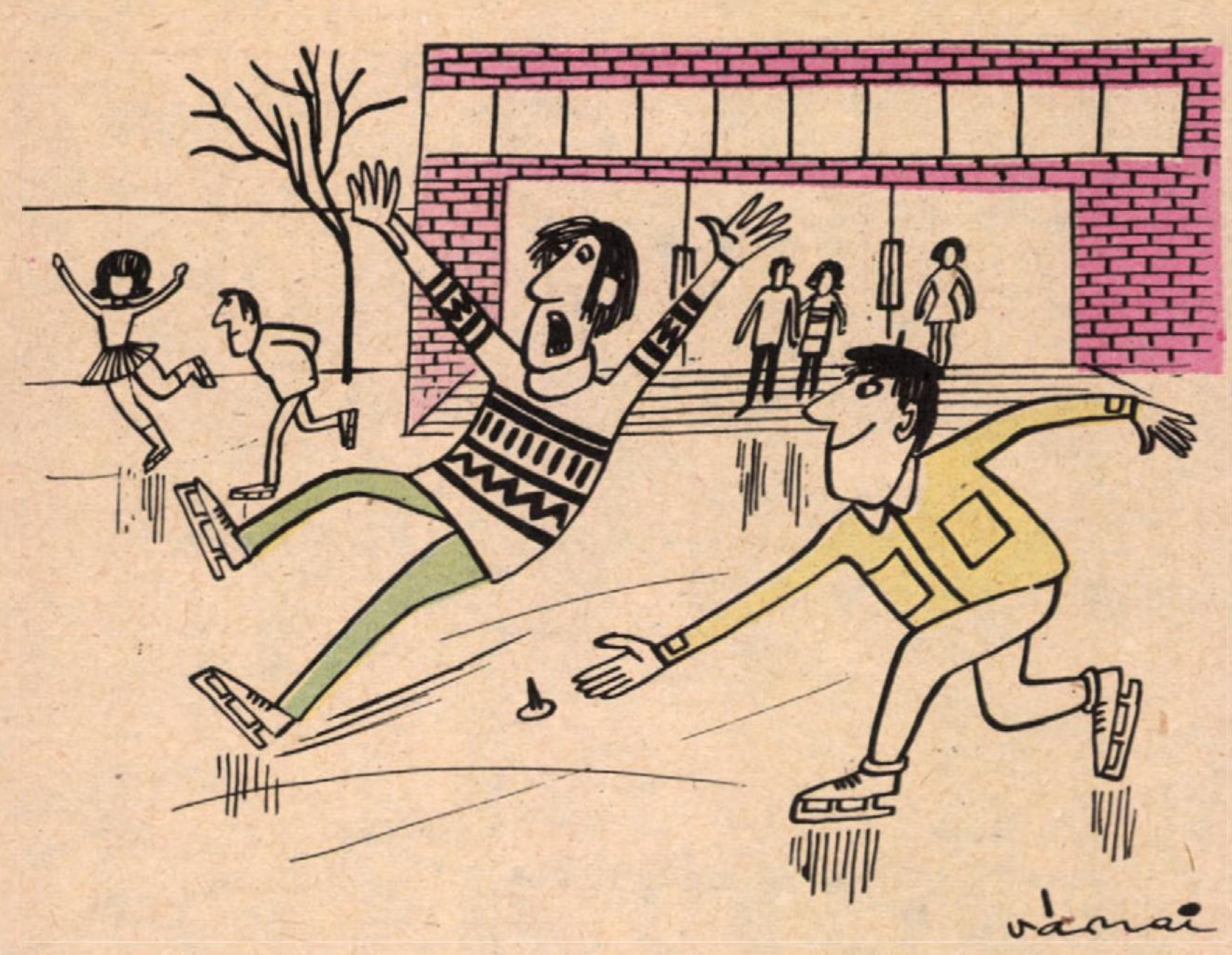

IPARI KÉM

— Azt kellene megtudnia, hogy mennyi nyereségrészesedést fizet a konkurrens gyár?

ABSZOLÚT GONOSZSÁG

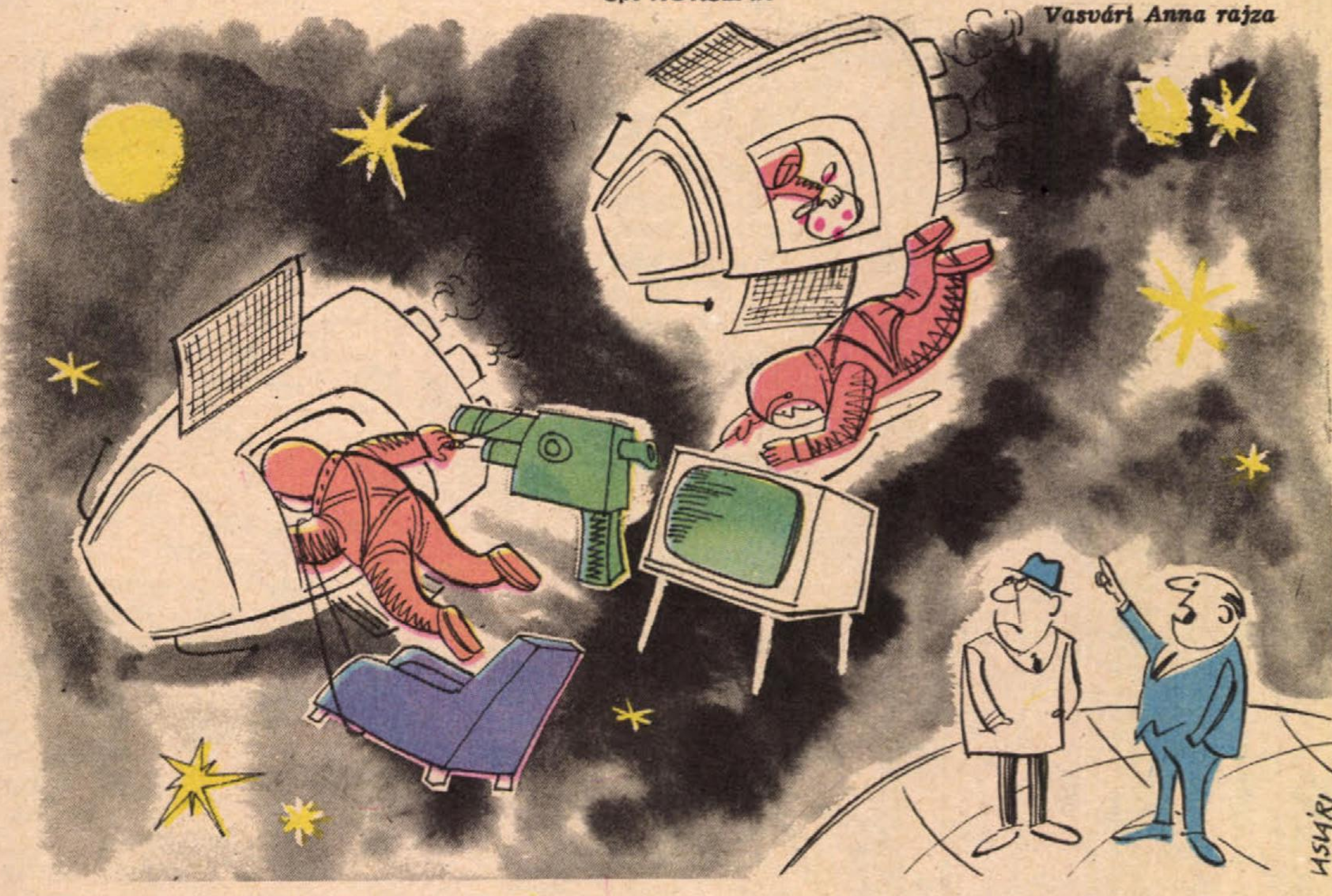
FELHÁBORODÁS

– Gyalázat! Ez a csibész megkárosított minket, húszezret sikkasztott!

ŰR-KORSZAK

Vasvári Anna rajza

– Van fogalma róla, mennyibe kerül egy költözködés?...

REJTÉLY

– Csak azt árulja el, Mancika: a harisnyanadrágja ér a nyakáig, vagy a garbója a sarkáig?!

ZSEBRÁDIÓ

Óriási! Megyek az utcán és szól a zsebem. Amióta megvettem a zsebrádiómat, alapjaiban változott meg az életem.

Reggel baktatok lefelé a lépcsőházban. Szemét, eldobált cigarettacsikkek. A lámpán 1940-es évjáratú pókháló. Bosszantó? Igen. De egy apró kézmozdulat, s a rádióban kellemes férfihang dicsekszik:

— Budapesten jelentősen javultak a köztisztasági viszonyok.

Jókedvűen lépek ki a kapun. Hetvennégyen várnak a 33-as autóbuszra. Beállok hetvenötödiknek. Mit nekem húsz perc ácsorgás, ha közben hallgathatom a philadelphiai szimfonikusok tolmácsolásában Musszorgszkij „Egy éj a kopár hegyen” című szimfonikus költeményét. Leszállok a buszról és betérek egy kávéra a sarki presszóba. A kávé íze zellerkrém-levesre emlékeztet. Semmi baj. A rádióban dr. X. arra figyelmeztet, hogy télen fogyasszunk sok zöldségfélét. Bemegyek a munkahelyemre. Főnököm alaposan megszid. Rosszkedvűen jövök ki a szobájából, de egy kattanás, és máris Gobbi Hilda beszél a zsebemben. Rögtön elfeledtem saját gondjaimat, Szabó néni problémái hallatán.

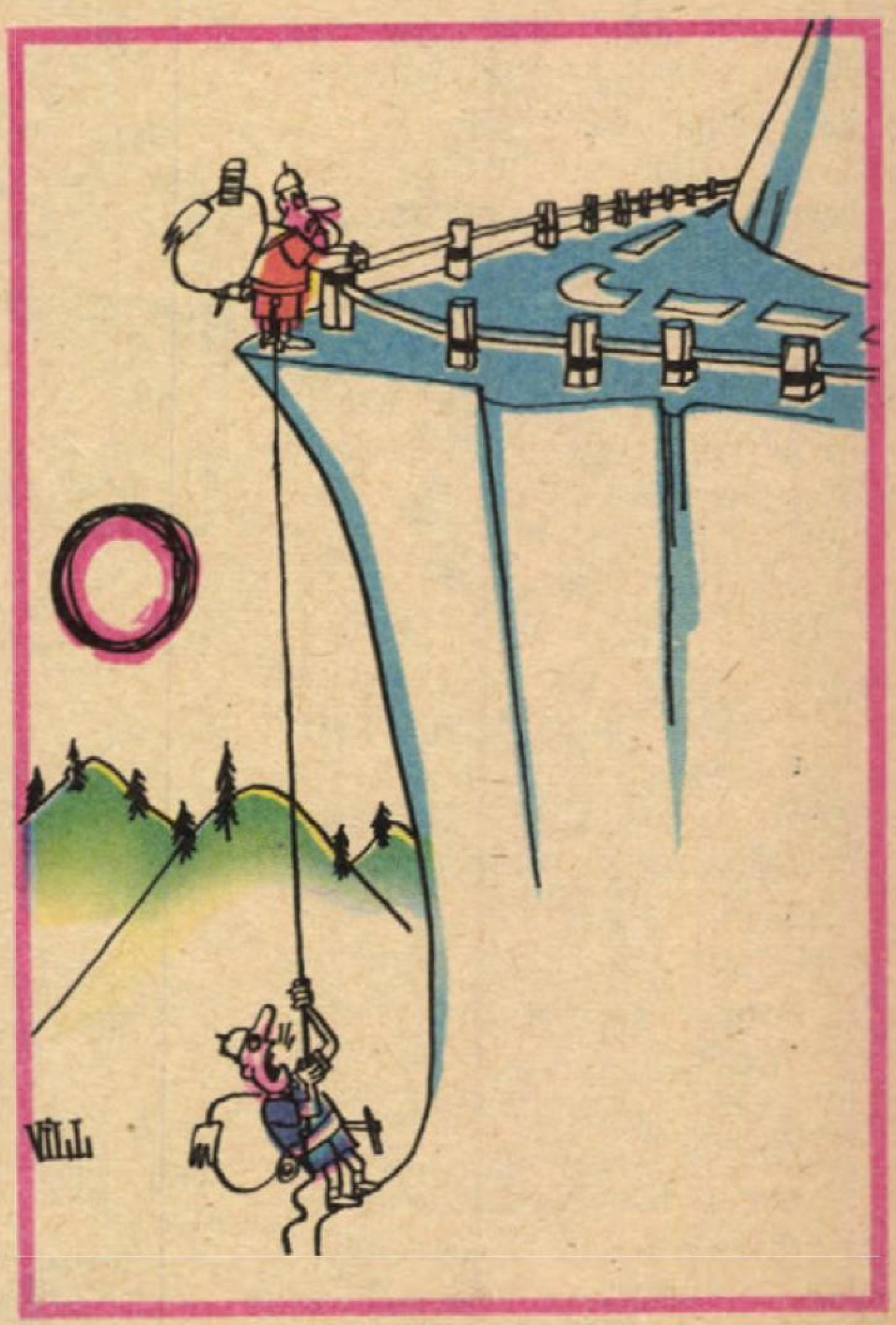

Ismét az utcán vagyok. El kell intéznem valamit egy hivatalban. Útközben elővesszem a zsebrádióm apró fülhallgatóját, s a szinte láthatatlan vékony zsinóron át hallgatom a műsort. A hivatal vezetője komor arccal nyújtja át kérvényemet, s tömören közli, hogy „elutasítva”. Vidáman bólintok. Sebaj. Hiszen közben harminchatodik Rácz Laci és bandája húzza a fülembe, hogy „Hideg szobor vagy, meg sem értenél...”

Délután beülök a moziba. Garantált művészfilmet játszanak. Unalmas, mint egy norvég nyelvű lentermesztési szakkönyv. Viszont remekül szórakozom Dürrenmatt hallatlanul izgalmas hangjátékán. Mozi után irány a Darling eszpresszó. Borikával limonádét iszunk, s ő aprólékos részletességgel elmeséli, milyen ruhákat látott délután a belvárosi kirakatokban. Csodálkozik egy kicsit, hogy nagyokat kacagok közben: Latabár Kálmán kitűnően alakítja szerepét Strauss Denevér-ében. Aztán híreket hallgatok. A Statisztikai Hivatal jelentése szerint Magyarországon nőtt a válóperek száma. Ezenközben megbeszélem Borikával, hogy jövő hónapban feleségül veszem. Nászútra Lillafüredre utazunk. Unatkozni nem fogok, anynyi bizonyos. Viszem magammal a zsebrádiómat...

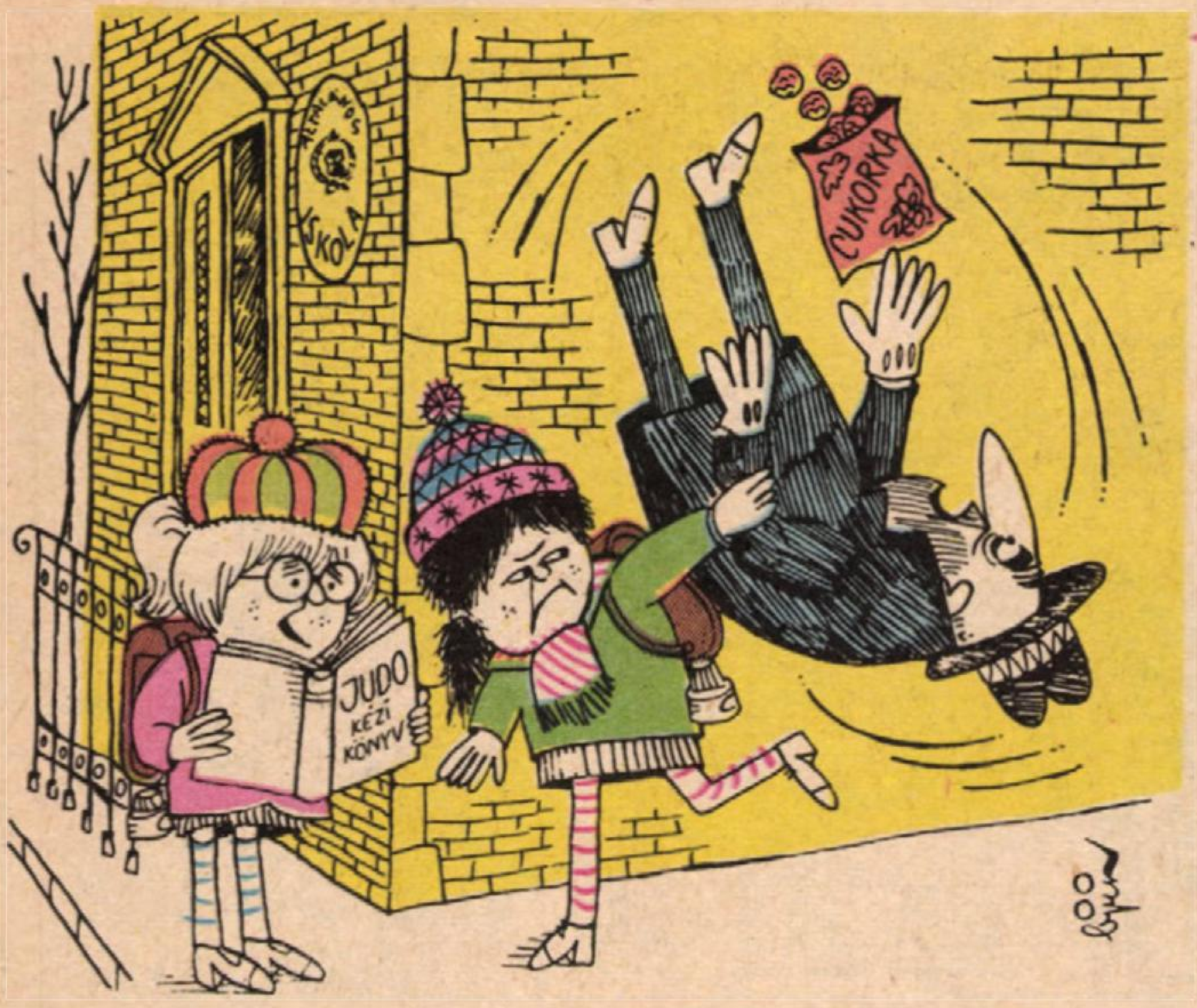
Galambos Szilveszter

PIACKUTATÁS

– Miből gondolod, hogy ezen a vidéken már járt előttünk ember?

FELVILÁGOSULT KISLÁNYOK

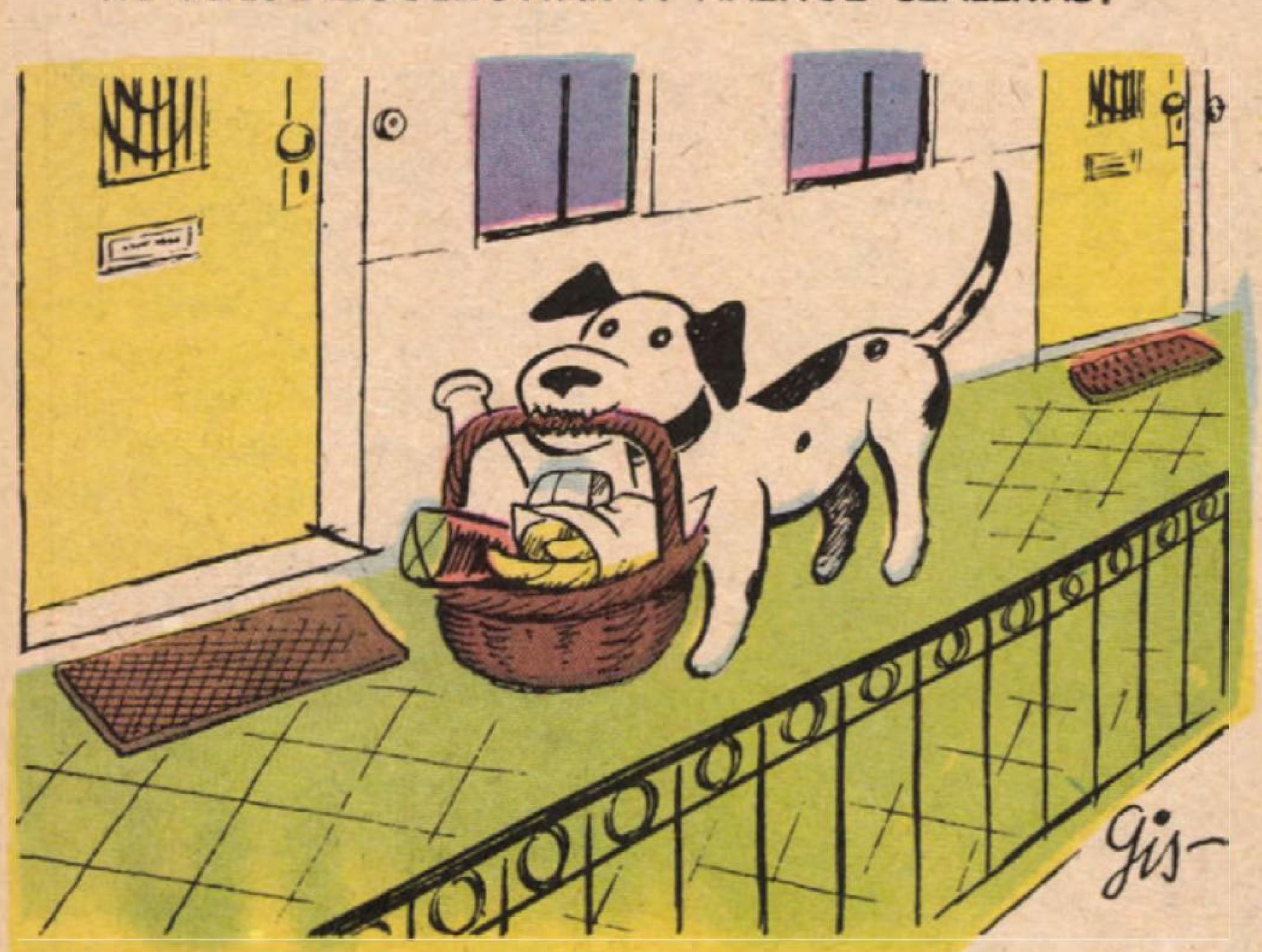

IDŐSZERŰ PLAKÁT

(A bécsi „Die Presse"-ből)

ITT MÁR MEGOLDOTTÁK A HÁZHOZ SZÁLLÍTÁST

IMPORT VICC LONDONBÓL

Teabody asszony új szakácsnőt fogadott. Barátnője, Mrs. White érdeklődik: elégedett-e az új konyhatündérrel?
– Ó, egyáltalán nem. Teljességgel ehetetlen, amit főz. Holnapután el is küldöm...
– Miért csak holnapután?
– Mert holnap estére még meghívom Brownékat vacsorára!

Ezt olvastam

A HIRDETÉSEKBEN

A kis poligám

„Csinos fekete özvegyasszony *férjhez menne 50—60 intelligens,* magányos férfihoz."

Szép, szép, de hol fog a csinos fekete özvegyasszony 50—60 férjjel élni? A Népstadionban?

Telhetetlen férjjelölt

„Kiskereskedő házasság céljából megismerkedne *pedagógusnővel* 25 éves korig. Jelige: *Üzleti érzékkel rendelkezők előnyben.*"

Hát ez aligha fog menni. Az olyan hajadon, akinek csakugyan van üzleti érzéke, miért ment volna pedagógusnak?

Rafinált hitves kerestetik

„Megismerkednék *házasság céljából középmagas,* kissé molett pedagógusnővel."

Kedves hirdető fél! Csak nem venne el egy olyan számító nőt, aki csakis és kizárólag házasság céljából középmagas?

Megteszi egy sógor is?

Igen különös hirdetés: *„Ismeretség hiányában férjhez adnám orvosnő húgomat."*

Igaz, az ismeretség hiányát egy sógor is megszüntetheti, ám végső megoldásnak ez aligha tekinthető.

Örökzöld férfiú

„Jó megjelenésű, 67 éves, egészséges, *még működő aktív jogtanácsos* keresi jó alakú asszony ismeretségét."

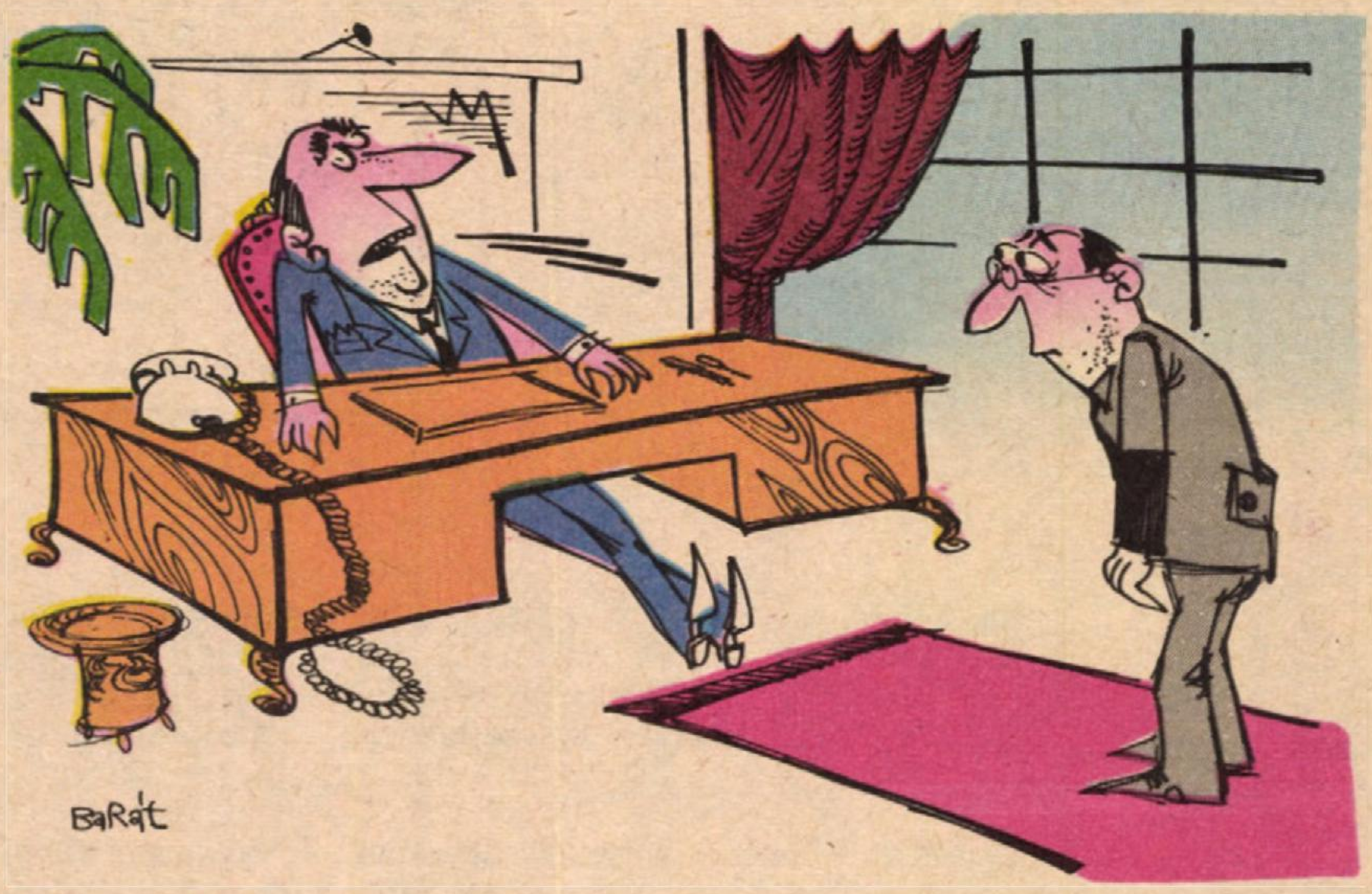
Elnyűhetetlen generáció! Lám, itt egy 67 éves férfi, aki azon kívül, hogy aktív, jogtanácsos, még működik is. Gratulálunk!

Összeillő pár

„47 éves pedikűrös megismerkedne hozzáillő nővel" — olvasom, s eltűnődöm: ki lehet „hozzáillő nő" egy pedikűrös számára?

Nyilván, akinek jó sok tyúkszeme van.

Timár György

AZ IGAZGATÓ IS EMBER

– Mondja, Kerekes kartárs, nincs egy másodállása elsejéig?

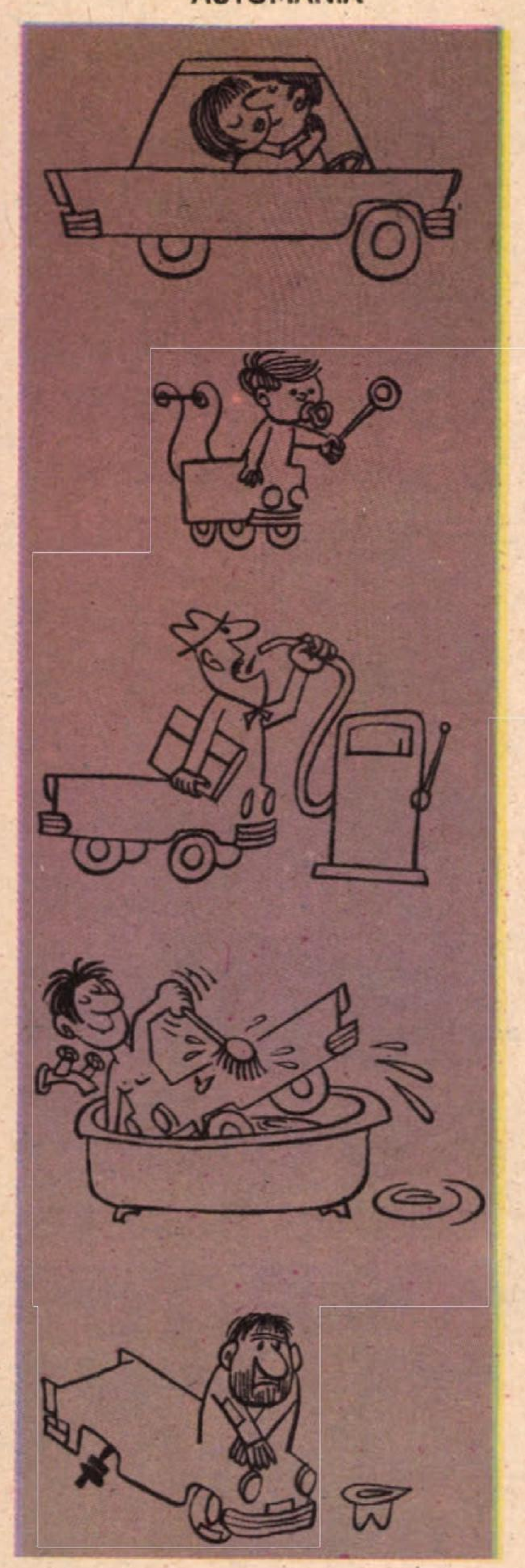
NÁSZÚT AKADÁLY-LYAL

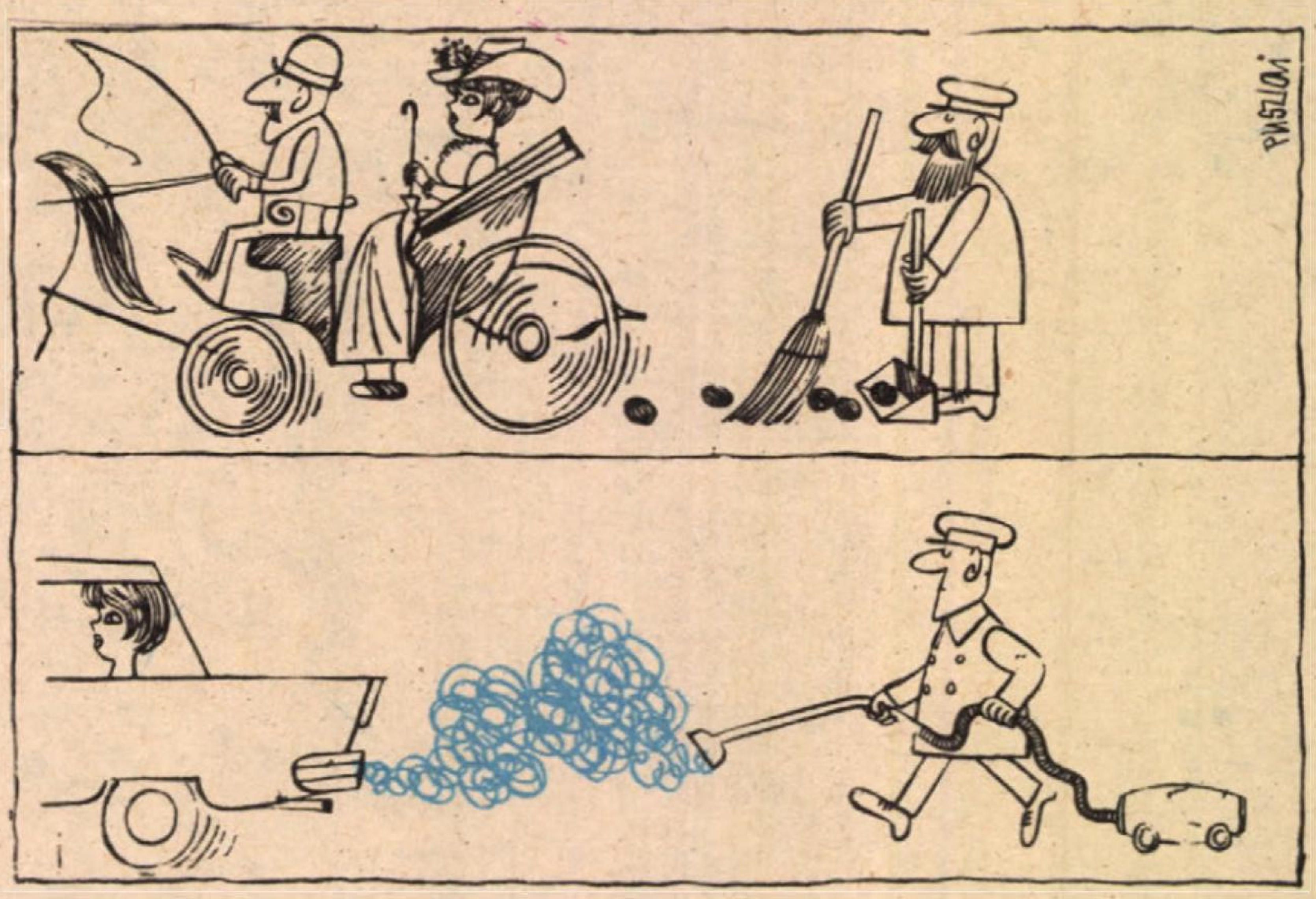
ELSŐ DÍJAS RAJZOK

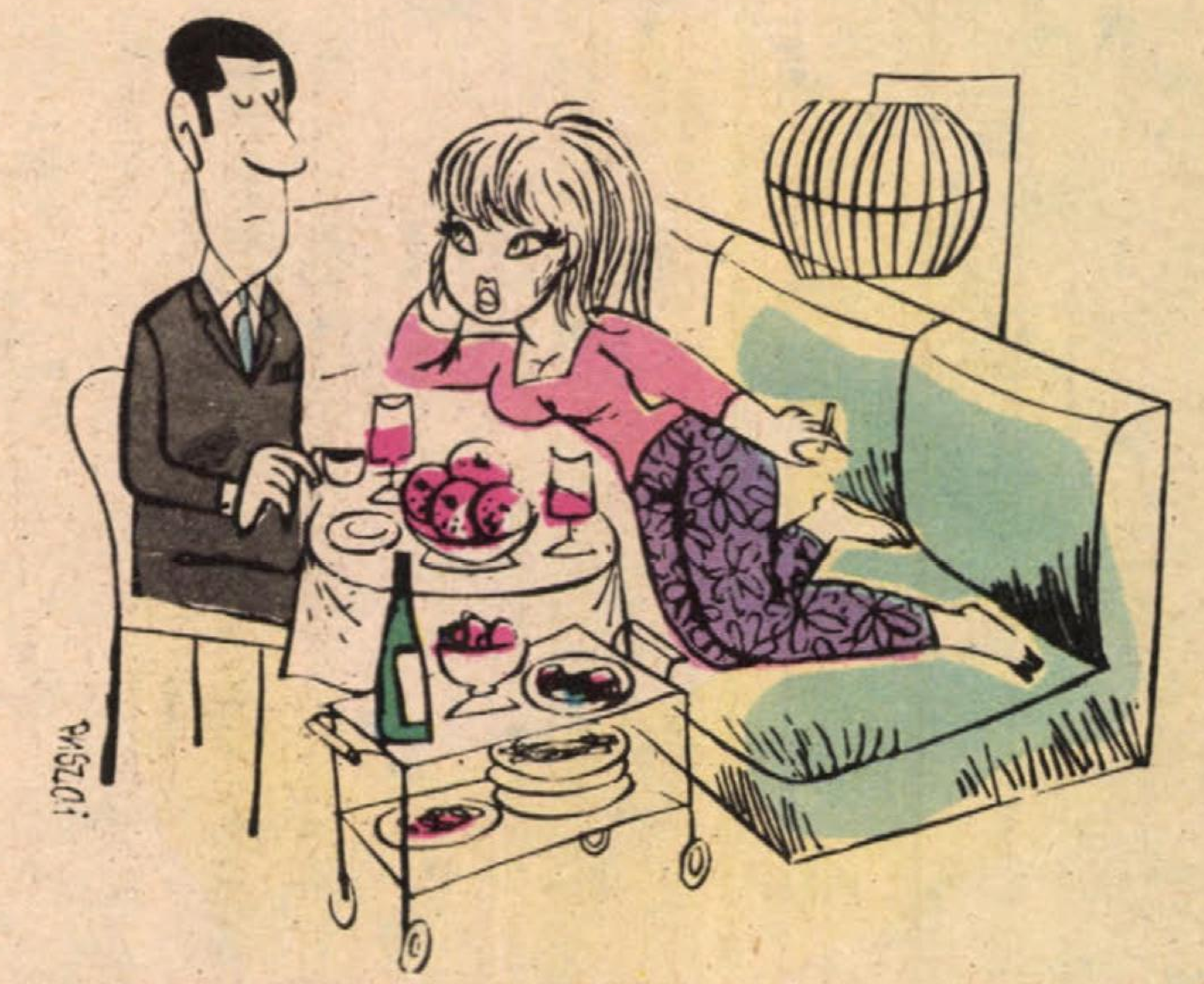
Pusztai Pál, rajzolóművész, lapunk munkatársa, alábbi rajzaival első díjat nyert moszkvai testvérlapunk, a „Krokodil" nemzetközi karikatúra-pályázatán.

AUTÓMANIA

AZ UTCASEPRÉS MÚLTJA ÉS JÖVŐJE

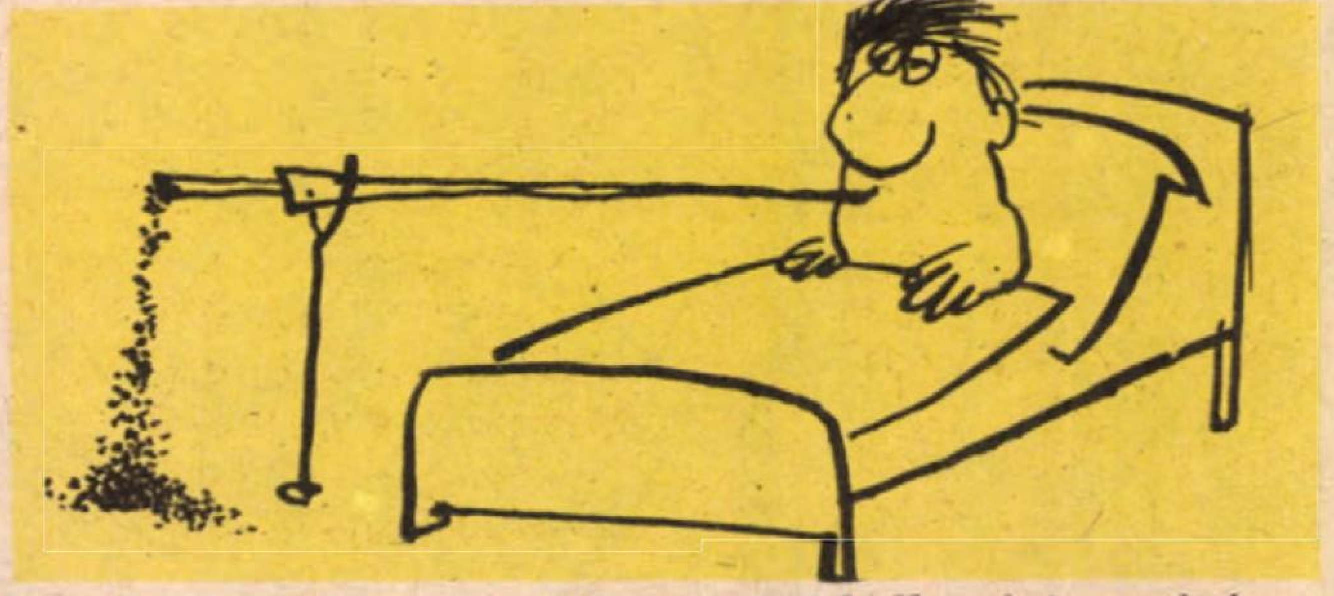
– Úgy viselkedsz, mint egy diplomata a munkavacsorán ...

NEM ÉRTEM

Nem értem, hogy milyen cigarettát szívnak azok az emberek, akik az ágyban dohányoznak, majd elalszanak, s a kezükből kihulló cigaretta felgyújtja az ágyneműt. Én ugyanis huszonöt éve dohányzom erősen, s mint szakértő, a bitó alatt is állítom, hogy a magyar cigaretta hamarabb alszik el, mint az ember.

Vannak cigaretta-fajták, hogy csak a Symphóniát, vagy a Tervet említsem, melyből, mielőtt kihullhatna az ember kezéből, már előtte régen kihullott a dohány. A Kossuth, vagy a Munkás cigaretta más természetű: ezek állandó, gondos és folyamatos szívást igényelnek, mert nem elégséges oxigén-táplálás mellett kialszanak, míg túlságos megszívás esetén a cigaretta égő teste leválik a törzsétől és önállóan ég el. Megint másfajta cigaretta a rágyújtás folyamata során aszalódni kezd, összeesik a hüvelyében és taplószerű, tűzveszélyes anyaggá alakul át.

Milyen cigarettát szívhatnak vajon azok az emberek, akiknek a cigarettája túléli az elaludt cigarettázót? Már arra is gondoltam, hogy szivaroznak esetleg, de ez még kevésbé elképzelhető. A magyar szivarok önállóan nem is égnek, ha csak nem tartjuk őket rendszeresen tűz fölé. A szivarteleségek égéséhez külön alágyújtós, gázláng, vagy spirituszfőző alkalmazása szükséges, mely felett a szivart forgatni kell, mint a zsiványpecsenyét, ahhoz, hogy parázson maradjon.

De hát mit szívnak végül is ezek a tragikus végű dohányzók? Talán a legfinomabb egyiptomi, vagy angol cigarettákat? Másra aligha lehet gondolni. Emlékszem, egyszer én is elaludtam egy másfél kilós holland szivarral a kezemben, és szerencsémre a kezem lelógott az ágyról, mert amikor felébredtem hétórás, egészséges alvásomból, a szivar még égett az ujjaim közt, még a hamuja sem esett le, az égő csutkájával gyújtottam be mindjárt a fürdőszobakályhámba.

Ha a logikám nem csal, és csakugyan ilyen szerencsétlenség ágyban dohányzni, el lehetne kerülni a további baleseteket egyetlen jól propagált jelmondattal mely nem a dohányzásról tiltaná el a dohányosokat, csupán egyet ajánlana:

„Ágyban csak magyar cigarettát szívjon!"

Avagy ugyanezt hatásosabban, versben:

Kossuthot szív apa, anya,
Nem is ég el a paplanya,
Nem is ég el a párnája,
Magyar dohány vigyáz
rája!

(Somogyi)

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

A mozilátogató közönség nem is tudja, hogy milyen nehézségekkel kell néha megküzdenie egy filmrendezőnek. Amikor például első filmemet ,a „Nyugati övezet"-et rendeztem, fel kellett építeni a Berlint szétválasztó határt. A berlini helyszín a budapesti, hetedik kerületi Barát utca volt, ahol még a felvételek előtt felállítottunk egy nagyméretű angol és német nyelvű táblát az eredeti berlini felirat szövegével, amely magyarra fordítva így hangzott: „Itt kezdődik az amerikai szektor".

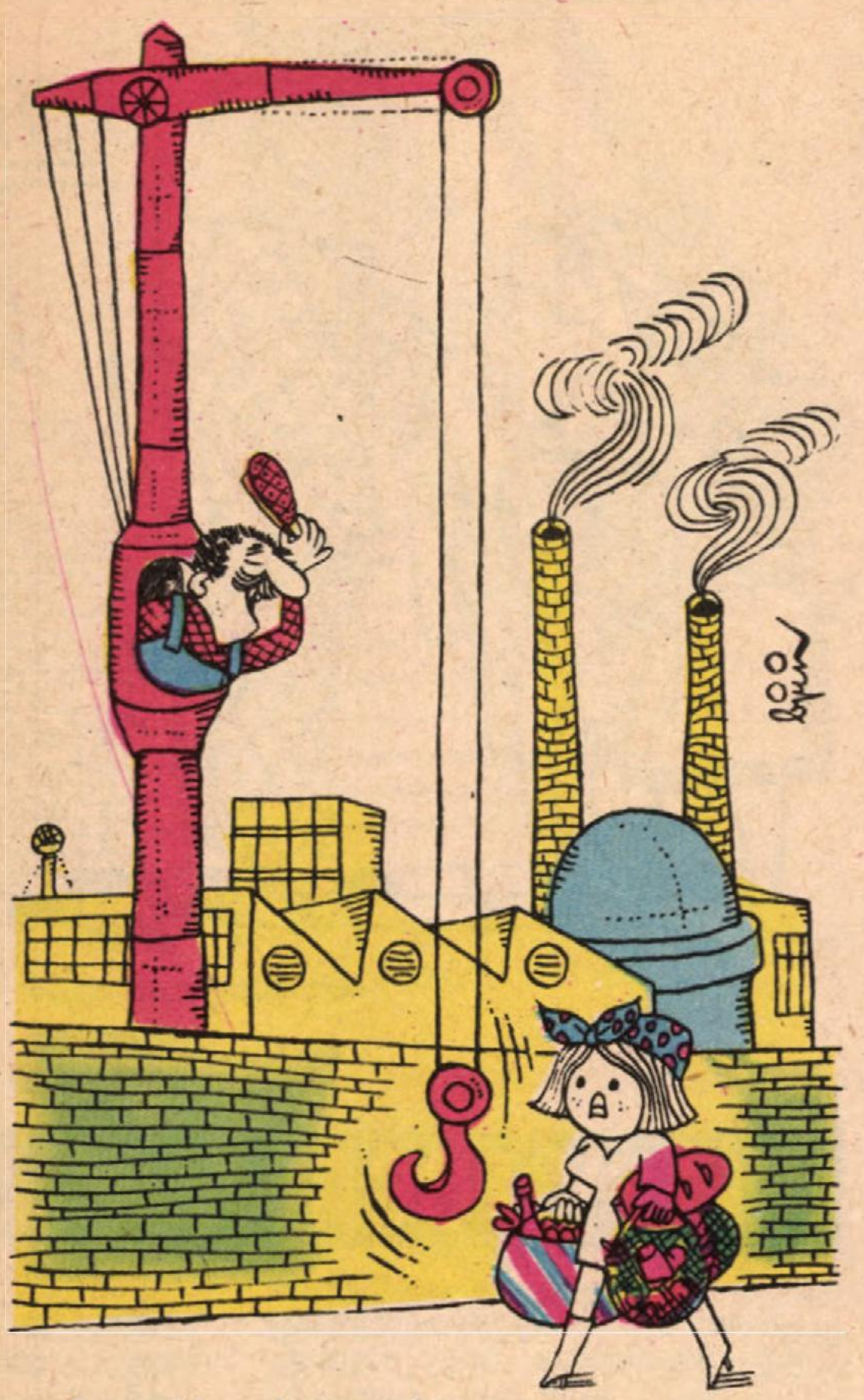
A tábla már állt, még mielőtt a filmezésnek bármi nyoma is lett volna. A környék lakói közül néhányan ijedten olvasták, hogy itt kezdődik az amerikai szektor. A második világháború alig két évvel előbb ért véget, akadtak hát Barát utcai lakók, akik megijedtek, hogy a hetedik kerületet övezetre osztják, és csak a filmezés megkezdésekor nyugodtak meg. Hasonló bonyodalom történt később a „Harag napja" című filmem felvételeinél is. A filmet Szentendrén forgattuk és a felvételek előtt régi cégtáblákat állítottunk fel. A tanácsnál előzőleg beszereztük a régi cégtulajdonosok nevét, és ezeket a valódi neveket pingáltattuk fel a cégtáblákra. Így a régi patikus, pék, mészáros, temetkezési vállalkozó és lakatos nevét is.

Három nappal később értesítést kaptunk a szentendrei tanácstól, hogy a filmezést nem engedélyezik, mert a környékbeli lakosok megrohanták a tanácsot és a régi iparengedélyüket visszakövetelték, azon a címen, hogy Szentendrén már újra maszeküzletek vannak: terjesszék ki a maszek-világot az iparjogilag Szentendréhez tartozó közeli községekre is.

A filmezés megkezdése aztán lecsillapította a kedélyeket.

Várkonyi Zoltán

UDVARIASSÁG

— A sarokig szívesen elviszem, asszonyom...

PÁRBESZÉD SKÓTÉKNÁL

McDuff beszámol McDoodle-nak:

— A feleségemmel a hét végét a Loch Ness-i tó partján töltöttük egy szállodában. Képzelje, láttuk a szörnyet is felbukkanni a tó vizéből!

McDoodle hitetlenkedik.

McDuff felvonja a szemöldökét:

— Nem hiszi, hogy létezik az a szörny?

— Azt még elhiszem, de hogy maguk szállodára pénzt adtak volna ki, azt már nem!

ANNO 1945

A hóval borított Trieszti Nő előtt
mellém hasalt egy testes, koros úr:
„Hallottam, mikor az egyik katonával
Könnyedén beszélt, uram, oroszul..."

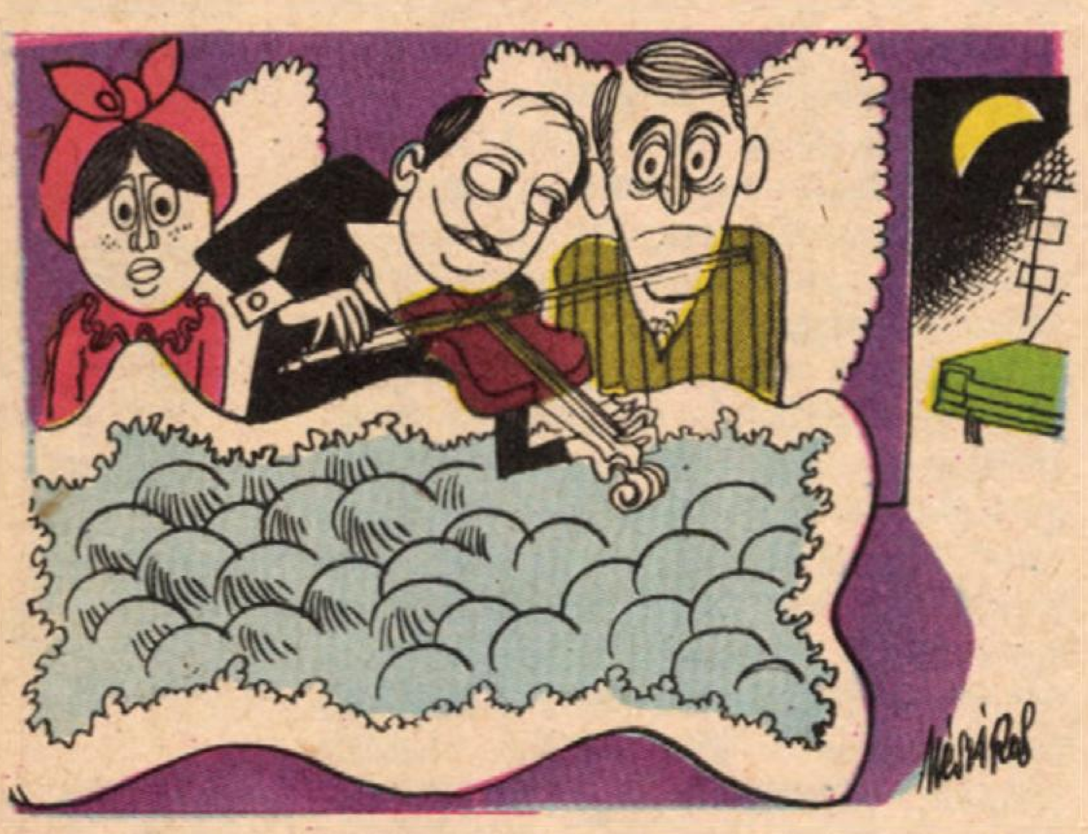
„Ne tessék túlozni..." — válaszoltam nyögve,
s velem nyögött a testes, koros úr,
mert míg diskuráltunk, ágyúztak felettünk,
németül is, de főleg oroszul...

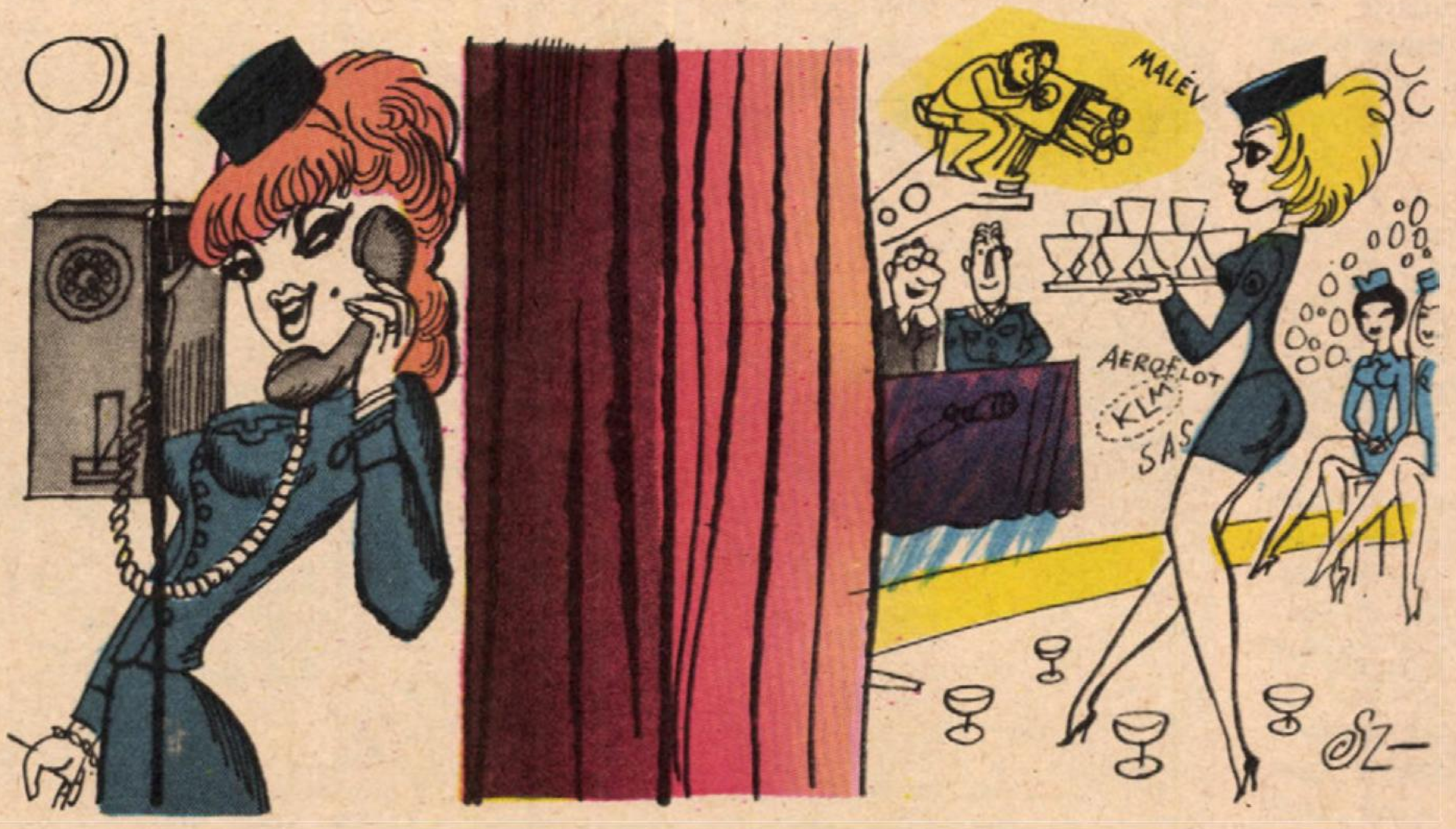
„Csak öt szláv szót tudok..." — hajtogattam egyre,
de könyörgött a testes, koros úr:
„Menjünk együtt, uram, mert ön hozzám képest
egy Dosztojevszkij, úgy tud oroszul..."

„Hát menjünk..." — feleltem és feltápászkodtunk,
S miközben karomba fűzte a balját,
A jobbját nyújtotta és bemutatkozott:
„Nem ismerjük egymást... A nevem gróf Mailáth..."

Szilágyi György

ABSZOLÚT RÁMENŐS PRÍMÁS

LÉGIKISASSZONY VETÉLKEDŐ

— Még egy pár kérdés, és repülök hozzád!

IZGALOM GOMBÜGYBEN

Rossz hangulatban találtam régi ismerősömet, Csongrádi Arthurt. Keserűen panaszolta:

— Hidd, el rosszak az emberek, nagyon irigyek!

Miután ezzel sok újdonságot nem közölt, megkérdeztem:

— Már miért?

— Biztosan tudod, hogy a magyar gomb-foci válogatott részt vesz az Afrikában sorra kerülő világbajnokságon. Én vagyok a csapat felelős vezetője. Ki is jelöltem a válogatottságra érdemes gombokat, ez ellen nem is volt tiltakozás... De most állandóan olyan megjegyzéseket kell hallanom, hogy sok kísérővel akarok kimenni. Persze ezt az irigyek meg az akadékoskodók mondják, de mégis... Figyelj ide! Te valamennyire benne vagy a sportban, ítéld meg, hogy van-e felesleges kísérő az én csapatomban.

Figyeltem, és Arthur sorolta:

— Vinni kell természetesen három csiszolót, arra az esetre, ha valamelyik gomb leesne az asztalról és megsérülne... Mert ugye, akkor ismét simára kell csiszolni az alját... Három csiszoló kell, hiszen a csapatban vannak fém-, szaru- és műanyag gombok s mindegyik csiszolása másmás szakembert igényel. A gyöngyház gombot direkt azért hagytam ki a csapatból, hogy ne kelljen negyedik csiszolót is vinni. Eddig érthető?

— Igen!

— Ki kell vinni egy pszichiátert is, aki ért a gombok nyelvén. Mert a gombnak nemcsak füle, hanem lelke is van, csak a laikusok nem tudják. Rendben van?

— Rendben. Menjen az a pszichiáter is!

— Aztán szükség van két szálláscsinálóra, akik előreutaznak, hogy ott a versenyek színhelyén, biztosítsák a fiúk, akarom mondani a gombok számára a megfelelő dobozokat, amelyekben a fárasztó mérkőzések után lepihenhetnek majd. Azt hiszem, ez is helyes?

— Helyes — feleltem —, pihenjenek a gombok.

(Nem akartam ellenkezni, mert Arthur a végén még ellenem hangolja a gombokat s aztán a téli hidegben járhatok majd nyitott kabátban.)

— Kell egy kultúr- és egy szabadidő-felelős. Az ő feladatuk az lesz, hogy megfelelő szórakozási lehetőséget biztosítsanak a gomboknak, ha éppen nincs mérkőzésük. Mert azt már mondtam, hogy a gombnak is van lelke.

— Persze, persze.

— Utazni kell egy propagandafőnöknek is, aki majd a sajtótájékoztatókon arról számol be a külföldieknek, hogyan készítenek nálunk olyan gombokat, amelyek zakóra és balszélre is egyaránt megfelelőek. Mert ebből export is lehet.

— Menjen a propagandafőnök, fejlődjék az export.

— Hidd el, sokat töprengtem azon, hol lehetne takarékoskodni, s így talán egy személyt, a Gurgulác Ödönt itthon tudjuk hagyni.

— Ki az a Gurgulác és mi a szerepe?

— Hát ő az, aki a mérkőzéseken pöcköli a gombokat. Talán az elutazásig sikerül olyan masinát szerkeszteni, amelyik pöcköl majd a Gurgulác helyett.

— Ez valóban jó dolog lenne, hiszen megspórolhatnók egy kiutazó költségét.

Két nappal később ismét találkoztam Arthurral. Lelkendezve újságolta:

— Megvan a masina... Gurgulác nem utazik!

— Akkor csökkent a létszám — mondtam boldogan.

— Sajnos nem. A masina mellé két szerelőt is kell vinni... De úgy gondolom, ezt mindenki megérti... A haladásért áldozatokat is kell hozni.

S ebben igaza van Arthurnak.

Morvay Tihamér

LE A SZAKÁLLAL!

Az amerikai Kentucky állam Louisville-i kórházában, a sebészek sorra-rendre panaszkodtak amiatt, hogy egyre több szakállas páciens kerül a késük alá. Dr. Eugene Conner főorvos, kijelentette, hogy a szakáll akadályozza az érzéstelenítést, a készüléket nem lehet a megműtendő férfiú fején elhelyezni. A jövőben ilyen esetben két operáció szükséges: az első, a szakáll eltávolítása!

Visszanyert tekintély

Az utóbbi esztendőkben lassan belenyugodtam, hogy tekintélyem egyre csökken, hogy véleményemre, még inkább szakértelmemre mindenki fütyül. Még egy évtizede esetenként megkérdezték, mit szólok a repülő csészealjakhoz, a Szabó családhoz, esetleg B. B. legújabb kebeltartójához. Ennek vége. A vén gárdához tartozom, aki még él, de már nincs jelen. A piactereken harsányabb, és főleg ifjabb legények hangoskodnak. Most ők válogatnak lemezt a rádióban, ők állapítják meg, hogy melyik mű a leginkább, legrokonszenvesebben elidegenedett, bár ennek ellenében viszont nyelve nem korszerű, alig minden harmadik sorában találni trágárságot.

Mindezt tudomásul veszem, egyre flegmábban tűröm örökségem elkótyavetyélését. Egy ideig még morogtam, később már csak dohogtam, most meg esetleg, hetenként egyszer, csak dünnyögök. Rá se rántok az ilyesmire. Persze, azért bevallom önöknek, négyszemközt vagyunk, hogy egy kicsit fáj a dolog.

És tegnap, tegnap aztán egyszerre kisütött egemen a nap, gyönyörű jel, fénybe borította a tájat, mégiscsak vagyok valaki, figyel rám a világ, az ember az utolsó pillanatig ne hagyja abba a küzdelmet, íme, újra előléptem.

A téli üdülőben két ötéves fiúcska játszott, ha jól figyeltem, a Rexbiliárdot próbálgatta, törte széjjel, közben vita is lehetett, mindenesetre emelt hangon folytatott eszmecsere. Végül az egyik hozzám lépett és megkérdezte:

— Bácsi kérem, úgye hogy ötven több, mint tíz?

Egy pillanatig kétség gyötört, hogy ilyen fontos ügyben lehetek-e döntőbíró és a Szövetség elnökségének megkérdezése nélkül állást foglalhatok-e, de győzött hiú és konzervatív természetem és válaszoltam.

És válaszomat, a döntőbíró véleményét a kisfiú mindjárt közölte társával:

— Igenis, ötven több, mint tíz, a bácsi is azt mondja!

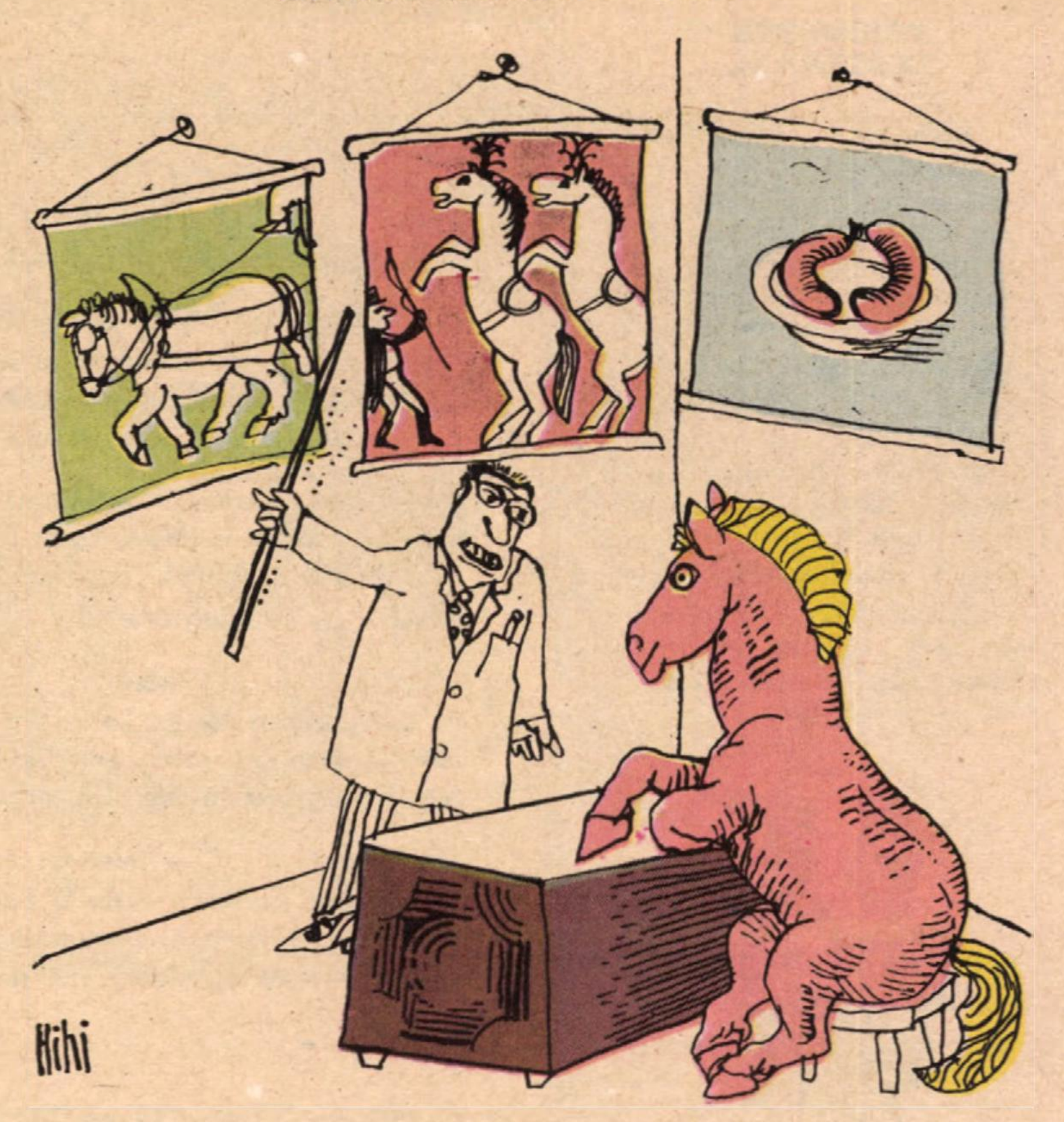
És a társ meghajolt döntésem előtt.

Büszkén, dagadó mellel néztem körül a világban és felháborodva rögvest megírtam és elküldtem véleményemet az írói önéletrajzok legújabb fejleményéről az illusztris folyóiratnak!

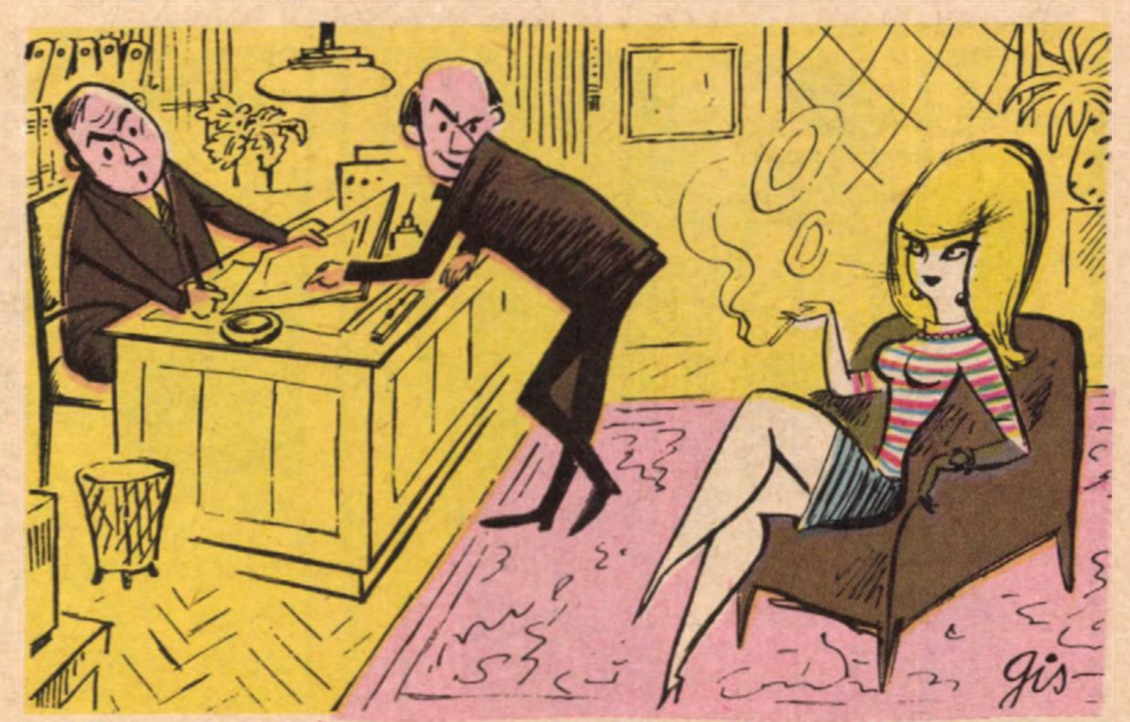
(Nem közölték!)

Nádass József

PÁLYAVÁLASZTÁSI TANÁCSADÓ

ÚJ MUNKATÁRSNŐ EGY KÉPESLAPNÁL

– Irni ugyan nem tud, de a címlap-problémáinkat megoldhatjuk vele.

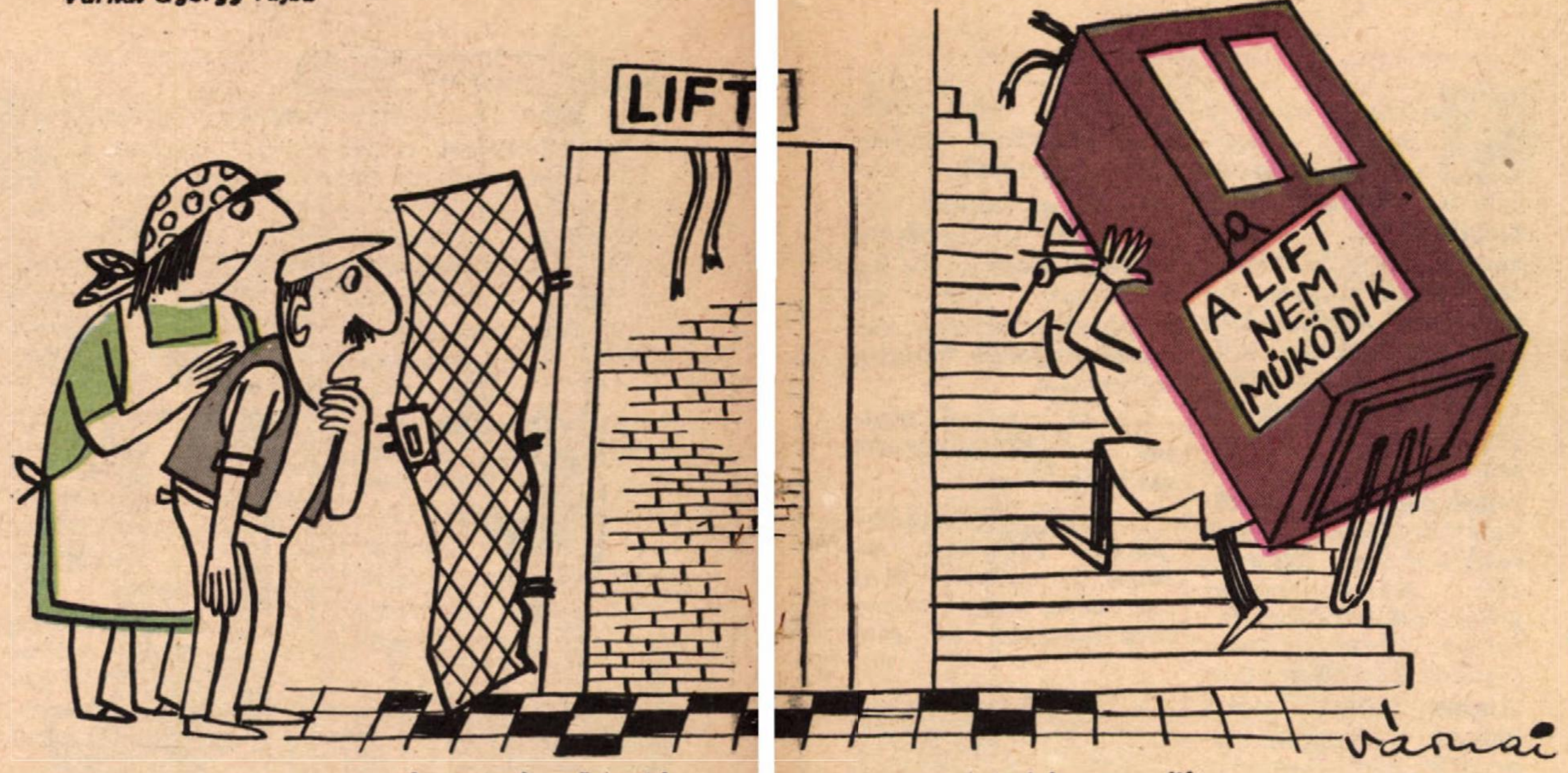
MARADI SZÜLŐK

– Nem helyes, hogy beleavatkoztok a pályaválasztásomba!

ERŐS JELLEM

Várnai György rajza

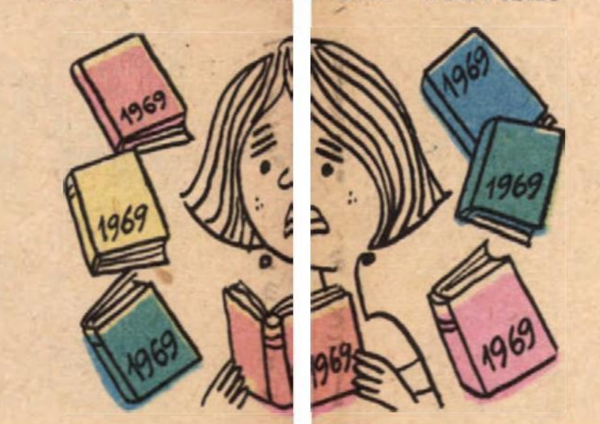
– Azt mondta, ő majd megmutatja, hogy mégis felmegy a lift.

EGY FOGADALOM CSŐDJE

Az ember minden újévkor elhatározza, hogy megváltozik, jobb lesz, nemesebb lesz, mint az elmúlt évben, s szakít gyarlóságaival. Nekem is van egy kétségtelenül gyönge pontom, s elhatároztam, hogy 1969. lesz az az új esztendő, amelyben megváltozom. Tudniillik rendetlen vagyok.

Itt ülök tehát az új év küszöbén döntő elhatározásommal egy csomó vadonatúj naptár között — vállalati, üzemi, minisztériumi ajándéknaptárak, zsebbe, falra, íróasztalra valók — mondom, itt ülök közöttük, és mélységes megindultság fog el: lám, milyen gyönyörű, milyen tökéletes, milyen megnyugtató dolog egy ilyen naptár! Maga a rend, szabályosság, megbízhatóság! Például ez itt, amelyiket most az Ikarus-gyár jóvoltából kézbe veszek, mindjárt egy autóbusszal kezdődik. Ez természetes és rendben van. Azon viszont felettébb elcsodálkozom, hogy az idei esztendő mindjárt az autóbusz után — júliussal kezdődik. Igen, július elsejével. Újra és újra megnézem. Nem én tévedek. Ő téved. Mármint a naptár. De hiszen ez lehetetlen! A naptár nem tévedhet. A naptár maga a rend és a megbízhatóság. Zavartan forgatom, de hiába. Ez a naptár egy pompás Ikarus-busszal egyenesen belerobog az esztendő közepébe.

Fejcsóválva és bizalmamban meginogva ütöm fel egy másik naptárt. Ezzel az OTP kedveskedett. Az idő pénz. A pénzünket rendben tartó OTP és az időt rendszerező naptár nagyszerűen összeillenek. Ezen a szerencsés párosításon örvendezem, amikor egyszer csak — az OTP-naptárban lapozgatva — megfagy bennem a vér: ebben a naptárak mintapéldányában akartam megtekinteni ama bizonyos négy egymást követő ünnepnapot, áprilisban. Ez köztudomásúan: április 4. péntek, azután szombat, majd húsvétvasárnap és húsvéthétfő. Igen ám, de az OTP-naptárban április 4. péntek (Felszabadulás ünnepe) és április 5. szombat (Vince) után legnagyobb meghökkenésemre egy közönséges vasárnap jön (Vilmos) és egy közönséges hétfő (Herman). Lehetséges vajon, hogy az OTP 1969-ben takarékossági évet rendez, és e célból kiiktatta a húsvétot? Már-már elfogadnám a rendnek ezt a változatát, de nem, mégis van húsvét. OTP-húsvét. OTP-naptár-húsvét. Április 13. vasárnap és 14. hétfő.

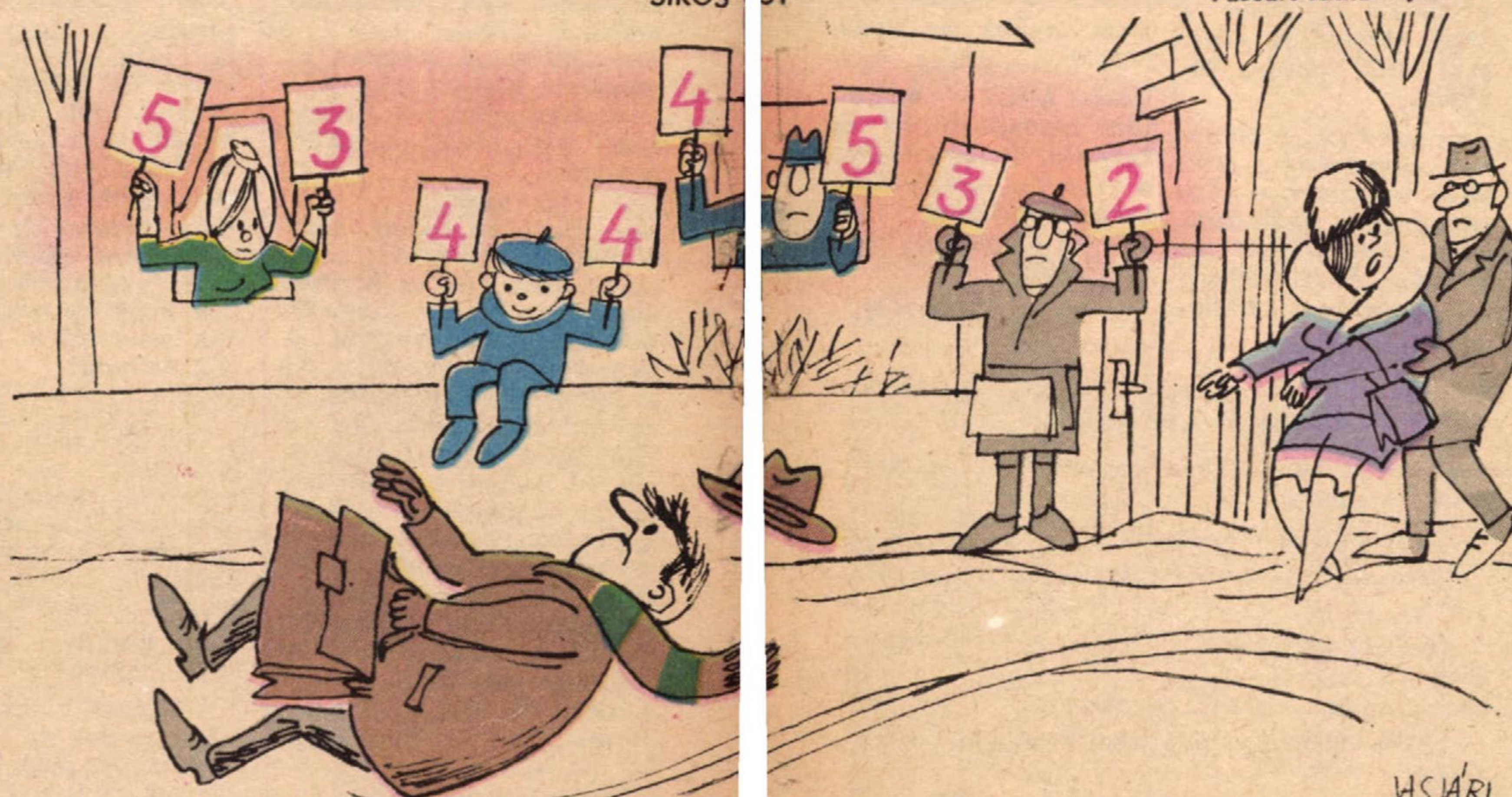

Én tévedek? Vagy ő téved? Izgatottan veszem elő az összes ajándék-naptáramat, célkitűzésem, rend-fogadalmam letéteményeseit. Most már nem nézem át mindegyiket tüzetesen (nem bírnék el több megrázkódtatást), csupán a négy ominózus nap ellenőrzésére szorítkozom. Mindegyikében április 4. péntek (Felszabadulás ünnepe) és április 5. szombat (Vince) után következik húsvétvasárnap és húsvéthétfő. Csak az OTP-naptár dacol az ünnepnapok rendjével.

Soós Magda

SÍKOS ÚT

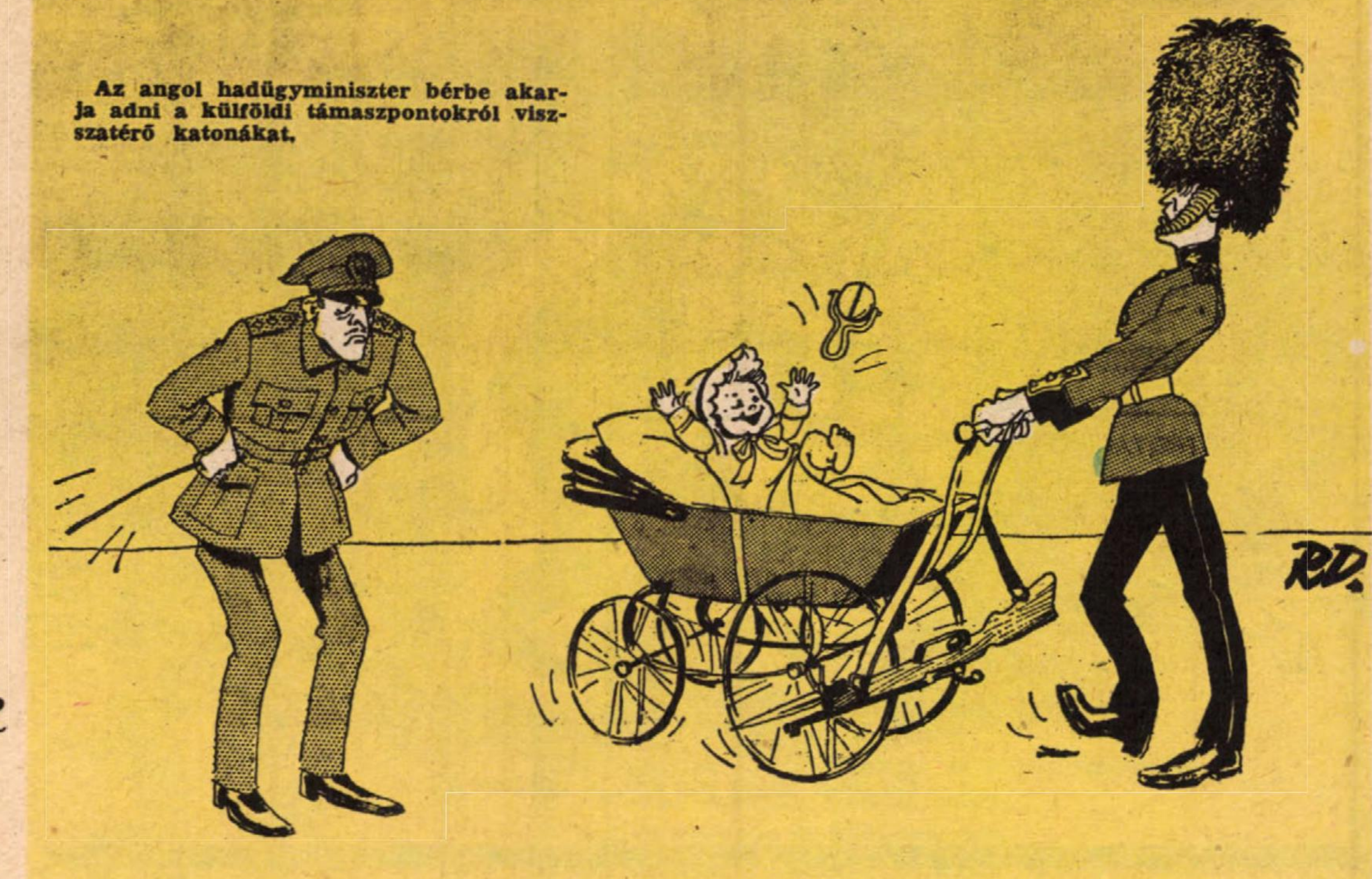
Vasvári Anna rajza

– Pedig micsoda kürt futott!...

BÉRELJ KATONÁT! – AKCIÓ

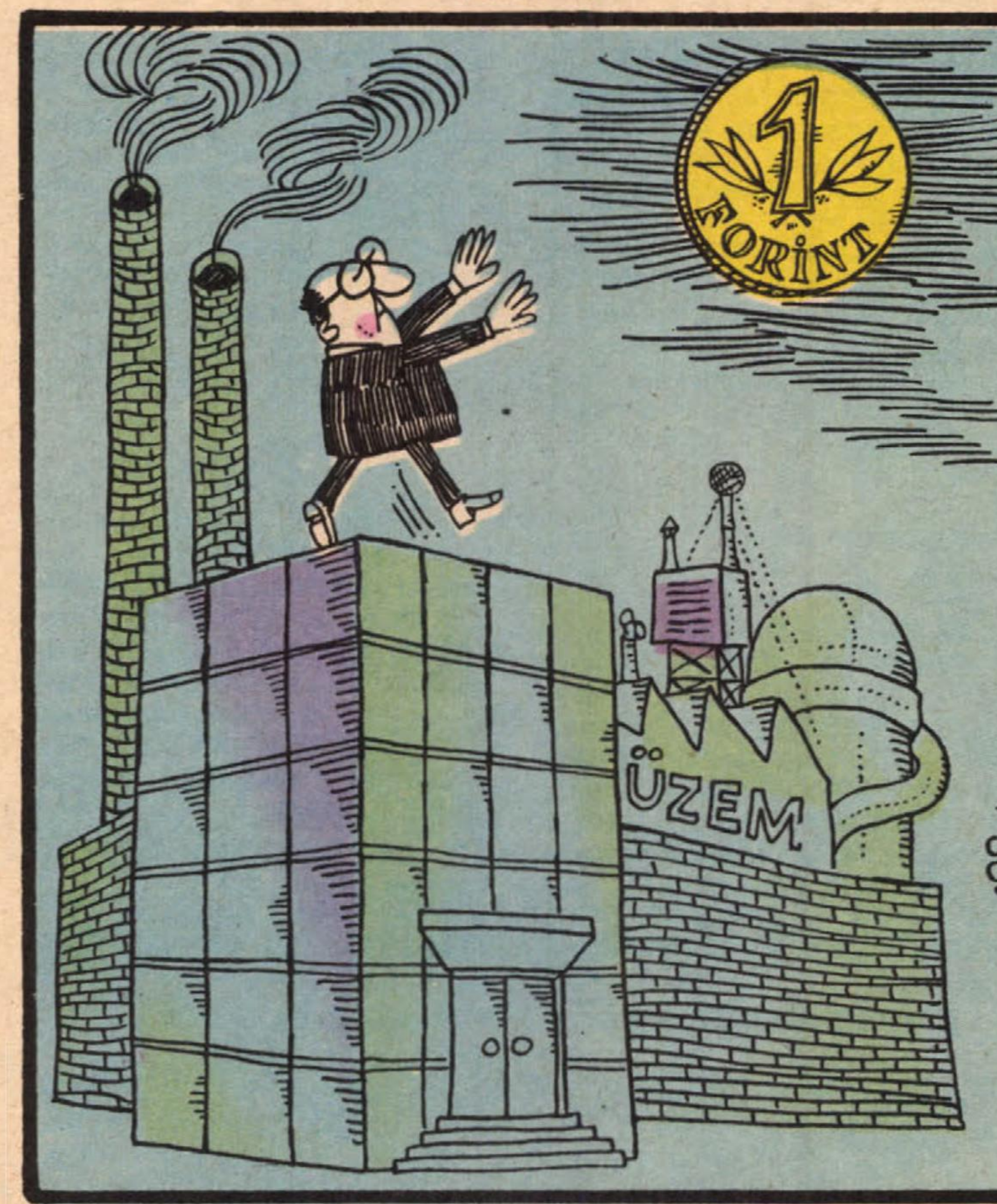
Az angol hadügyminiszter bérbe akarja adni a külföldi támaszpontokról visszatérő katonákat.

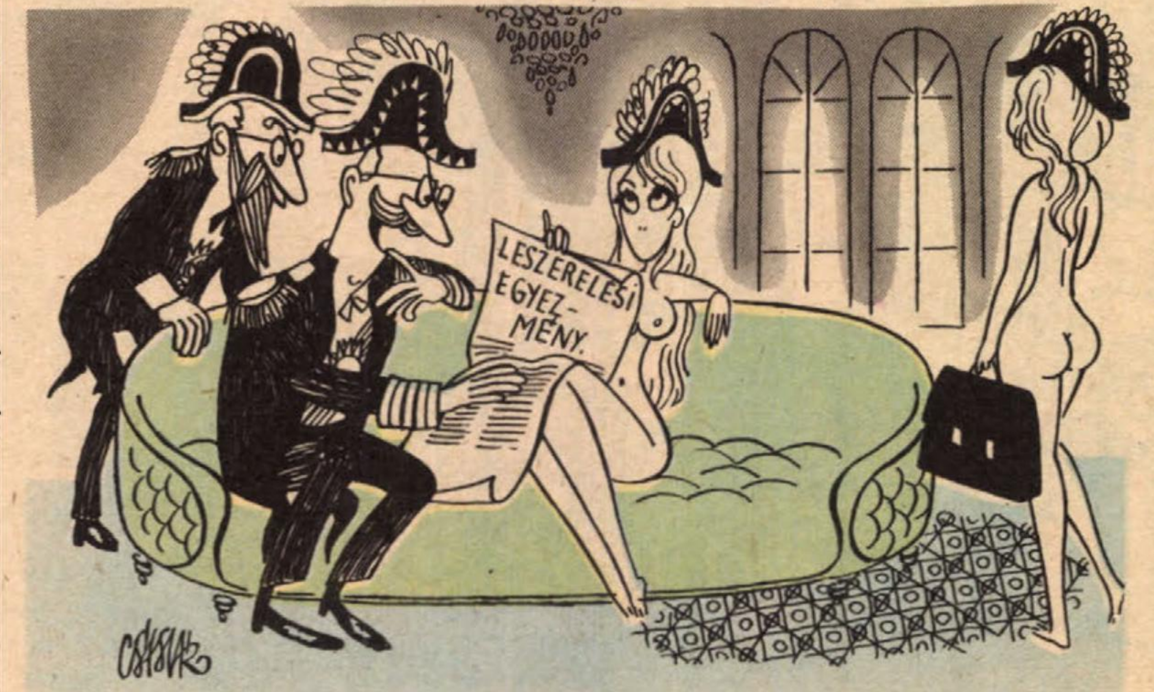
– Engem gyermeklánynak adtak bérbe, uram!

(A bécsi „Arbeiter Zeitung"-ból)

VONZERŐ

A CSEL

– Adja ide gyorsan! Hol írjuk alá?

Diszkrét féregirtás

Egy ismerősöm, az újság hirdetéseit böngészve, csodálkozva jegyzi meg:

— Azt olvasom, hogy egy vállalkozó féregirtást hirdet, diszkrécióval. Érdekes, eddig e műveletet gezarollal végezték ...

Kénytelen vagyok neki megmagyarázni a dolgot:

A diszkréció úgy értendő, hogy a mester nem fecsegi el a házban, hogy Babanyeczéknél poloskát irt. Persze szerintem ezt nem kellene titkolni, mert az lenne a szégyen, ha nem irtanák. Azt, hogy van, úgyis tudja az egész ház, mert nekik is van. Ezért Babanyeczéknek inkább dobra kellene verni a dolgot és fennen hirdetni, hogy kiirtatják férgeiket.

Közben megpróbáltam elképzelni, hogyan zajlik egy ilyen diszkrét féregirtás. A mester minden bizonnyal az állandóan leselkedő szomszédok megtévesztésére vidéki nagybácsinak álcázza magát, aki Babanyecznét az első látogatás alkalmából cuppanós csókokkal köszönti. A munkájához szükséges szerszámokat — hacsak nem egyenként akarja a férgeket megfogni — valószínű a MÁV „Háztól házig" akciója keretében szállíttatja a színhelyre, a feltűnés elkerülése végett. Ezután a mester fekete ruhába öltözik és egy olyan estén, amikor az egész ház tudja, hogy Babanyecz úr vidékre utazott, egy hatalmas virágcsokorral állít be Babanyeczhéhez. A gangon nagy az izgalom, folyik a találgatás: vajon ki lehet ez az elegáns úr. A mester ezalatt odabent szakavatottan végzi a dolgát, ahogy ígérte, diszkrécióval. Éjfél után elégedett mosollyal távozik és egy tízest ad a házfelügyelőnek, aki természetesen azonnal telekürtöli a házat: Babanyecznének szeretője van.

Ez sokkal kisebb szégyen, mintha azt tudnák, hogy poloskája van, ami már nincs is, mert diszkrécióval kiirtották.

— ő —

A HUMANISTA

Vasvári Anna rajza

– De most rólam van szó, te csibész!

A RIANÁS

Amióta eszemet tudom, álmaimat mindig vágyaim töltötték meg tartalommal. Amíg nem tudtam biciklizni, álmomban folyton bicikliztem. Amikor kölcsönkért biciklin már vidáman kerekeztem, egyszeriben elmaradt álmaimból a biciklizés. Amíg nem ültem repülőgépre, éjszakákon át felhők felett repültem a csillagok felé. Aztán egyszer potya repülőúthoz jutottam — azóta nem repülök álmomban. Amint korom előrehaladt és mindent kipróbáltam, megszűntek a színes álmok.

Ma délután karosszékemben ülve, szemeim becsukódtak, fejem lekókadt. Azt álmodtam, hogy a Balaton jégpáncélján fakutyázom. Álmomat szabályszerűnek ítéltem: fakutyázni még sohasem fakutyáztam. Kitűnő érzés volt. Vitorlámnak nekifeszült a szél. Arcom kipirult a hidegtől, hátamat pedig jólesően melengette a radiátor.

Egyszer csak különös zengés hallatszott. Mintha egy régi hárfa húrjába kapott volna egy égi kéz ujja. Rianás, villant át agyamon... Szorongásomtól feleségem gyengéd keze szabadított meg.

— Hallottad ezt? — kérdezte aggódva.

Szememet dörgölve, félálomban dünnyögtem:

— Hallottam... rianás.

— A fenét — mondta gyengéden, de határozottan —, az ablaktábla repedt meg.

— Hol? — eszméltem fel és felugrottam.

— Nem tudom, keressük meg!

És megtaláltuk a szomszéd szobában: a nagy ablaktábla közepéig ferde repedés húzódott.

— Érdekes — mondtam nyugalmat erőltetve magamra. — Éppen tegnap hallottam, hogy Babráéknál az ötödiken és Kurdéknál a hatodikon végig repedt a nagy ablak és a játékbolt kirakata is megrepedt.

— És ez neked vigasztalás? — kérdezte érdesen nejem. — En mondtam, hogy ne költözzünk ebbe a kacsalábon forgó modern lakásba.

— Az üvegbiztosítás — kockáztattam meg óvatosan.

— Igen? — kérdezte párom kihívóan. — Most januárban? Még szerencse, hogy két-három hónapig ki sem

jönnek, tudom Faholzeréktól. Ha pedig netalán tán mégis kijönnének, napokig ablak nélkül leszünk... mínusz 20 fokos hidegben. Na, és az ablaktisztítás az utca felől! A kozmonauta kilépése a kozmoszba gyerekjáték ehhez képest. Az ablakot ugyanis végleges nyílászáró-szerkezettel rögzítették.

— Nem olyan vészes — motyogtam egyre bizonytalanabbul.

Feleségem vérszemet kapott.

— Ablakot fémkeretbe szorítani? Hol tanultak ezek a tervezők fizikát? Hát nem tudják, hogy a fém kiterjedési együtthatója eltér az üvegétől, és itt az eredmény. — S a pillanatnyi csendben finom zizzenéssel repedt tovább az üveg.

— Vannak még tervezési hibák — mondtam elgondolkozva és szemem ijedten nézte a repedést, amely visszavonhatatlanul elérte az ablaktábla másik végét.

(J—ós)

Pesti meglepetések

ÉLJEN A SELEJT!

Hónapokkal ezelőtt szóvá tettem a sajtóban, hogy az Ovenall szájvíz flaskóján a praktikus csúcsos végződést, amelyen tetszésem szerinti nyílást vághattam, előre lyukasztott kupakkal cserélték föl. Kifogásoltam, hogy ebből a gyárilag előállított lyukból nem csurran, nem is csöppen, hanem ömlik a szájvíz. Ez pedig nem gazdaságos, de legalább élvezhetetlen töménységet eredményez.

Választ nem kaptam, változtatást nem tapasztaltam, s már épp keseregtem, hogy lám-lám hiába bírálok, amikor a fölnyitott új Ovenall-flaskón látom, hogy az általam kifogásolt újszerű kupak nincs kilyukasztva.

Nagyszerű! — örvendeztem és szúrtam rajta gombostűvel egy ízlésemnek megfelelő lyukat.

Hiába tudtam így nagyon gazdaságosan csöpögtetni, ez a flaskó sem tartott örökké.

Azóta járom a szaküzleteket, de hasztalan keresem a kedvemre való flaskót. A múltkor egy önkiszolgáló boltban, ahol sorra nézegettem a kirakott Ovenallokat, gyanút fogott az eladó. Odalépett hozzám és nagyon udvariasan megkérdezte, mivel szórakozom. Elmagyaráztam neki, mit keresek. Türelmesen meghallgatott, aztán megnyugtatott:

— Ja, az biztosan selejt volt, kérem szépen.

TANULJUNK GYORSAN, KÖNNYEN NYELVEKET!

Köztudomású, hogy a modern tudomány forradalmasította a nyelvtanítást is.

Véleményem szerint azonban az eddig legmodernebbnek ismert audiovizuális, meg álombeli tanításnál is hatásosabb a BKV (Budapesti Közlekedési Vállalat) új módszere. Ráadásul olcsóbb is.

Az ember megy az utcán, elcsörömpöl mellette a villamos, akaratlanul is odanéz a tetejére.

Én — például — mire harmadszor megnéztem egy ilyen nyelvoktató szerelvényt, már tudtam (és tudni is fogom, ha álmomból ébresztenek is), hogy „Zywieck sör Lengyelországból" az annyit jelent, hogy „Zywieck beer from Poland".

Csak tudnám, hogy milyen nyelven...!

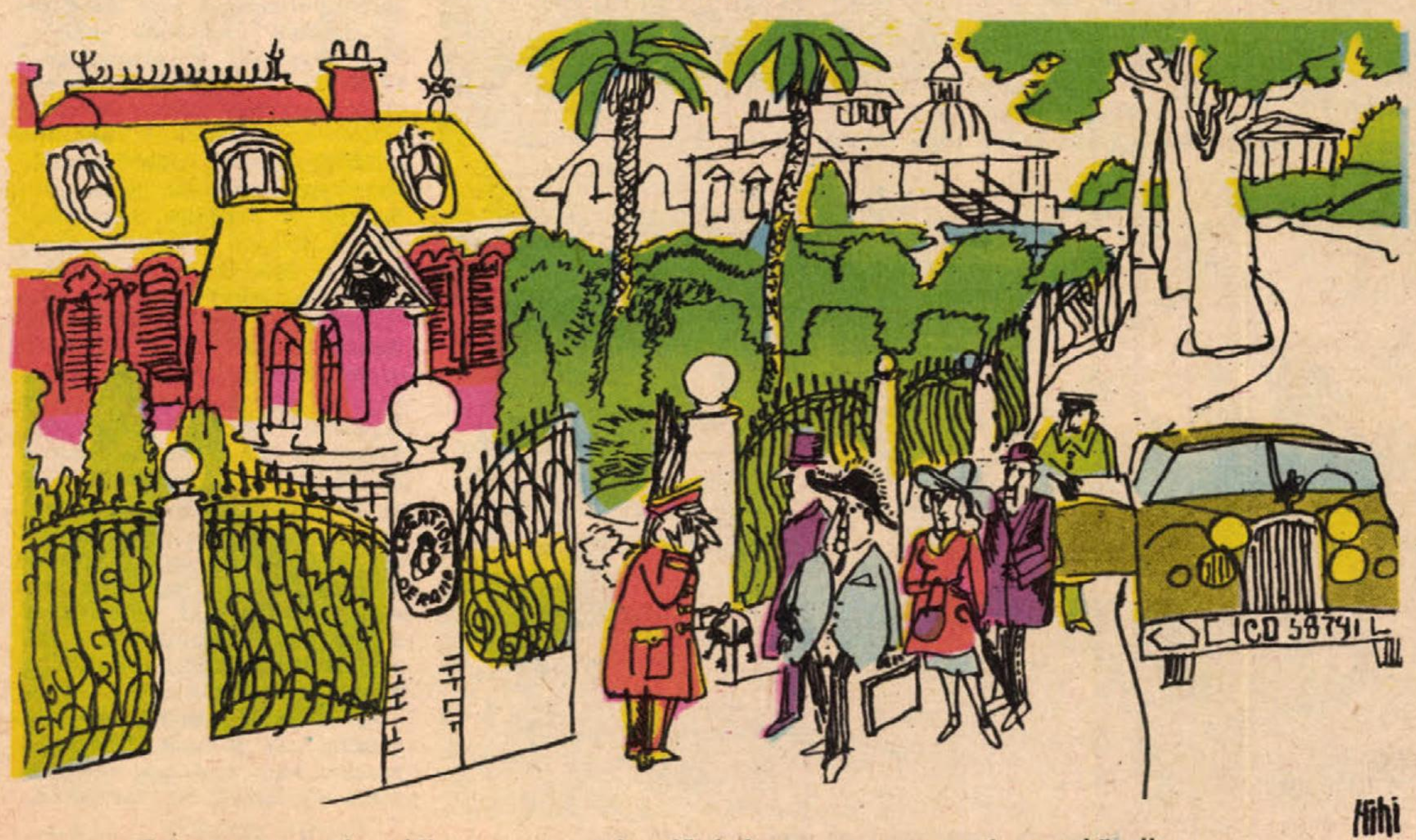
HÁROMNYAKÚ KACSA

Vásároltam egy csomag konyhakész fél kacsát. Kibontva a csomagot, tapasztaltam hogy a fél kacsának három fél nyaka van. Ebből vas logikámmal arra következtetek hogy az egész kacsának három egész nyaka lehetett.

Kár az ilyen ritka példányokat levágni!

Sólyom László

NAGYKÖVETSÉG-AVATÁS

– Teljesen nyugodt vidék, uram, egyetlen főiskola vagy egyetem sincs a közelben...

ANGOL AUTÓSVICC

Mr. Smith kissé cikcakkban vezeti autóját. Egy rendőr megállítja.

— Fújjon bele a szondába!

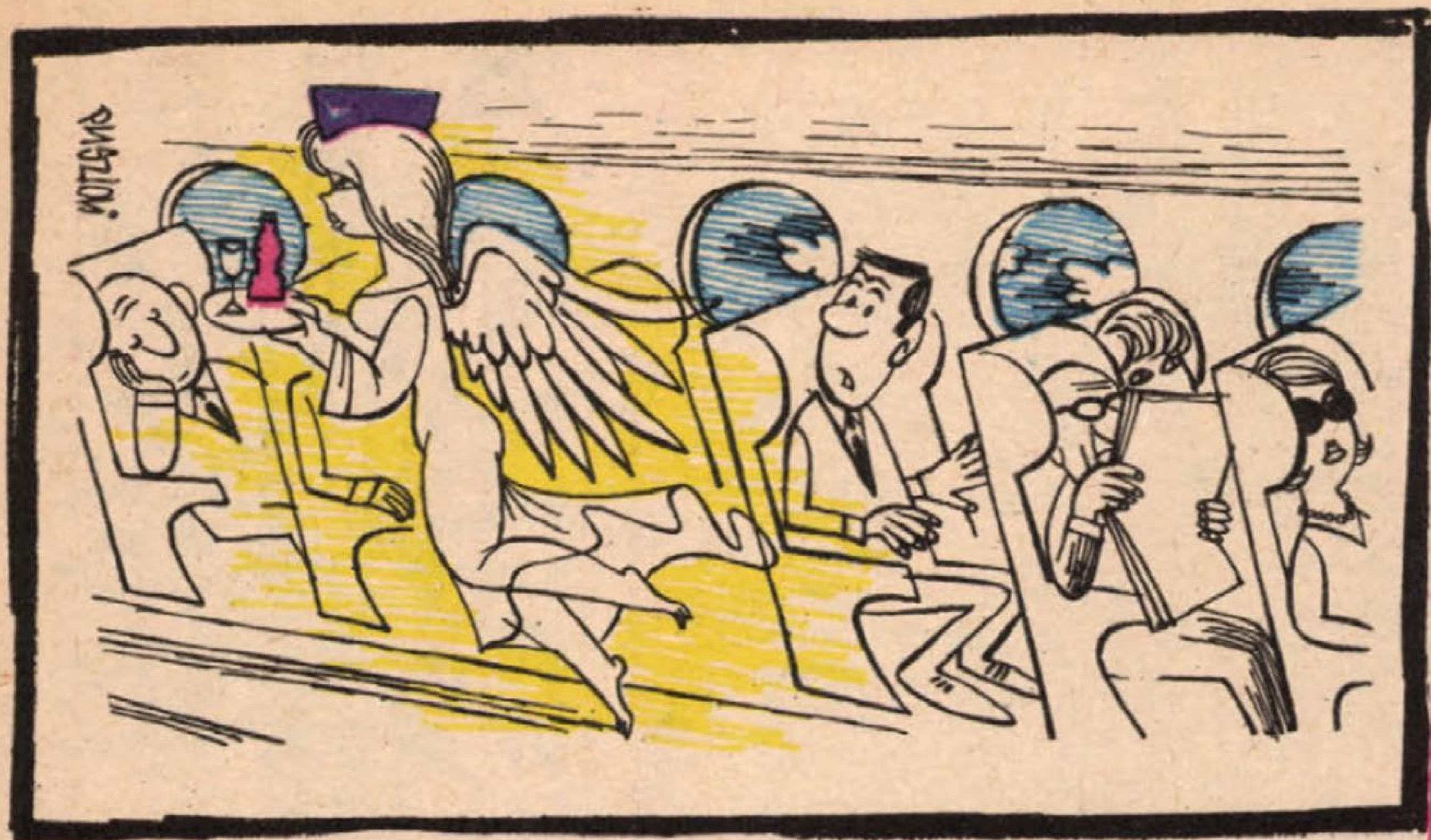
— Nem tehetem, asztmám van, itt az orvosi igazolásom...

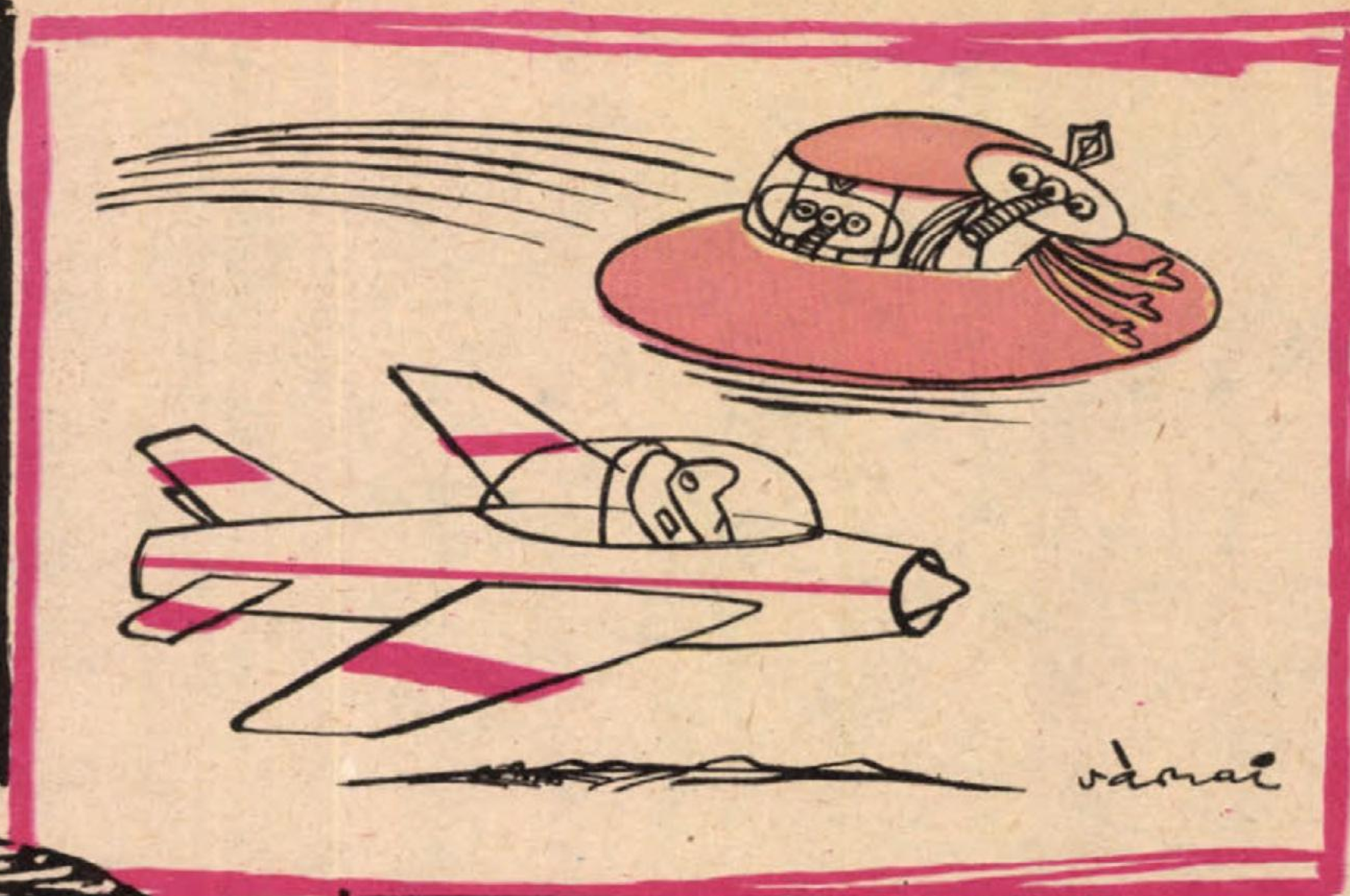
— Akkor bejön velem az őrszobába vérvizsgálatra!

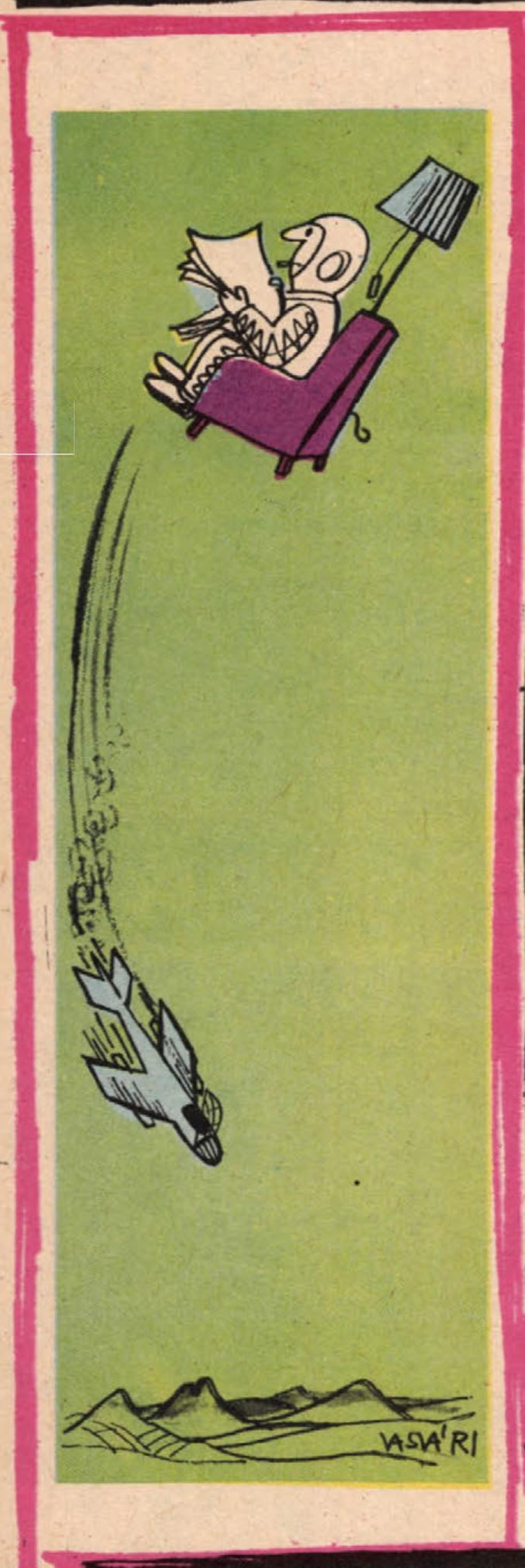
— Lehetetlen, vérzékeny vagyok.

— Akkor itt az út szélén menjen tíz lépést egyenesen!

— Nem lehet, mert be vagyok rúgva!

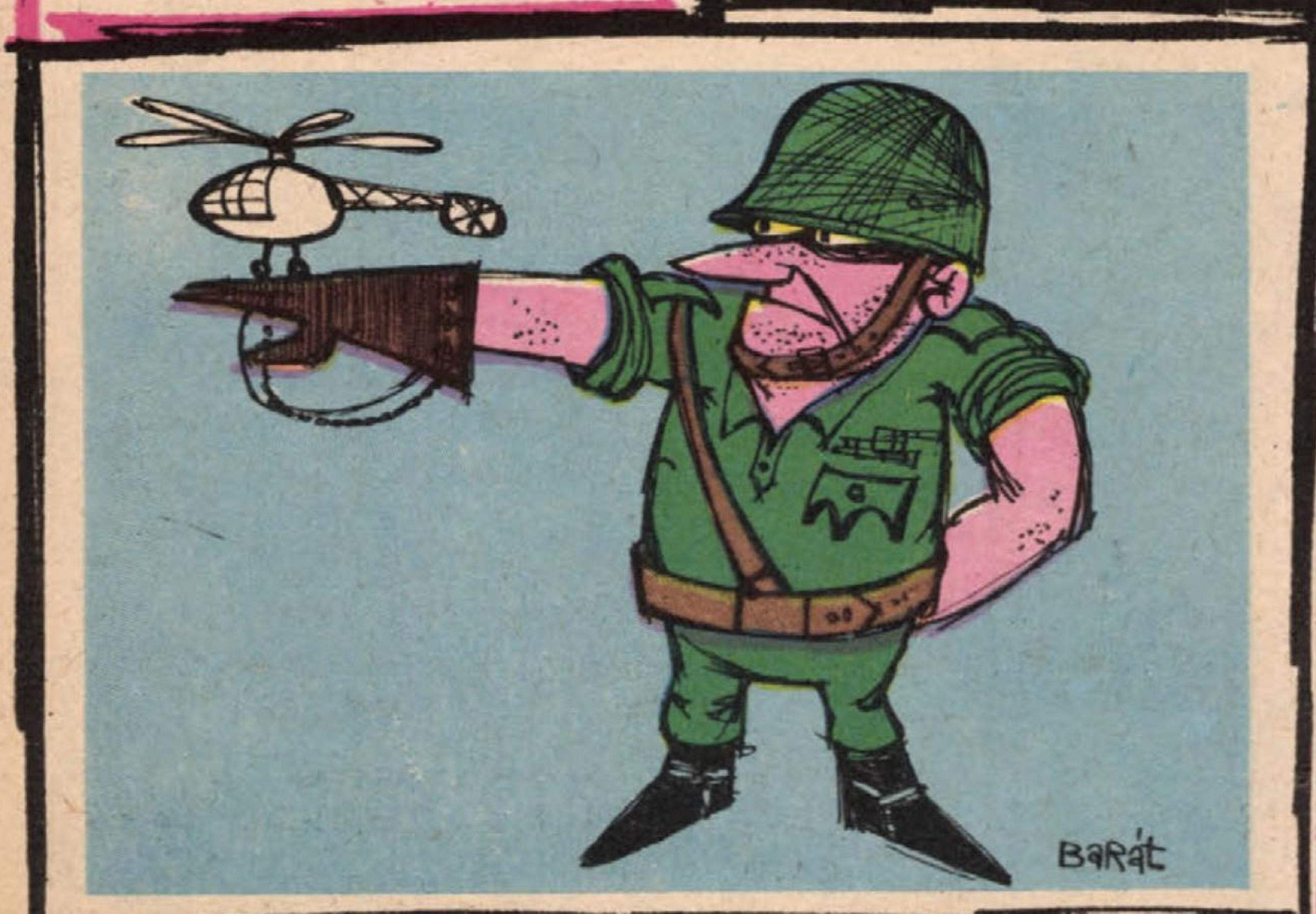

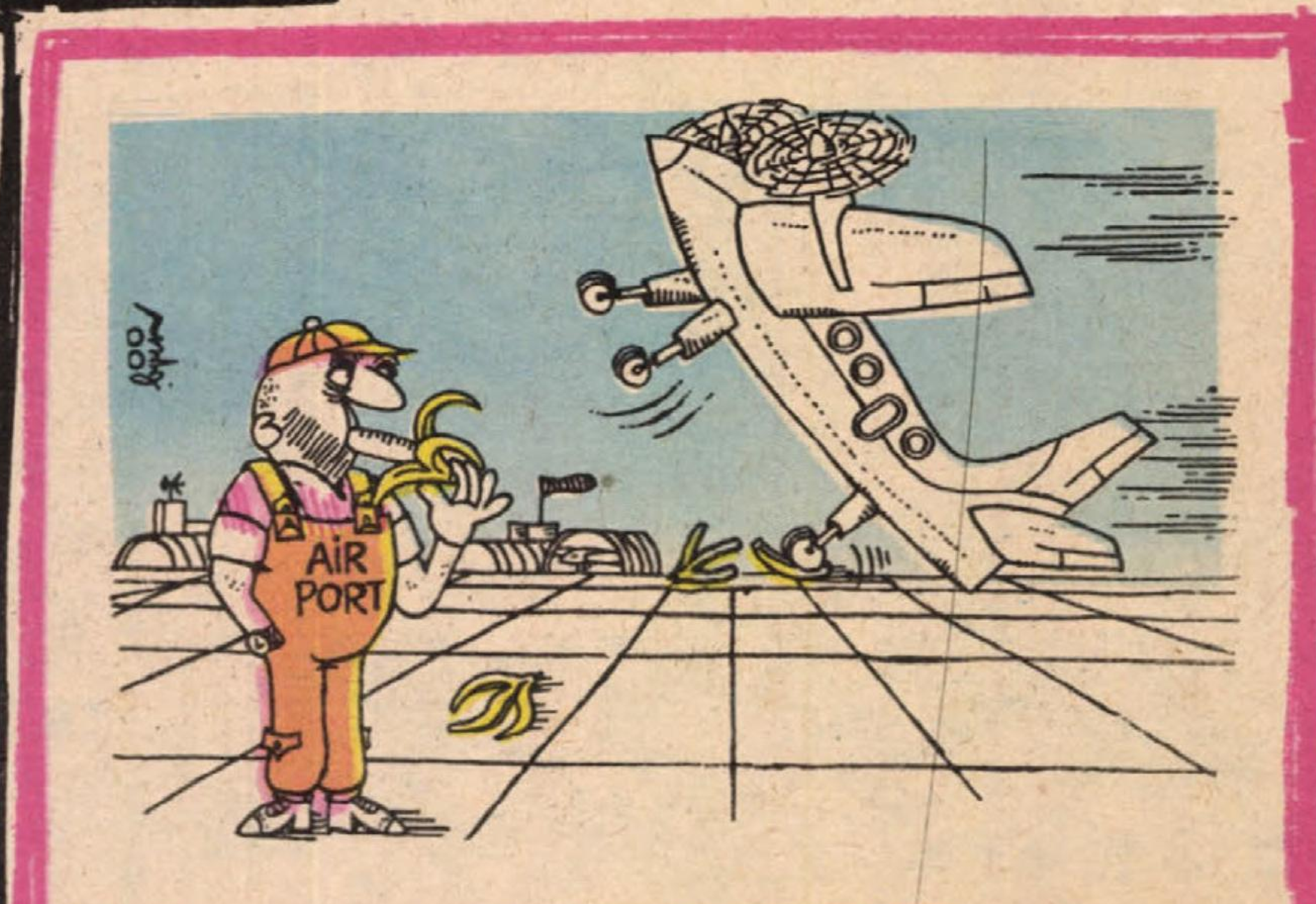

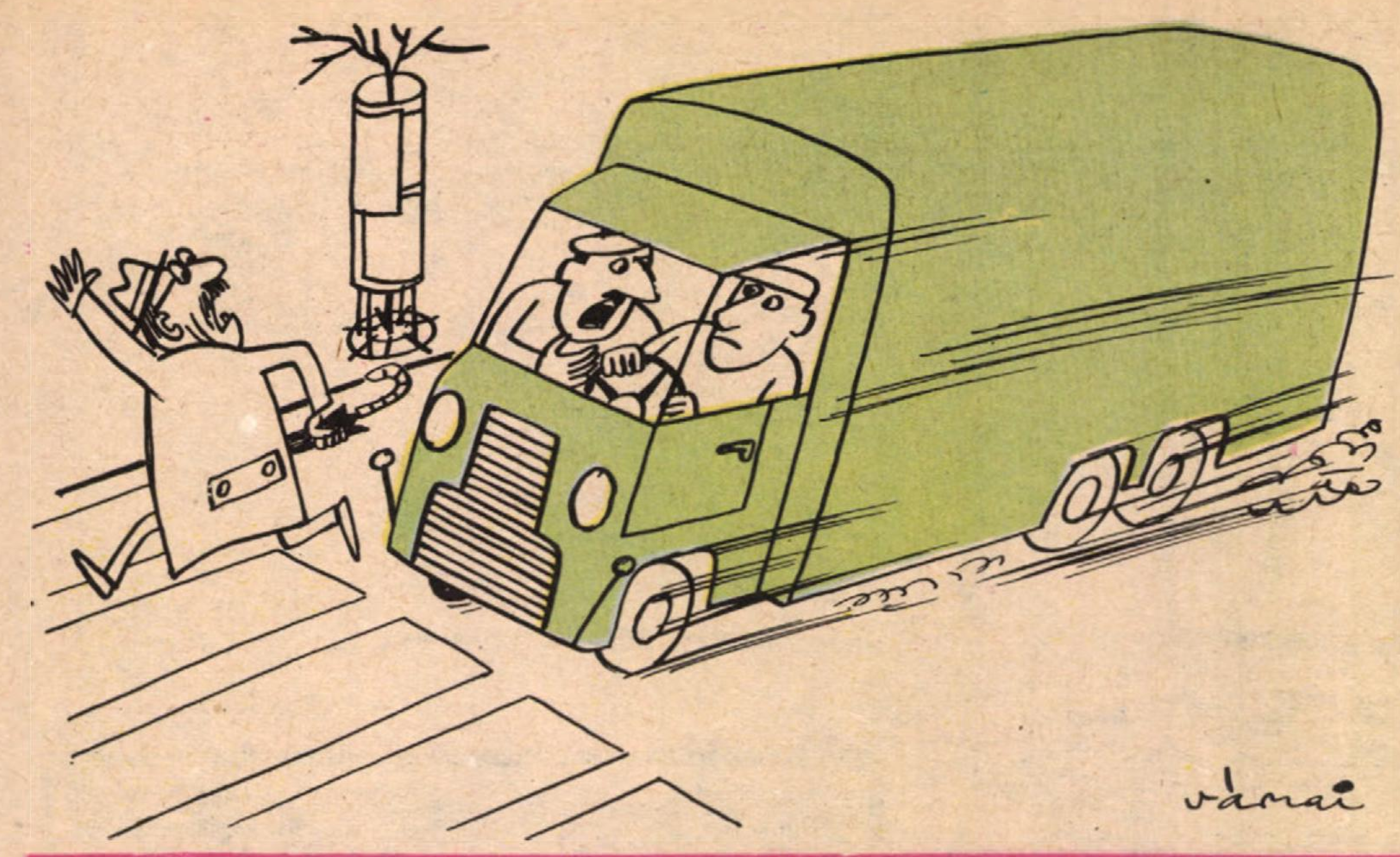

PUSZTAI, VÁRNAI, VASVÁRI, SAJDIK, HEGEDÜS, BARÁT, BALÁZS-PIRI

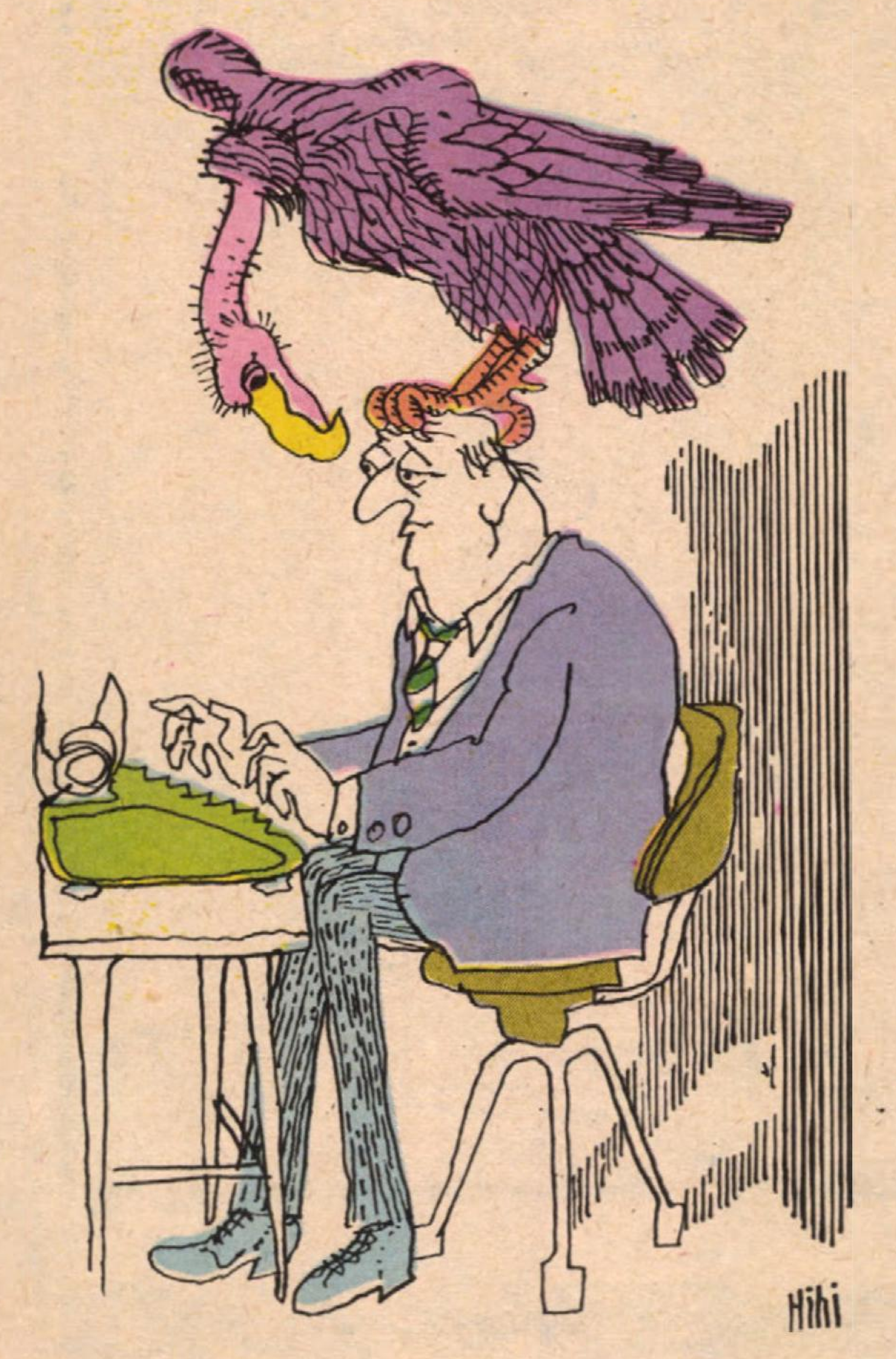

AGGÓDÁS

– Mi van veled? Ma már a harmadik nyugdíjast passzolod el?!

KÉSZÜL A KRIMI

Apróságok

Vitatéma mostanában a „szerzői film". Azaz: a rendező maga írja-e a forgatókönyvet is, vagy jobb azt írókra bízni?

Kritikusaink nemrég összeállították az elmúlt húsz év 12 legjobb filmjének listáját. Ezek közül csak kettő szerzői film, a többi mind jeles regény vagy irodalmi forgatókönyv alapján (Cseres Tibor, Csoóri Sándor, Dobozy Imre, Hernádi Gyula, Hunyady Sándor, Karinthy Ferenc, Móra Ferenc, Sarkadi Imre, Szabó Pál, Tatay Sándor művéből) készült.

Egy tehát bizonyos: ártani éppenséggel nem árt az írók közreműködése a filmművészetnek.

*

A Magyar Nemzetben olvastam: *„Harminckét év elteltével, hófehér hajjal távozott szerdán börtönéből Alvin Karpis, az Egyesült Államok első számú közellensége. A banditát 1933-ban ítélték emberrablásért 32 évi börtönre..."*

De hiszen akkor már 1965-ben szabadulnia kellett volna! Majdnem négy évvel többet ült a kelleténél. Hát csoda, ha beleőszült? A szegény feje!

*

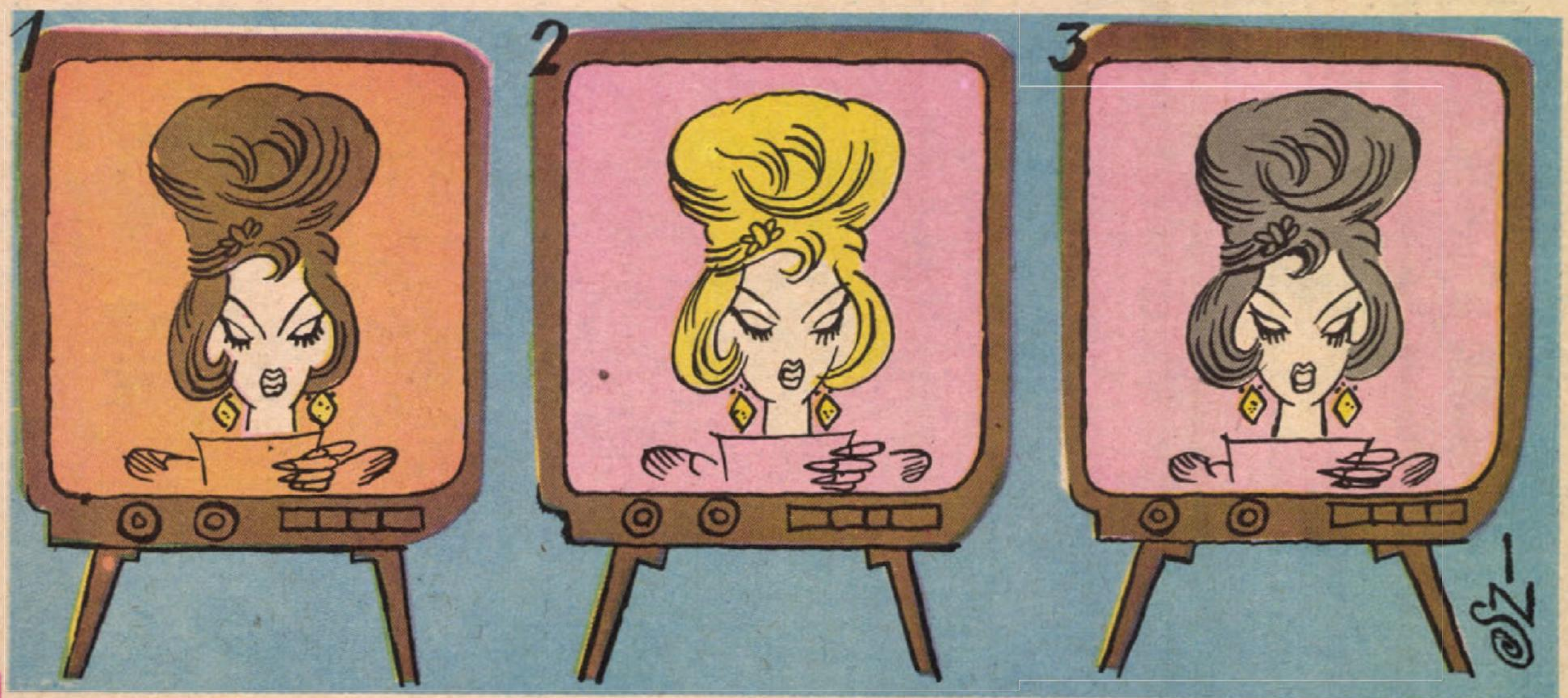
Úgy hírlik, hamarosan ismét szegényebb lesz fővárosunk egy érdekes színfolttal. Májusra újból megnyílik a Körút és a Majakovszkij utca sarkán a Zsuzsi-presszó, amelynek nevét időközben, isten tudja milyen okokból, a sokkal hangzatosabb „Halló"-ra változtatták.

Úgy megszoktuk már 1966 szeptembere óta a deszkapalánkot, a téglával berakott ajtót, ablakot... Nagyon fog hiányozni, ha röpke két és fél év után mindez eltűnik majd...

Azért még van remény. Már tavaly szeptemberben is fenyegetett az a veszély, hogy a munka befejeződik, de az építők újabb 7—8 hónap haladékot adtak. Hátha májusra sem váltják be a fenyegetésüket, s mi tovább élvezhetjük azokat az esztétikai gyönyöröket, amiket egy végtelenségig elhúzódó átalakítás nyújtani tud...

R. B.

KÜSZÖBÖN A SZÍNES ADÁS

REGGEL DÉLBEN ESTE

KÖNYVTÁRBAN

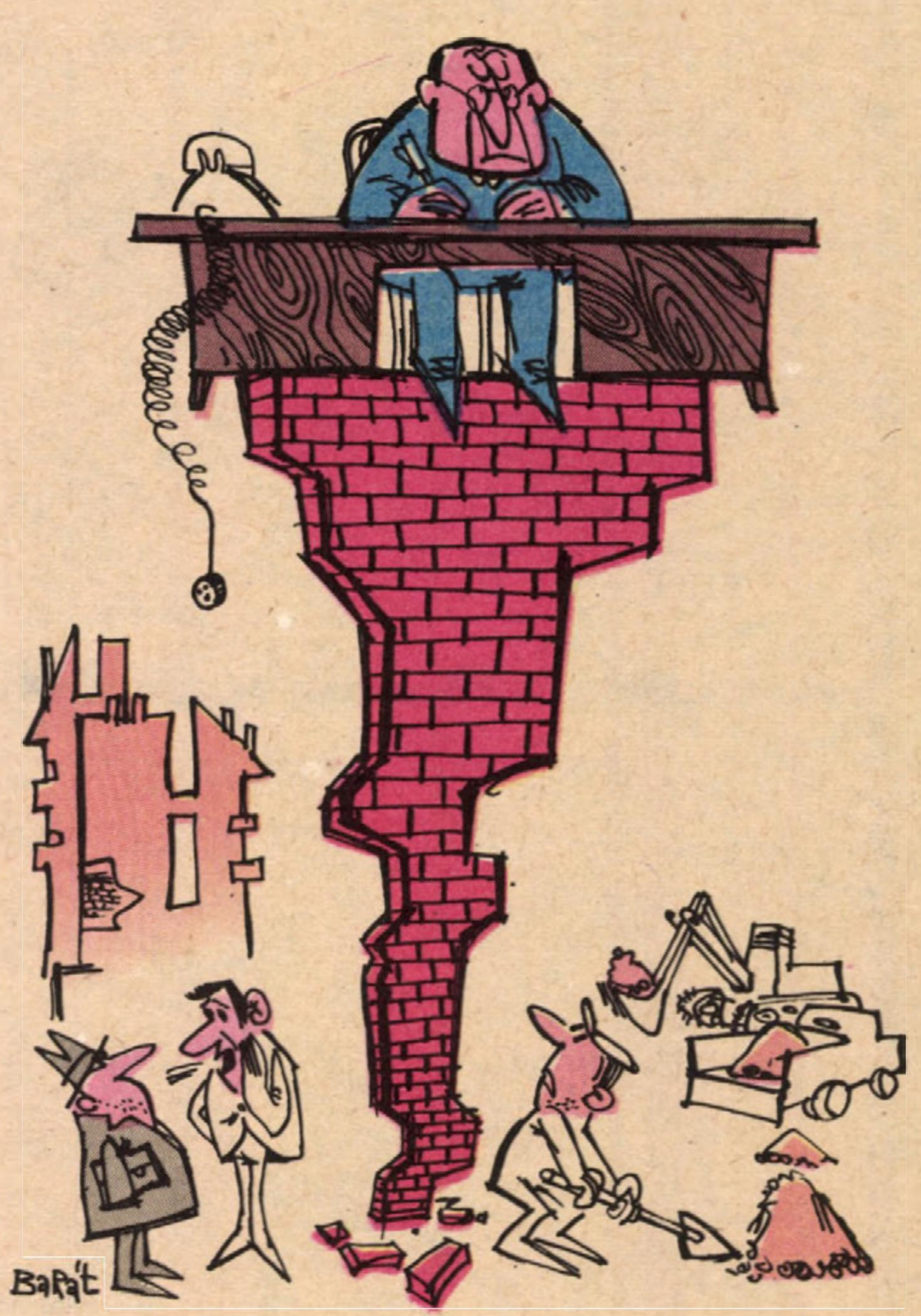

PESTI VERSENYZŐK AZ ALPOKBAN

– Ekkora hóban nem lehet síelni!

VÁROSRENDEZÉS

– Mit csináljunk? Nem akar elmenni...

NYOMAS!

A tokiói földalatti zsúfoltabb a pesti 6-osnál is. Nagy ország nagy fővárosáról lévén szó, nagyvonalú megoldásokkal kísérleteznek, hogy a metró kocsijaiban közelebb hozzák egymáshoz a japánokat. Az állomásokon benyomó férfiakat alkalmaznak, akik indulás előtt az ajtókon át bepréselik a beszállni szándékozó, de kinn csüngő emberfürtöket.

Most, a téli időszakban, a benyomó férfiak eddigi 2000-es létszámát 2600-ra emelték fel. Az ok: a hideg ellen bundában, télikabátban védekező tokióiak lassabban tudnak bekászolódni a kocsik belsejébe.

A tokiói földalatti személyzeti osztályán, az új benyomó férfiak felvételekor, előnyben részesítik azokat, akik a cselgáncs vagy a karaté mesterei. Ők keltik a legjobb benyomást...

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltóknak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

MAGYAROK BEJÖVETELE

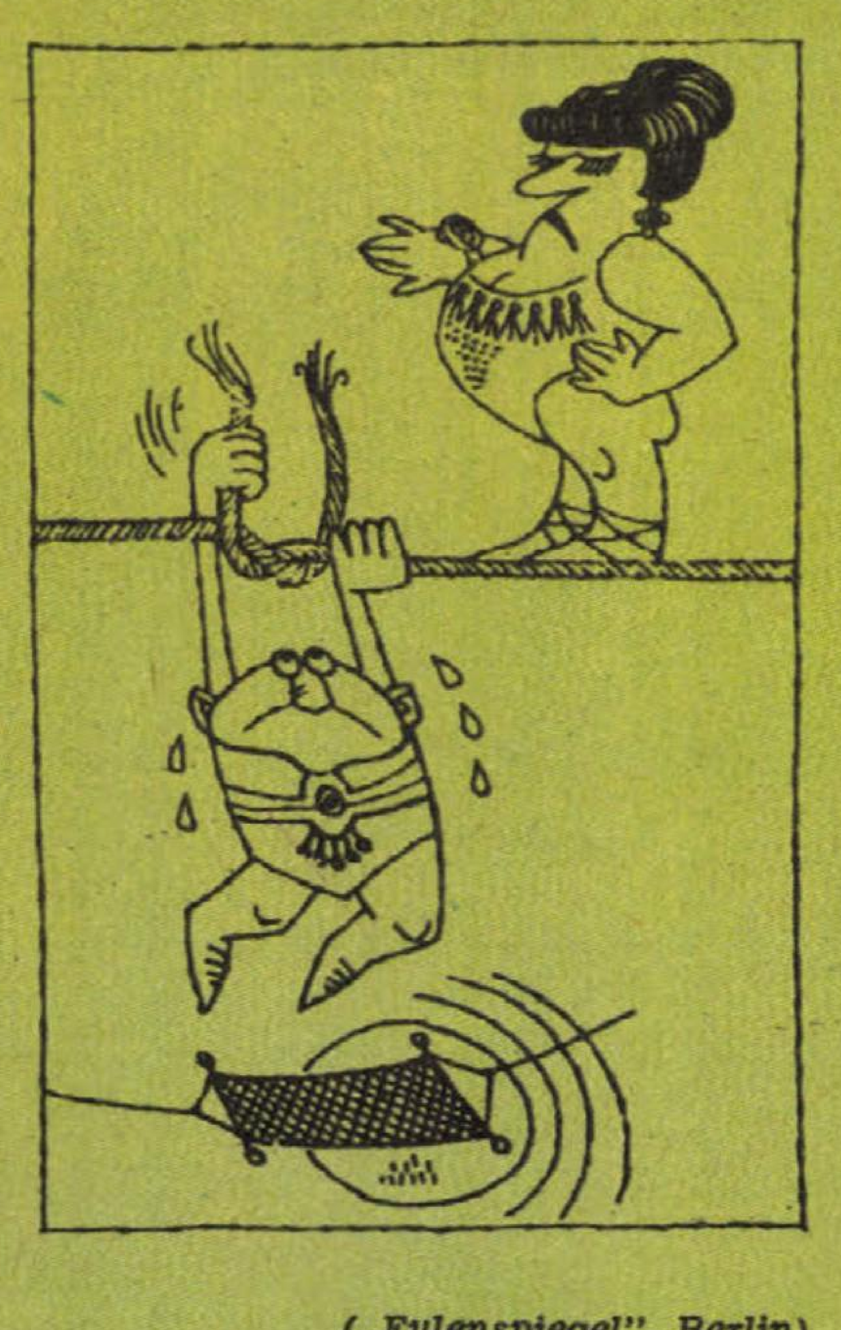
– Dolly és Charlie, mutatkozzatok be szépen a nagymamáéknak.

— Fantasztikusan jó találmány! Már egy éve beadta és még mindig időszerű!

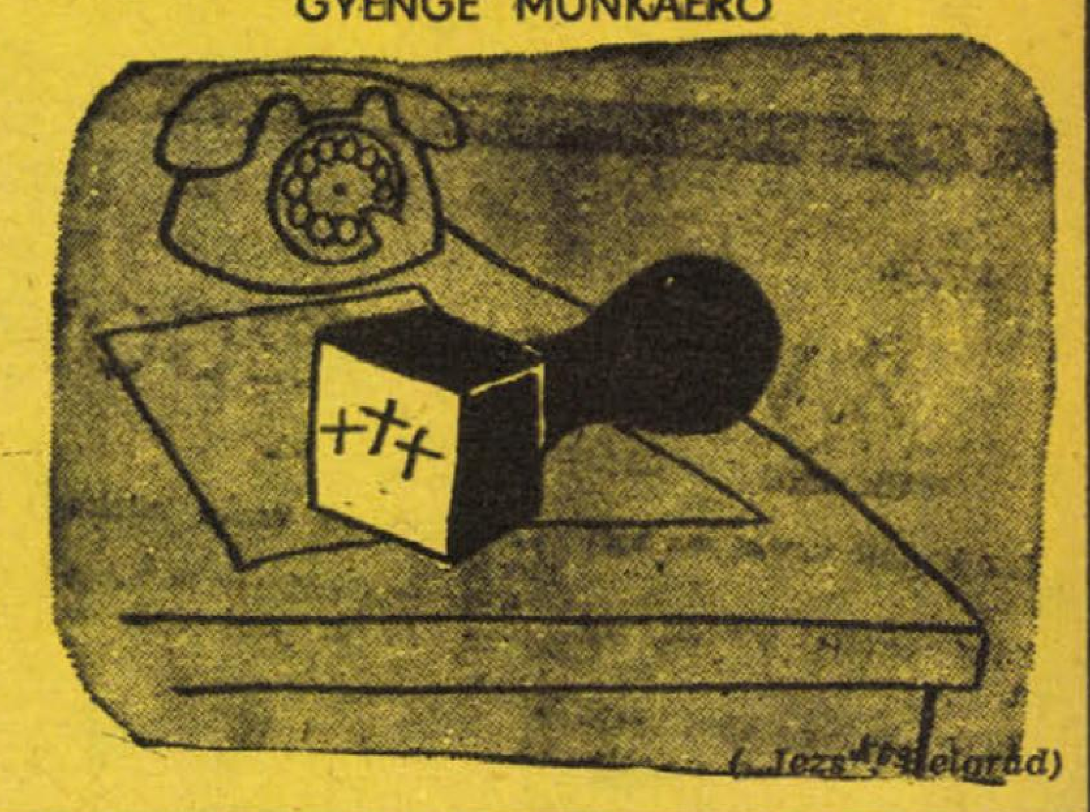
(„Krokodil", Moszkva)

AKROBATA MUTATVANY

(„Eulenspiegel", Berlin)

GYENGE MUNKAERŐ

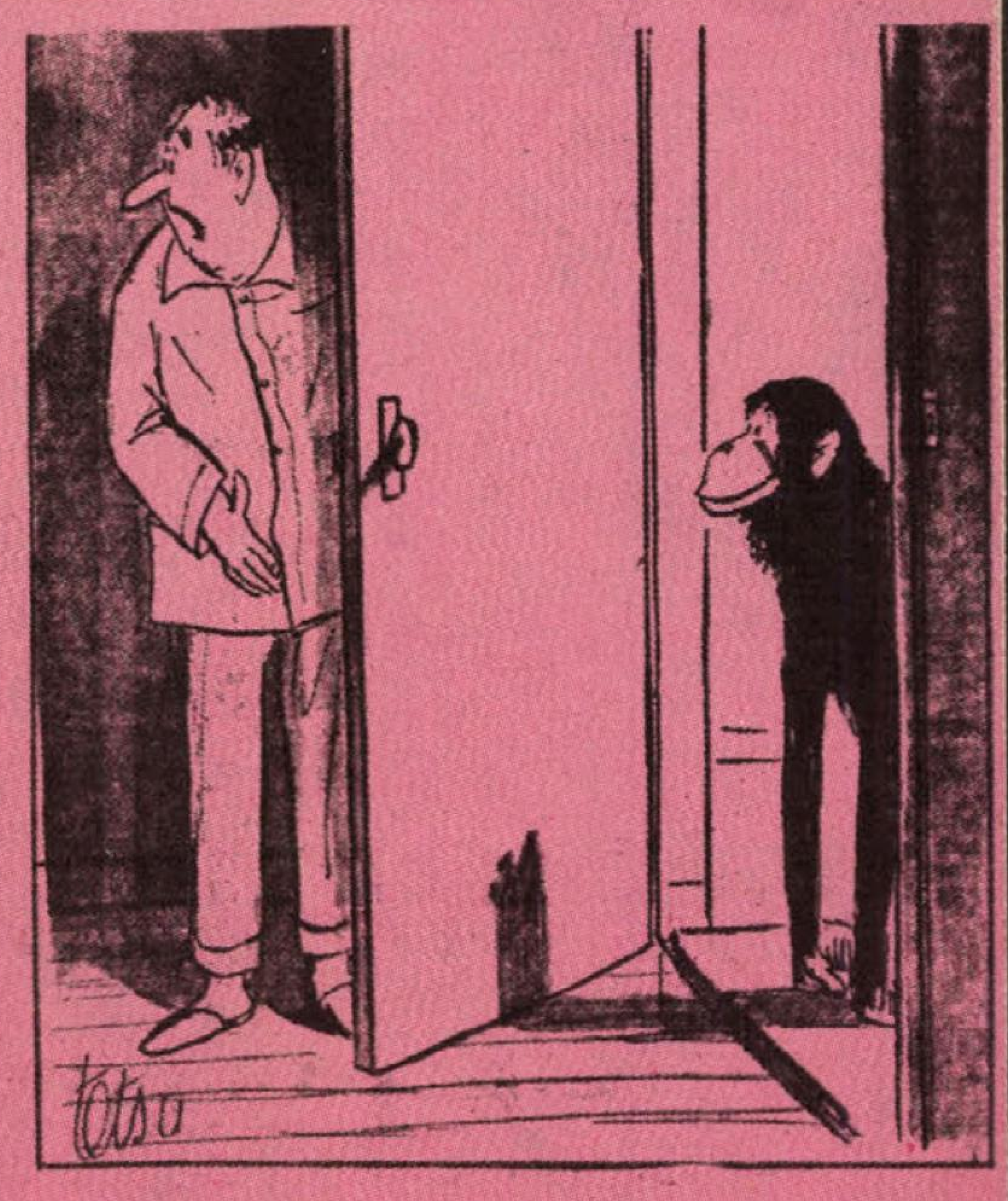
(„Jež", Belgrád)

PRECIZ EMBER

(„Pourquoi pas", Brüsszel)

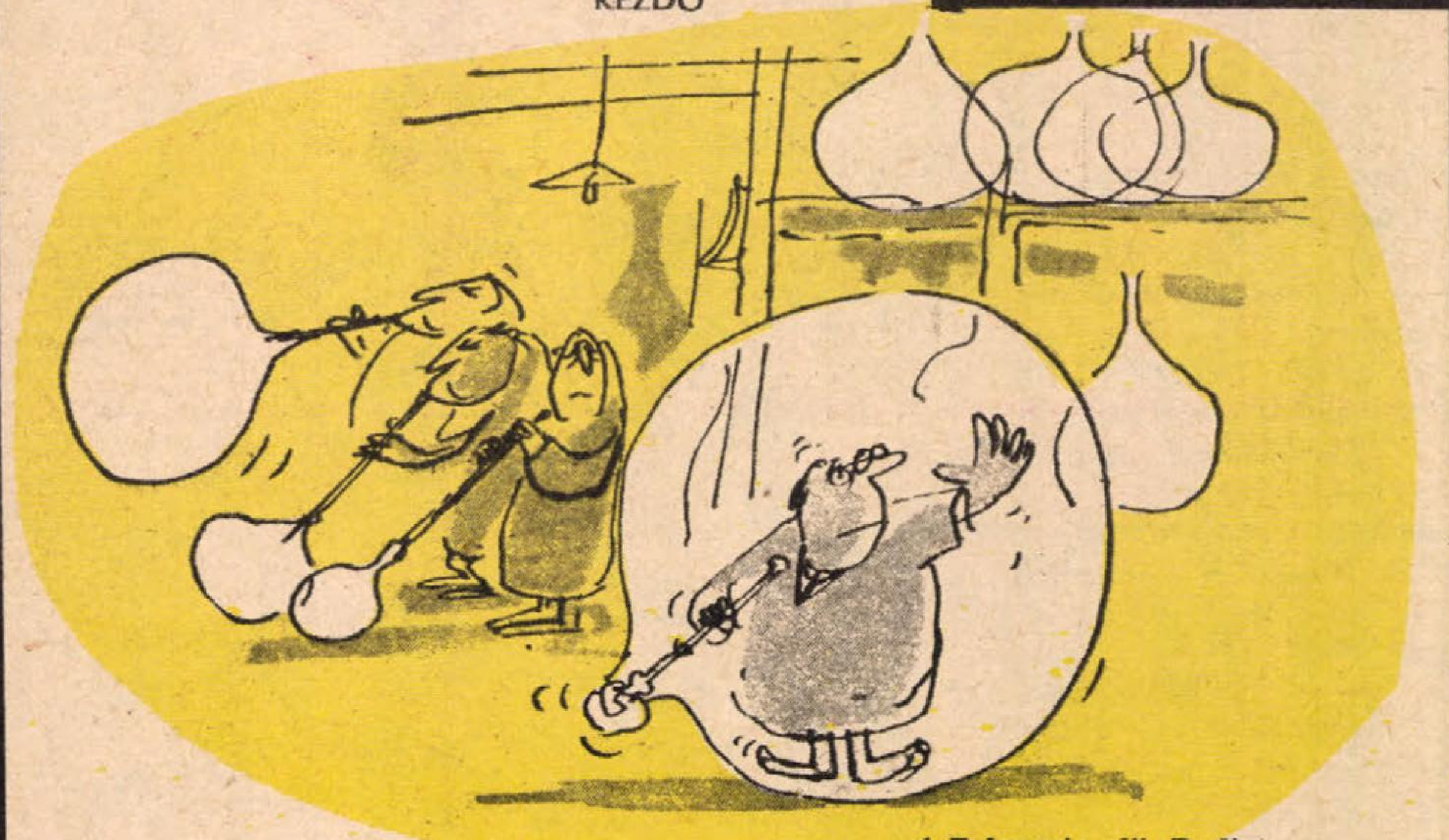

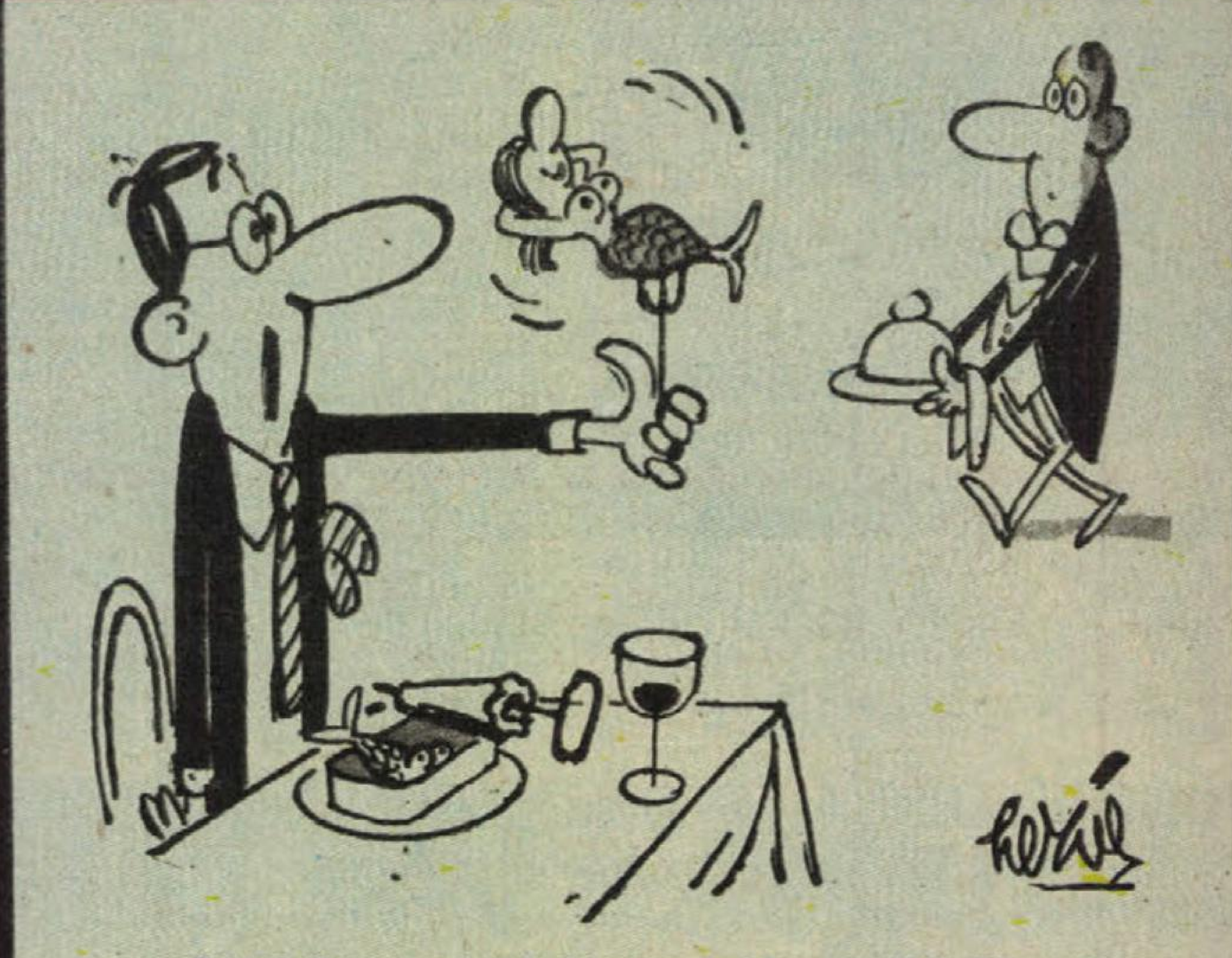
— Gyere csak, szívem! Alighanem a családodból jött egy látogató!

(„Ici Paris")

KEZDŐ

(„Eulenspiegel", Berlin)

— Főúr! Ez magának friss norvég szardínia?!

(„Ici Paris")

SZILÁNKOK

JÓ REKLÁM

Forgalmas útvonalon elterülő nagyáruház. A pultnál, jól öltözött, fiatal nő válogat. Az eladó észreveszi, hogy egy óvatlan pillanatban táskájába akar csúsztatni egy szép, almazöld kardigánt. Azonnal rendőrt hívnak. A nő nem is tagad. Az eladó megkérdi:

— Az utóbbi időben már hatszor értük tetten. Miért nem szerencséltet néha más áruházat is a látogatásával?

Mire a nő:

— Megmondom őszintén. Sehol sincs ilyen jó minőségű áru, mint maguknál.

TÜRELMETLENSÉG

Telefonfülke a Körúton. Egy hölgy elmerülten csacsog a kagylóba. A fülke előtt egy férfi topog idegesen. Végül is dühösen bekopog:

— Hölgyem, a beszélgetési idő három perc!

A nő még egy pár „szervusz, drágám"-mal búcsúzik, aztán elhagyja a fülkét.

— No végre! — mondja a férfi és tovább sétál.

MEGTÖRTÉNT

Taxisofőr barátom meséli:

— A napokban egy férfi izgatottan tépte fel a kocsim ajtaját: „Látja azt a kék Volkswagent? Dupla borravalót kap, ha utoléri!" Beadtam a gázt, őrületes hajsza után végre egy vonalba kerültünk a Volkswagennel. Utasom ekkor lehúzta az ablakot és átkiabált a másik kocsi volánjánál ülő férfinak: „Te ökör!" Aztán megnyugodva hátradőlt az ülésen:

„Köszönöm. Végeztünk. Megállhatunk!"

Dupla borravalót adott és megkönnyebbülten kilépett a kocsiból.

ORVOS

— Nem tudna ajánlani egy jó orvost?

— Magának kell?

— Dehogy. A községünknek.

PANASZKÖNYVI BEJEGYZÉS

Ebben az étteremben felháborítóan udvarias a kiszolgálás. Az ételek botrányosan ízletesek és szemérmetlenül bőséges adagokat tálalnak. Meddig mehet ez így? Ez tisztességtelen verseny!

Stex Alajos

(A túloldali étterem üzletvezetője)

SZAKÍTÁS

— Végeztünk, Ági!

— Ez az utolsó szavad?

— Igen. És most tizenkét pontban összefoglalom részletesen megindokolva, miért ez az utolsó szavam...

G. Sz.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A farsangi bálon szinte egész éjjel egy táncospárt figyel a bál közönsége. A férfi minden egyes táncot végigjár a partnernőjével. Egy pillanatra sem engedi el a nő kezét. Reggel, mikor már indulnak hazafelé, egy férfi odalép a pár elé:

— Hallja, uram! Maga rettentően szerelmes lehet ebbe a hölgybe. Egész éjjel egy pillanatra sem engedte el a kezét.

— Ez nem szerelem — legyint a férfi. — De ha egy percre elereszteni a feleségem kezét, rögtön rohan a büfébe költekezni!

*

Droznicsekné kíváncsian kérdi a férjét:

— Mit szólnál, ha megszöknék tőled és újból férjhez mennék? Sajnálnád?

— Mit sajnáljak egy idegen emberen? . . .

RÉBUSZ

Az 57. sz. rejtvényünk megfejtése:

–L

DDDDD

Ajándék

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Lőcsei Gabriella, Budapest XIII., Fürst Sándor utca 49.

Papp Sándorné, Budapest II., Csejtei utca 5.

Sebős Istvánné, Balatonalmádi, Táncsics utca 37.

59. REJTVÉNYÜNK

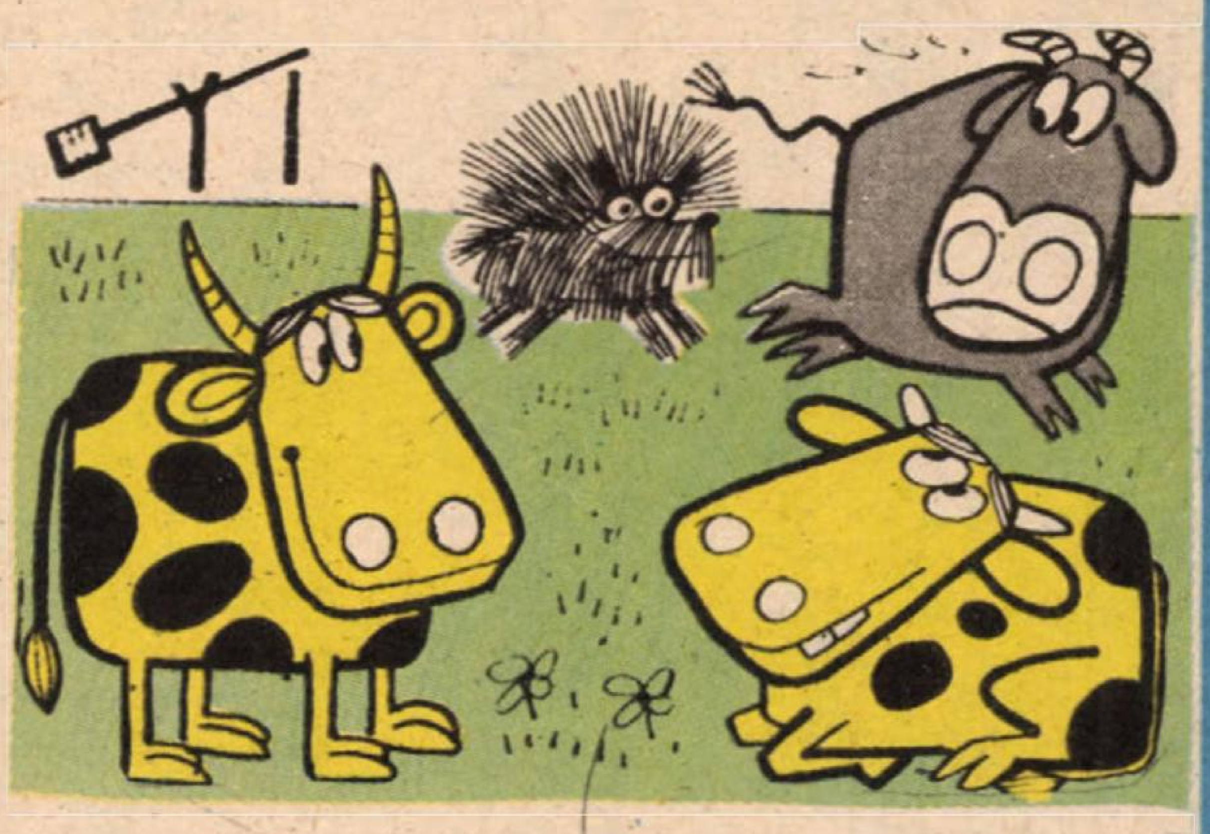
A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb 1969. február 21-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14.

ÁLLATI DIVATLAP

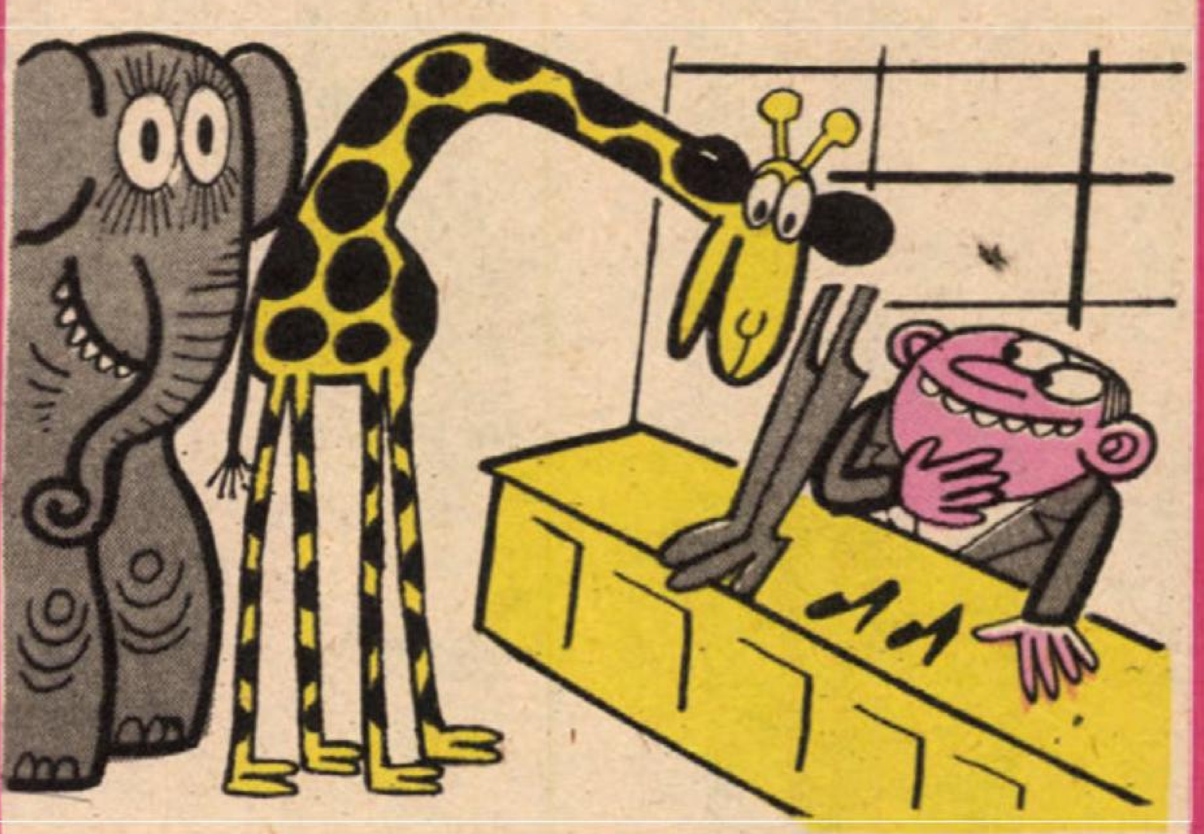
Fülöp György rajzai

DÖRZSÖLT PULI

– Mióta tupíroztat, retteg tőle a bika . . .

DIVAT MÁRTÍROK

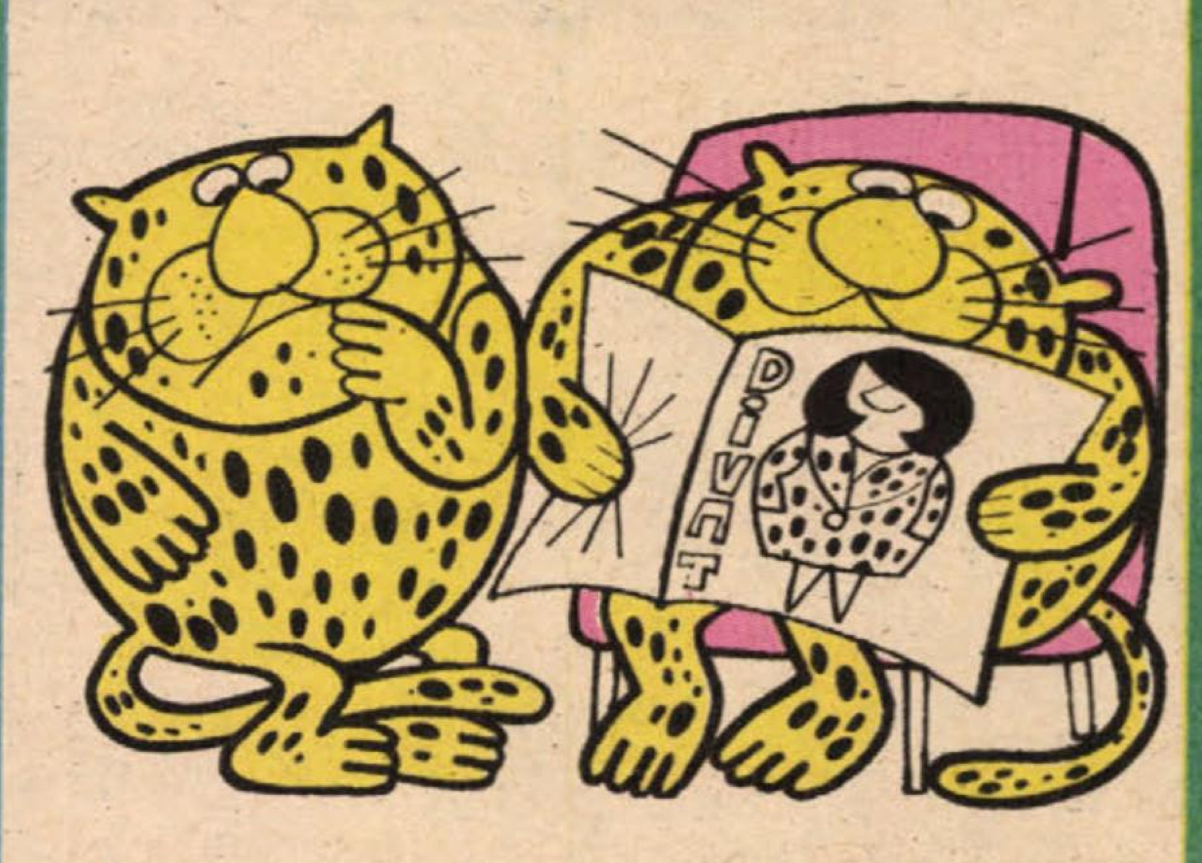
– Nekem egy pár hosszúszárú csizmát, a barátnőmnek tűsarkú cipőt . . .

IRIGYSÉG

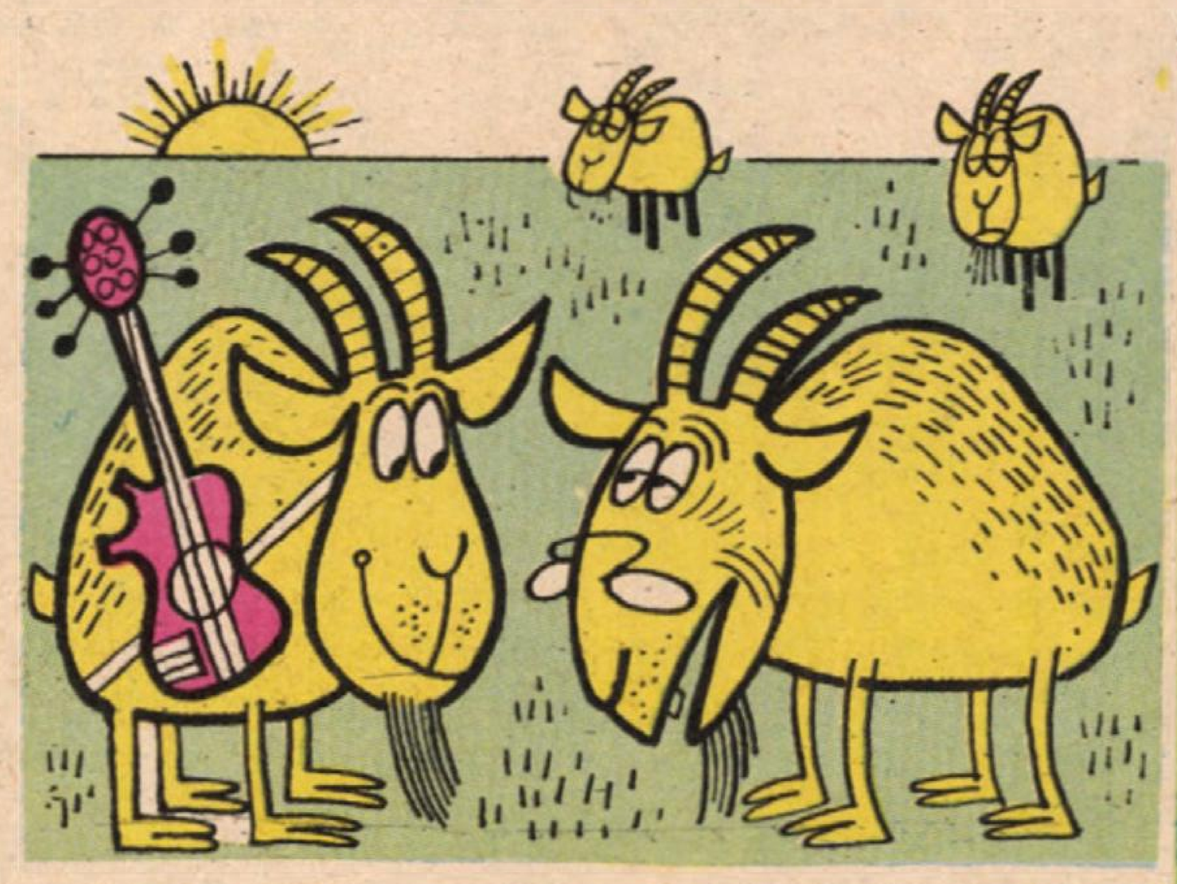
– Kíváncsi vagyok, hogy miből telik ezeknek perzsabundára?

INDOKOLT AGGÁLY

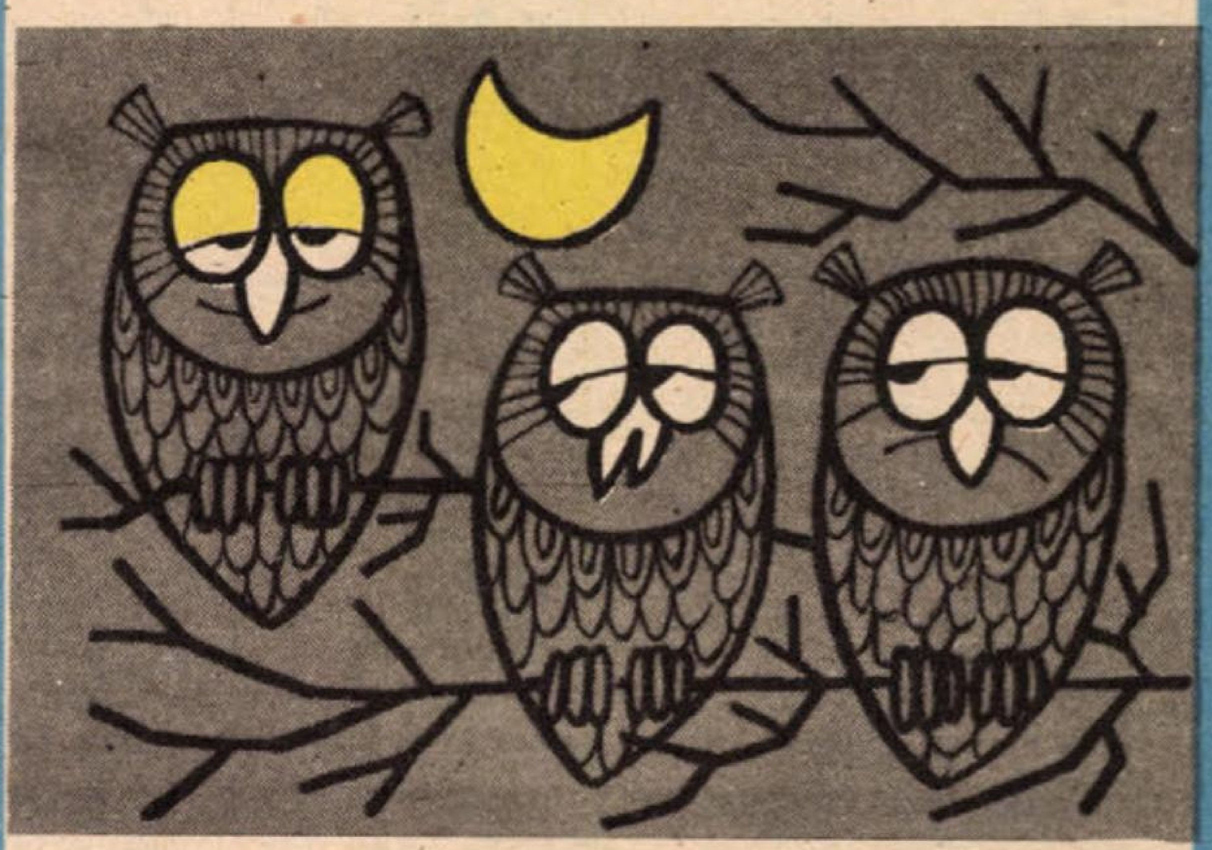
– A fene egye meg, már megint leopárd a divat!

EBADTA HULIGÁNJA

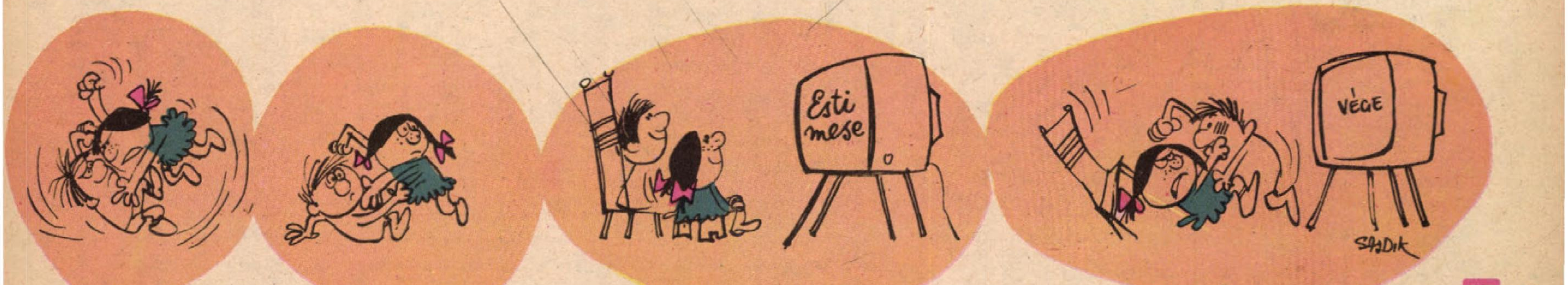
– Azt mondd meg, fiam, hogy minek egy fiatal kecskének szakáll?

HUHOGÁS

– Felháborító! Ez festi a szemhéját.

BUKSI TÉVÉZIK

Sajdik Ferenc rajza

MEGLEPŐ

Pusztai Pál rajza

– Sosem hittem volna, hogy ennyire örülnek a villanyszámlásnak.
– Még mindig jobb, mintha a férjem jött volna haza...

Más ez a tél

Én nem tudom, ki hogy van vele: a mostani telek valahogy nem olyanok, amilyenek a régiek voltak.

Jó, megengedem, hó most is van, vastag is akad. De a hóesés mégse egészen olyan, mint régebben. Akkor, úgy harminc-harmincöt évvel ezelőtt, a legkisebb hó is térdig ért — ha nem ért föl, hát mi térdeltünk le hozzá —, és valahogy azokban az udvarunkra, utcánkra, háztetőnkre hullott régi hómezőkben már eleve voltak eltakarított, letaposott ösvények. Én legalább sose söpörtem akkor, mindig elsöprődött valahogy, nélkülem is.

És mostanság? Ha ki akarok jutni a kertből az utcára, derékon kell ragadnom a vesszőseprűt, a falapátot, és dolgozni keményen. S ha közben esik, a munka végeztével kezdhetem elölről az egészet.

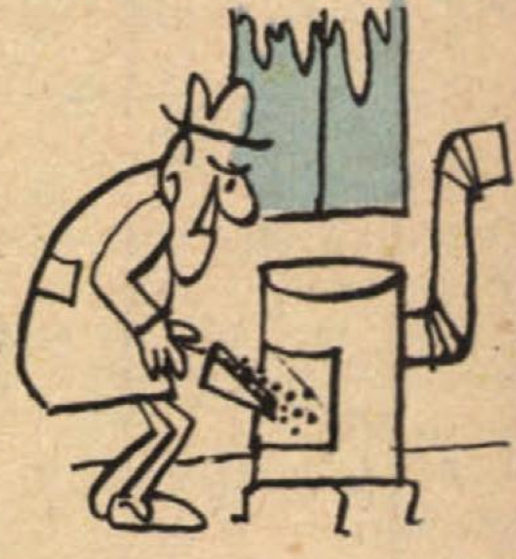
Ma már csak olyan hó esik, ami nincs előre elseperve.

Régen, emlékszem, apám csak úgy felkapta könnyedén a seprűt vagy a hólapátot, libbentett vele párat két irányba és máris szállt el az útból a sok hó, lapátja előtt is könnyedén torlódott, sercenve bomlott a hórakás. Mint a pihetoll, olyan volt a régi hó. De ez a mai? Ólomból meg sóból gyártják, lefogadom. A seprű vesszője csak elhajlik tőle, a lapát előtt bazalttá keményedik, nem lehet bele se döfni a szerszámot. Felemelni, félredobálni?? Nincs az az ember.

Én legalább nem bírom, és csak kesergek, kesergek, hová lett a tavalyi — illetve, az a jó régi — szép, fehér hó?!

Mert ez a mai fehérnek se valami fehér. Régen a kertünkben, a ház előtt, ki a rétig, patyolat volt tőle a táj. Ez a mostani meg, itt bent a városban, rögtön tócsává árad, nincs ennek semmi tartása. Mai hónak híg a leve.

Az egész tél nem olyan valahogy, amilyen a régi volt: még a meleg szoba se olyan. Régen nekem egyáltalán nem kellett csinálni a meleget, volt magától. Nem kellett szenet felhordani, kályhát kotorni, papirost-gyújtóst berakni, semmi ilyenre nem emlékszem! Ellenben határozottan emlékszem arra, hogy mire felkeltett anyám, a kályha már piroslott

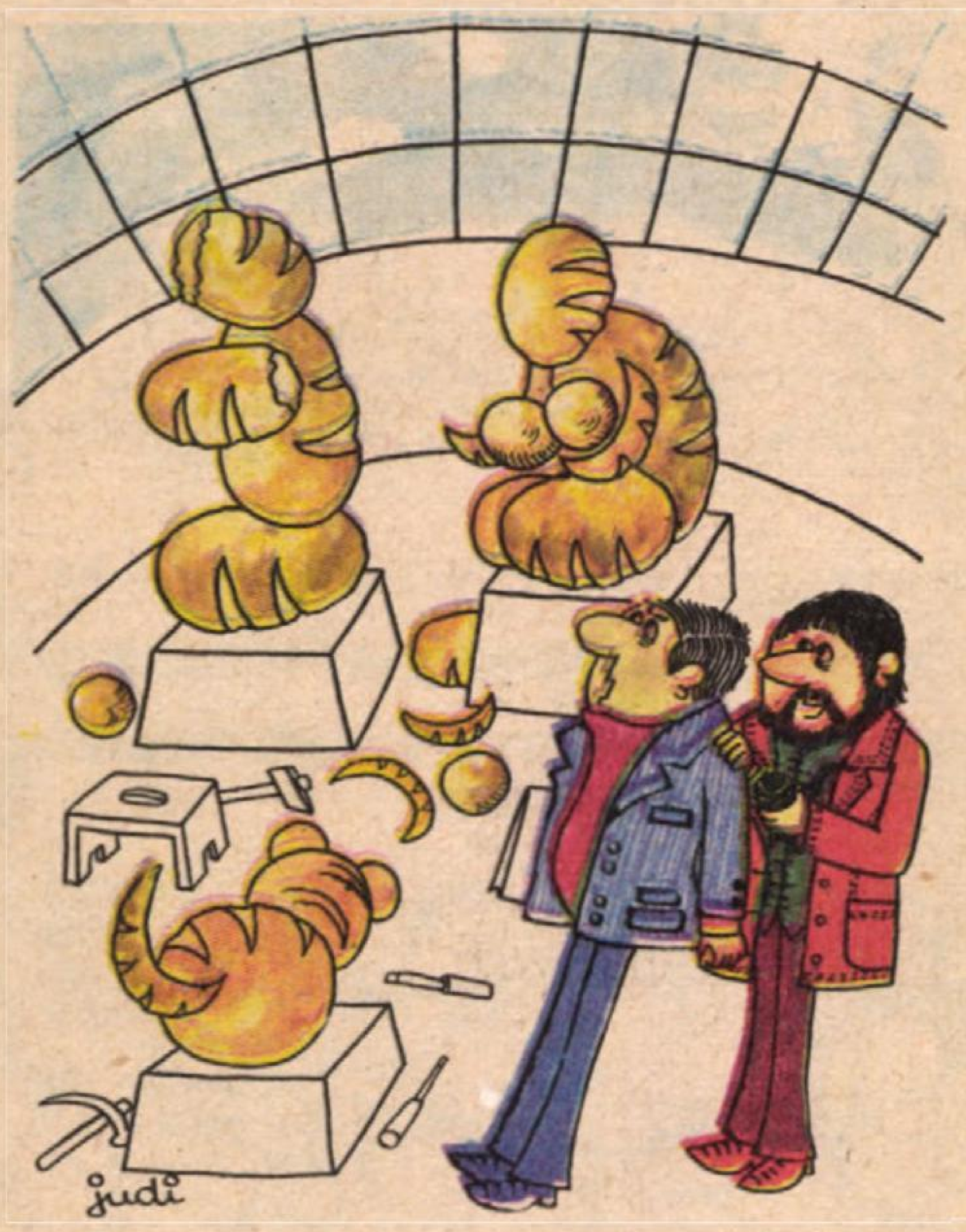
ontotta a meleget, s tette ezt egész nap, anélkül, hogy rá kellett volna néznem. Mikor a hólabdázástól átfagytam, a jó meleg szobában mindig rendbejöttem. Most? Hiába biztatom a gyermekemet, hogy ha már törik a füled odakint és nem hajlik, gyere be melegedni — a szoba nem jó meleg, csak ha kotrok, berakok, rárakok, felvigyázok, résen állok, tömöm szénnel-fával a kályha száját.

És valahogy a mai gyerekek cipőjéből is jobban jön a hólé. És ezeken a mai padlókon is jobban meglátszik. Én régen sose figyeltem meg, hogy ha bejövök az udvarról, belőlem is patakzott volna a szutyok. Igaz, anyám állandóan jött utánam egy ronggyal, de sose mondta, miért.

Az anyák is mások voltak régen...

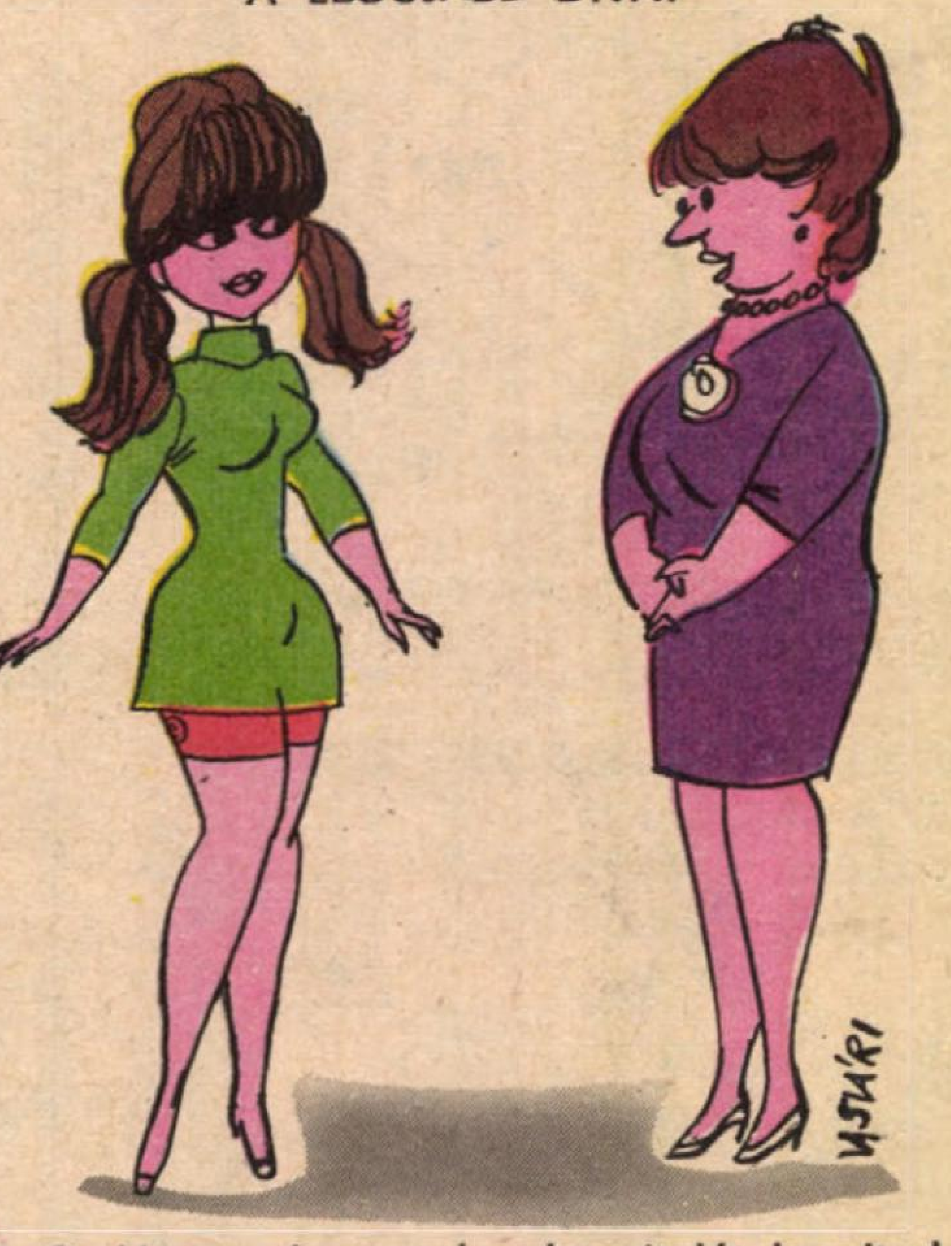
Alföldi Imre

TALÁLÉKONYSÁG

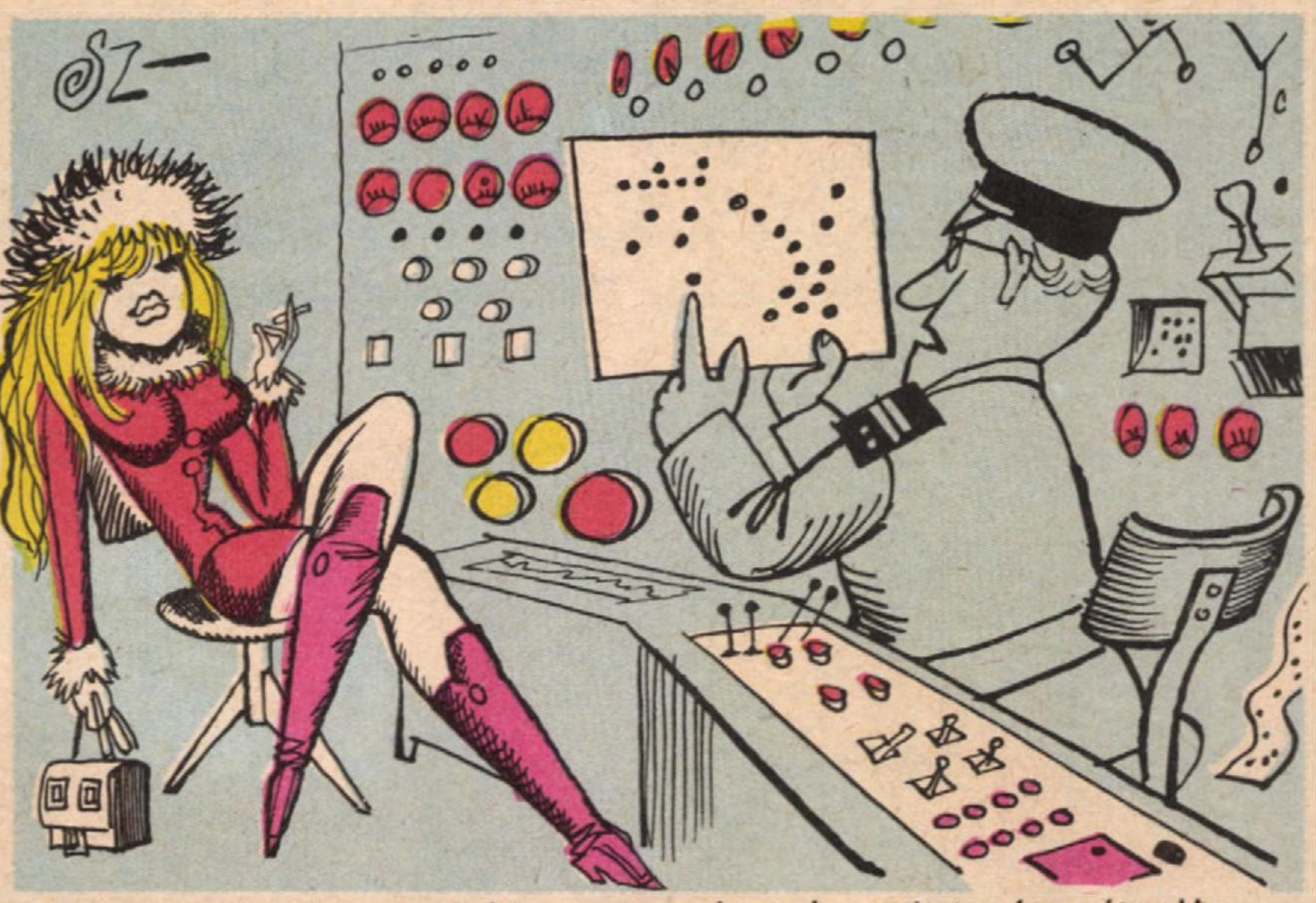
– A hétfői száraz pékáruból készítem a szobraimat.

A LEGÚJABB DIVAT

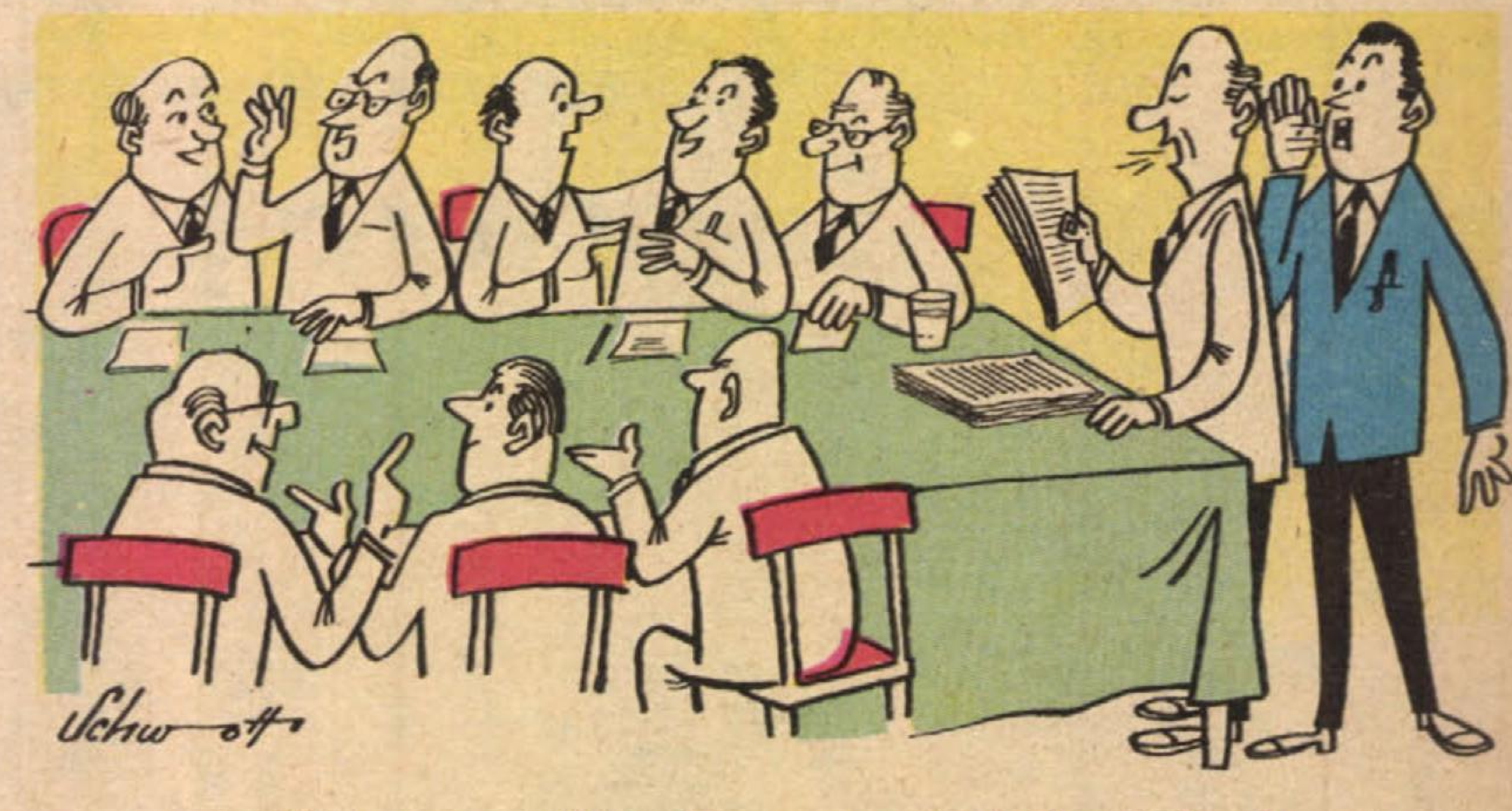
– Csakhogy végre meleg bugyit látok rajtad.

FEJLETT TECHNIKA

– A komputer szerint most ígérte meg ezredszer, hogy tisztességes útra lép.

BARÁTI FIGYELMEZTETÉS

– Öregem, nem látod, hogy zavarod a hallgatóságot?

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — **INDEX: 25.504**
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen, a Zrínyi Nyomdában — 69.2296/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre